

சு. 697

வளியீடு: சு.க.எ

சங்கத் தமிழ்ப்புலவர் வரிசை - ௧௦

கோந் நகர்ப் புலவர்கள் - ௧

புலவர், கா. கோவிந்தன், எம். ஏ.,
எழுதியது

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய ::
நகரசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி :: சென்னை-1.

First Edition: March, 1954.

[All Rights Reserved]

Published by

THE SOUTH INDIA SAIWA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LA
1/140, BROADWAY, MADRAS -

Head Office:

24. EAST CAR STREET, THIRUNELVELLI.

Appar Achakam, 2/140, Broadway, Madras - 1—C. 1250.

பதிப்புரை

சங்ககாலத்துச் சான்றோரான தண்டமிழ்ப் புலவர்கள், பிறந்தும் இருந்தும் வந்த ஊர்கள் பல்லனவாகும். அவர்கள் தம் பெயர்களோடு சார, ஊர்ப்பெயர்களைச் சூடியும் சூட்டு வித்தும் திகழ்ந்தோராவர்.

அவர்களுள் இதில் இடம் பெற்றோர் 'அகம்பல்-மால்-ஆதனார்' முதலாக 'ஒக்கூர் மாசாத்தனார்' ஈராக, முப்பதினமராவர். இவர்தம் வரலாற்றையும் புலவர், திரு. கா. கோவிந்தன் அவர்கள், தம் கூர்த்த மதிநலத்தால் ஆக்கி உதவினர்.

இதற்கு 'மாநகரீப் புலவர்கள் - க' என்னும் பெயரமைத்து, முதலாவதாக இதனை வெளியிட்டுச் சங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசையில் பத்தாவதாகத் தொடர்புபடுத்தியுள்ளோம்.

இதனையடுத்து வெளியாகும் 'மாநகரீப் புலவர்கள் உ-ஈ' என்னும் வரலாறுகளையும் அதற்கு அடுத்தடுத்து வரும் ஏனைய 'சங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசை நூல்களையும் அறிவுதிருந்தறிஞருலகம், வாங்கிக் கற்றுத் தமிழ்ப் பெருஞ் செல்வப் பேரெய்துமென எம்புகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளநறை

	பக்கம்
தோற்றுவாய்	1
க. அகம்பல - மால் - ஆதனார்	3
உ. அஞ்சில் அஞ்சியார்	6
ங. அஞ்சில் ஆந்தையார்	9
ச. அல்லங்குரனார்	11
ஞ. ஆடுதுறை மர்சாத்தனார்	12
கூ. ஆலங்குடி வங்கனார்	14
எ. ஆலியார்	18
அ. ஆலூர்க் காவிலிகள் சாதேவனார்	20
கூ. இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார்	22
க0. இடைக்காடனார்	30
கக. இரணிய முட்டத்துப் பெருங்குன்றார்ப் பெருங் கௌசிகனார்	36
கஉ. இருந்தையூர்க் கொற்றன் புலவனார்	54
கங. இளம்புல்லூர்க் காவிலி	55
கச. இறங்குழிக் குன்ற நாடன்	56
கரு. உம்பற்காட்டு இளங்கண்ணனார்	57
ககூ. உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார்	58
கஎ. உவர்க் கண்ணார்ப் புல்லங்குரனார்	60
கஅ. உறையூர் ஏணிச்சேரி முட்டோசியார்	61
ககூ. உறையூர்க் கனுவாய்ச் சாத்தனார்	68
உ0. உறையூர்ச் சல்லியன் குமரன்	69
உக. உறையூர்ச் சிறு கந்தனார்	70
உஉ. உறையூர்ப் பல்காயனார்	71
உங. உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார்	72
உச. உறையூர் முதுகொற்றனார்	82
உரு. எருக்காட்டீர்த் தாயங்கண்ணனார்	84
உகூ. எருமை வெளியனார்	88
உஎ. எருமை வெளியனார்-மகனார் கடலனார்	91
உஅ. எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனார்	92
உகூ. ஐயாதிச் சிறுவெண் தேரையார்	100
ங0. ஒக்கூர் மாசாத்தனார்	103

மாநகர்ப் புலவர்கள் - க.

தோற்றுவாய்

“தெருவெல்லாம் தமிழ் முழக்கம் செய்தல் வேண்டும்,” என இன்று விரும்புகின்றோம் நாம். தெருவெல்லாம் தமிழ் முழக்கம் கேட்டது நம் பண்டைத் தமிழகத்தில். தமிழ்நாட்டுப் பேரூர்த் தெருக்களிலேயே யல்லாமல் சிற்றூர்களிலும், சேரிகளிலும் கேட்டது அத் தமிழ் முழக்கம். பண்டைத் தமிழகத்தில் பிறந்தார் ஒவ்வொருவரும் தம் தாய்மொழியாம் தமிழ்மொழியினை அறிந்திருந்தனர். “உற்றுழி உதவியும், உறுபொருள் கொடுத்தும் பிறறைகிலே முனியாது கற்றல் நன்று,” என்ற அறிவினை, அக்கால மக்களும், அரசரும் ஒருங்கே பெற்றிருந்தனர். அதனால், தன் நாட்டு மக்கள் அனைவரும் கற்றராய்த் திகழ்வதிற் காவலனும் கருத்துடையனாயினான்; கற்றல் தம் கடன்! அதற்கு அரசனை எதிர்நோக்கல் அறியாமை என அறிந்து கற்றனர் மக்களும். கல்லாதவனைப் பொல்லாதவன் எனப் பழித்தனர்; இதனால், அக் கால மக்கள் எல்லோரும் கற்றனர்; கற்றனர் எனின், எழுதப் படிக்க ஆம் அத்துனை அளவே கற்றனர் அல்லர்; அருங்கவி பாடும் அளவு கற்றனர்; இதனால் தமிழகத்தின் ஊர்தோறும் புலவர்கள் வாழக் காண்கிறோம்.

புலவர்கள் வரலாற்றினை விளங்க உணரும் வாய்ப்பில்லாமையால் அவர்கள் பிறந்த எல்லா ஊர்ப் பெயர்களை யும் அறிந்து கொள்வதற்கில்லை; தாம் பிறந்த ஊர்ப் பெயரைத் தம் இயற்பெயரோடு சேர்த்து வழங்கினர் சில

ரின் ஊர்ப் பெயர்களைமட்டுமே உணர்தல் இயலும்; அவ்வாறு அப் பெயர்கொண்டு நோக்கியவழி, அவர்கள் பிறந்த பெருமைசால் ஊர்களாக, நூறு ஊர்ப்பெயர்களை அறிகிறோம். அவ்வூர்ப் பெயர்களைத்தான் அறிகிறோமேயன்றி, அவை பாண்டுள்ளன? அவற்றின் வரலாறு யாது? என்பதை அறிதற்கில்லை. அவ்வூர்ப் பெயர்களுள் சில, உண்மையில் ஊர்ப் பெயர்கள் தாமா? அல்லது வேறு சிறப்புக்குறித்து, அப் புலவர் பெயரோடு வந்து வழங்கிய அடைமொழிகளா? என்று ஐயுறத்தக்கனவாகவும் உள்ளன. புலவர்களின் வரலாறு, பெண்பாற் புலவர்கள், உவ்மையாற் பெயர்பெற்றோர், காவல பாவலர்கள், வணிகரிற் புலவர்கள், கிழார்ப்பெயர்பெற்றோர், உறுப்பாலும் சிறப்பாலும் பெயர்பெற்றோர், மதுரைப் புலவர்கள் என்ற பல்வேறு தலைப்பின் கீழ் வகைப்படுத்தி உரைக்கப் பெறுவதால், அவ்வத் தலைப்பின்கீழ்ச் சில புலவர்களின் ஊர்ப் பெயர்கள் அடங்கிவிடும். அவ்வாறு அடங்காத ஊர்களில் வாழ்ந்தார் வரலாறு மட்டுமே ஈண்டு உரைக்கப்பெறும். இவ்வாறு ஆராய்ந்து கொண்ட எழுபத்தேழு ஊர்களில் வாழ்ந்த நூற்றுப்பத்துப் புலவர்களின் வரலாற்றினை, “மாநகர்ப் புலவர்கள்,” என்ற வரிசையில் கூறத் தொடங்கி, அவ் வரிசையுள் முதல் நூலாகிய இதன்கண், இருபத்திரண்டு ஊர்களில் வாழ்ந்தோராய் முப்பது புலவர்களின் வரலாறு உரைக்கப்படுகிறது. இந் நூலால் அறியப்படும் புலவர்களின் ஊர்கள், (1) அகம்பல், (2) அஞ்சில், (3) அல்லல், (4) ஆடுதுறை, (5) ஆலங்குடி, (6) ஆலி, (7) ஆலூர், (8) இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர், (9) இடைக்காடு, (10) இரணிய முட்டத்துப் பெருங்குன்றூர், (11) இருந்தைபூர், (12) இளம்புல்லூர், (13) இறங்குக்குடிக் குன்றநாடு, (14) உம்பற்காடு, (15) உரோடகம், (16) உவர்க்கண்ணூர், (17) உறையூர், (18) எருக்காட்டூர், (19) எருமையூர், (20) எறிச்சிலூர், (21) ஐயாதி, (22) ஒக்கூர் முதலாயினவாம்.

க. அகம்பல் - மால் - ஆதனார்

அகம்பல் என்பதோர் ஊர்; ஆதனார் என்ற பெயருடையராய் இப் புலவர், அவ்வூர்த் தலைமையினையுடைய ராதல் குறித்து, மக்கள், அகம்பல்-மால் ஆதனார் என அழைத்தனர். மதுரை மாவட்டம் பெரியகுளம் வட்டத்தில் அகமலை என்றோர் ஊர் உளது; பண்டு அகம்பல் என வழங்கியதே, திரிந்து இன்று அகமலை என வழங்குகிறதுபோலும் என்று எண்ணுவாரும் உளர். ஆதன் என்பது, மக்கள் பெயராகவும், மாநகர்ப் பெயராகவும் பண்டு வழங்கி வந்துளது; ஆதன் அவினி, ஆதனார் என்பனவற்றைக் காண்க. ஆதன் என்ற பெயருடையார், சேரவேந்தரைச் சேர்ந்தோராவர் என்று எண்ணுதற்கு இடனுண்டு.

ஒருவன், வினையொன்றை மேற்கொண்ட விடத்து, அவ் வினை இனிதே முடியும்வரை, அவன் தன் மனத்தே வேறு எத்தகைய எண்ணத்திற்கும் இடர் தாராது, அவ் வினை இனிது முடிதற்காம் எண்ணமே உடையதாதல் வேண்டும்; அந் நிலையில், மனைவி மக்கள்பற்றிய எண்ணம் எழுமாயின், அவன் உள்ளம், அவர்பால் சென்று விடுதலால், எடுத்த வினை இடையூறு உறும்: ஆதலின், அந் நிலையில் அவர்களை உள்ளுதல் கூடாது; எடுத்த வினை இனிதே நிறைவேறின், அந் நிலையில், வெற்றியுற்றதால் உண்டாய இம் மகிழ்ச்சியினை, அவரோடு இருந்து துகர்தற்கு இல்லையே என்ற எண்ணம், அவன் உள்ளத்தே எழல் இயல்பாம்; அதை அப்போது தடுத்தலும் ஆகாது; “கிழவி நிலையே வினையிடத்து உரையார்; வென்றிக் காலத்து விளங்கித் தோன்றும்,” என்று கூறுவர் தொல் காப்பியனரும்.

வேந்தன்கிழ் வினையாற்றும் வீரன் ஒருவன், தன் வேந்தன் வேற்றரசர்மீது போர் தொடுத்துவிட்டான் என அறிந்து, தன் அரிய மனைவியைப் பிரிந்து, அரசன் ஆணை மேற்கொண்டு, போருக்குச் சென்று, ஆண்டு அவளை

மறந்து போர்செய்தான்; உள்ளம் ஒன்றுபட்டு உடற்
 றினமையால் விரைவில் வெற்றிபெற்றான்; வேந்தன்
 வெற்றி பெற்றானாகவே, தனக்கு இனி வினையிலையாதல்
 அறிந்த அக்கணமே, அவன் உள்ளத்தில் அவளைப்பற்றிய
 எண்ணம் உண்டாயிற்று. “இருந்தோம்பி இல் வாழ்வ
 தெல்லாம், விருந்தோம்பி வேளாண்மை செய்தற்
 பொருட்டு,” என்ப. மகளிர், தாமும், தம் கணவரும்
 பிரியாதிருந்து விருந்தோம்பி வாழ்தலையே விரும்புவர்;
 கணவர் இல்லாதபோது, தனித்துத் தாம் செய்யும்விருந்து,
 தகுதியற்றதாம் என எண்ணுவர்; வீரன், தன் மனைவியும்
 இம் மாண்புடையளே என்பதை அறிவானதலின், அவளைப்
 பற்றிய எண்ணம் எழுந்தவுடனே, விருந்தோம்புதற்கு
 வேண்டும் உணவு முதலாம் பொருள்களை ஒன்றும் குறை
 வின்றி ஆக்கி வைத்துவிட்டு, அதை உடனிருந்து அளித்து
 மகிழ்தற்கு அவன் இல்லையே என்ற எண்ணம் எழ, அவள்
 ஏங்கிநிற்கும் காட்சியையும், அவ்வாறு ஏங்கிநிற்பாள்முன்,
 தான் தடுமெனச் சென்று நின்றால், அந்நிலையில் முறுவல்
 தோன்ற நிற்கும் அவள் முகப் பொலிவினையும் தன் மனக்
 கண்ணால் கண்டான்: இனி, ஈண்டுச் சிறிதுகாலம் இருத்
 தலும் இயலாது; இன்னே சேர்தல்வேண்டும் அவள்
 இருக்குமிடம் என்று எண்ணினான்; தன் தேர்ப்பாகளை
 அழைத்தான்; தேரை விரைந்தோட்ட வேண்டினான்;
 பாகன், வினை அறிந்து ஓட்ட வல்லன் என்பதை அறிந்தும்,
 ஆண்டுச் செல்லும் தன் உள்ள விரைவால், அன்று அத்
 தேரிற் பூட்டவேண்டிய புரவிகள் எத்தகையன வாதல்
 வேண்டும் என்பதை எடுத்துக்கூற விரும்பினான்; குதி
 ரைகள், மன்னரும் மதிக்கும் மாண்புடையவாதல் வேண்
 டும்¹; கால்வைத்த இடத்தே குழி தோன்றுமாறு குதித்
 தாக் குதித்து ஒடுவனவாதல் வேண்டும்; கடத்தற்கரிய
 கொடுமையும் நெடுமையும் உடைய வழிகளையும் வருந்
 தாது கடக்கவல்ல காலாற்றல் உடையவாதல் வேண்டும்;
 பந்தயத்தில் முன்னிடம் பெறவல்ல விரைந்த ஓட்டத்தால்
 விளக்கமுற்றவாதல் வேண்டும்; அத்தகைய குதிரை
 களைத் தேர்த்து பூட்டுக; தேர்வந்து தன் தெருவில் நிற்கு

மளவும் அவள் ஆற்றாள் ஆதலின், அவள் நம் வருகையினை முன்கூட்டியே அறிதல் நன்றும்; அதை அறிவிக்கும் ஆற்றல் குதிரைகளின் கழுத்தில் கட்டிய மணிகளுக்கு உண்டு; ஆகவே, மணிகளை மறவாது பூட்டி அணிசெய்க என்று கூறினான்.

காதல், கடமை ஆகிய இரண்டனுள் எதையும் கைவிடாது, இரண்டையும் ஒருங்கே கடைப்பிடிக்கவல்ல காளீ ஒருவனையும், கணவனோடிருந்து கடனற்றத் துடிக்கும் காரிகை ஒருத்தியையும் காட்டிக் கருத்தூட்ட முன்வந்த நம் கவிஞர் பெருமானின் கல்விச் செருக்கினை, அவர் கவினுறக் கட்டிய செய்யுளைக் கண்டு கழிபேருவகை கொள்வோமாக!

“இருநிலம் குறையக் கொட்டிப் பரிந்தின்று
ஆதிபோகிய அசைவில் நோன்தாள்,
மன்னர் மதிக்கும் மாண்வினைப் புரவி,
கொய்ம்மயிர் எருத்திற் பெய்ம்மணி ஆர்ப்பப்,
பூண்கதில் பாக! நின் தேரே; பூண்தாழ்
ஆக வனமுலைக் கரைவலம் தெறிப்ப
அழுதனள் உறையும் அம்மா அரிவை
விருந்தயர் விருப்பொடு வருந்தினள் அசைஇய
முறுவல் இன்னகை காண்கம்;
உறுபகை தணிந்தனன் உரவுவாழ் வேந்தே.”

(நற்: அக)

உ. அஞ்சில் அஞ்சியார்

அஞ்சில் என்பதோர் ஊர்; அவ்வூரின் பிறந்தவராதலின், இவர் அஞ்சில் அஞ்சியார் என அழைக்கப்பெற்றார். தமிழகத்தைப் பேரரசர் மூவரோடு ஒப்ப ஆண்டு, புலவரைப் போற்றித் தமிழ்வளர்த்த அரசு இனங்களுள் அதியர் என்பாரும் ஒருவராவர். அதியர் என்பார், தகலேரத் தலைநகராகக்கொண்ட சிறுநாட்டை ஆண்டிருந்த குறுநிலத் தலைவராவர். இவர் குடியில் வந்து, ஓளவையார்க்கு அரிய நெல்லிக்கனி அளித்த அதியமான், அஞ்சி எனவும் அழைக்கப்பெறுவதைலின், அஞ்சி என்ற சொல், அதியரைக் குறிக்க வழங்கும் மற்றொரு சொல்லாம் என்பது பெறப்படும். ஆகவே, இவ் அஞ்சியார் தமிழ் வளரத் துணை புரிந்த ஒரு குடியிலே வந்தவர்; தமிழறிந்து தமிழை வளர்த்தவர் என்ற பெருமை உடையவராவர். அஞ்சி அத்தைமகள் நாகையார் என்ற பெயருடைய பெண்பாற் புலவரொருவர் உளர்; அவர், இப்புலவர் அஞ்சில் அஞ்சியாரின் அத்தை மகளோ, அன்றி, ஓளவைக்குக் கனி அளித்த அஞ்சியின் அத்தை மகளோ அறிகிலோம் எனினும், இருவரும் ஒருகுடியில் வந்தவராவர் என்பது உறுதி. அஞ்சியார் பாடிய பாட்டு ஒன்று நற்றிணையில் மருதத்திணையை விளக்கிநிற்கிறது.

பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகன் விடுக்க வந்து வாயில் வேண்டிநிற்கும் பாண்மகன் கேட்குமாறு, “தலைவன் உறவுகொள்ளும் பெண்தன்மை யறியாப் பேதைப்பருவத்துப் பரத்தை, ஊசல் ஆடாது அழுதுநிற்கின்றாள். அவளை ஆற்றுவித்து மீட்டும் ஆடச்செய்வார் ஆங்கு எவரும் இலர்; அதனால், அவள் அழுது ஊடினாள்; அவள் ஊடினமையால் இவன் இங்கு வந்துளான்,” எனத் தோழி கூறும் துறையமைந்தது அச்செய்யுள்.

இந்த ஒரே செய்யுளில், பேரூர்க்கு அழகு, ஆடல் முதலாம் விதாக்கள் குறைவின்றி நிகழ்வதாம் என ஊர் அழகினையும், பேரூரிற்பிறந்து, மக்கள் அணிந்து அழகு

கேறி அகற்றிய ஆடைகளைக் கொண்டுசென்று அவ்
வழுக்கினை அகற்றிக் கஞ்சியிட்டுப் புலர்த்தி அவர் மகிழும்
மாண்புடையதாக்கிக் கொணரும் தன் தொழிலினை
விடாது மேற்கொள்வதால், வறுமையறியா வளம்கொழித்
கும் வாழ்வினளாயினள் வண்ணாத்தி என உழைப்பின்
பெருமையினையும், தன் அவையில் வருந்தும் மக்களின்
வருத்தத்தைப் போக்கி வாழ்விக்கும் பண்பினரைப் பெற்
றிருப்போனே பண்புடையரசனாவான்; அவ்வாறு பிறர்
துயர் போக்கும் உள்ளமும், அதற்கேற்ற உரனும் அற்றா
ரைத் தன் அவையினராக் கொண்டிருக்கும் அரசன் பண்
புடைய அரசனாகான் என அரசியல் நெறியினையும் அறியக்
கூறியுள்ளார்.

வண்ணாத்தி, பிறர் அணிந்து அகற்றிய ஆடையின்
அழுக்கினைப் போக்கும் தொழிலுடையளாயினும், அவள்
தன் தொழிலைத் தவறாது மேற்கொள்ளும் ஒழுக்கமுடைய
ளாதலின், அவளை வறன்தில் புலத்தி எனப் பாராட்டியும்,
பூத்தொழிலால் நிறைந்து சிறந்த ஆடையும், பொன்னு
லாய மாலையும் அணிந்து, ஆயத்தார் ஆட்ட ஊசலாடும்
ஒப்பற்ற செல்வ வாழ்வினளாயினும், பரத்தை மகளிர்க்
குரிய மாண்புகளாம் நாண் முதலாம் பண்புகளைப் பெறா
மையால், அவள் நிறைந்த வாழ்வினளாகாள்; குறையுடை
யளே எனக்கொண்டு அவளை “நல்கூர் பெண்டு” எனப்
பழித்துக் கூறியும், ‘நெடிய மொழிதலும் கடிய ஊர்தலும்
செல்வமன்று’; நிறைபெரும் குணங்களை நீங்காது பெற்
றிருத்தலே பெருவளவாழ்வாம் என்று ஒழுக்கத்தின்
உயர்வுகூறிய புலவர் பொன்னுரைகள் போற்றற்குரியன.

இவ்வளவு பெரும் கருத்துக்களும் ஒருங்கே விளங்கப்
பாடிய புலவன் பெருமையினைப் பாராட்டி மகிழ்வோ
மாக.

“ஆடியல் விழுவின் அழுங்கன் மூதூர்,
உடைஞர் பான்மையின் பெருங்கை துவா
வறன்தில் புலத்தி எல்லித் தோய்த்த
புகாப்புகர் கொண்ட புன்பூங் கலிங்கமொடு

வாடா மாலை துயல்வர, ஓடிப்
 பெருங்கயிறு நாலும் இரும்பனம் பிணையல்
 பூங்கண் ஆயம் ஊக்க ஊங்காள்
 அழுதனள் பெயரும் அஞ்சில் ஒதி
 நல்கூர் பெண்டின் சில்வனைக் குறுமகள்
 ஊசல் உறுதொழிற் பூசல் கூட்டா
 நயனில் மாக்களொடு குழீஇப்
 பயன்இன்று அம்ம! இவ்வேந்துடை அவையே.”

(நற்: ௧௦)

ஆடையின் அழுக்கினை அகற்றி, அதற்குக் கஞ்சி
 சூட்டி அணியும் அறிவினர் அக்கால மக்கள் என்று கூறிப்
 பழந்தமிழர் பெற்றிருந்த நாகரிகப் பண்பாட்டினையும்
 புலவர் விளக்கியுள்ளமை உணர்க.

௩. அஞ்சில் ஆந்தையார்

இவர், அஞ்சில் என்ற ஊரில் பிறந்து, ஊரார் போற்ற வாழ்ந்த ஆதன் என்பாரின் தந்தையாராவார். ஆதன் தந்தை என்ற இரு சொற்களும், “இயற்பெயர் முன்னர்த் தந்தை முறை வரின் முதற்கண் மெய்கெட அகரம்நிலையும் மெய்யொழித்து அன் கெடும் அவ்வியற் பெயரே” என்ற சூத்திரத்தால், (தொல் : எழுத்து : ௩௪௭.) நிலைமொழி ஈற்று அன்கெட்டும், வருமொழி முதல் மெய்கெட்டும் ஆத்+அந்தை என்றாகி, “ஆதனும், பூதனும் கூறிய இயல் பொடு பெயர் ஒற்று, அகரம் துவரக் கெடுமே” (தொ. எ. ௩௪௮) என்ற சூத்திரத்தால், நிலைமொழி ஈற்றுத் தகர மெய்யும், வருமொழி முதல் அகர உயிரும் கெட்டு ஆந்தை என்ற ஒரு சொல்லாம்; ஆதன் என்ற சொல் சேரர் வழி வந்த ஒரு கிளையினரைக் குறிக்க வழங்கும் சொல்லாத லின், இவரும் சேரரோடு உறவுடைய ஓர் அரச மரபினர் எனத் தெளிக. அஞ்சியத்தை மகள் நாகையார் என்ற சொல், சில ஏடுகளில் அஞ்சிலாந்தை மகள் நாகையார் எனவும் காணப்படுதலேக்கொண்டு நாகையாரை ஆந்தையார் மகள் எனக்கொண்டு, ஆந்தையார் அறிவறிந்த ஆதனும், நாகையும் ஆய இருபெரு மக்களைப்பெற்று மாண்புற்ற வராவர் எனக் கூறுவாரும் உளர்.

தலைமகள் வேறு; தான் வேறு என்று கொள்ளாது, அவள் வாழ்வும் தாழ்வும், தன்னுடைய வாழ்வும் தாழ்வு மாம் எனக்கருதும் இயல்பினளாய் தோழி, தலைமகள் காதலிக்கும் தலைவன், களவொழுக்கமே விரும்பும் கருத் துடையனாய் வரைந்துகொள்ளும் வேட்கையின்றி ஒழுகுவ தால், ஊரார் அலர், தாய் காவல் ஆகியவற்றால் தலைமகள் வருந்துவதை அறிந்து, தலைவன் ஒருநாள் வந்து சிறைப் புறமாக இருக்க, அவன் கேட்குமாறு, தலைமகளிடம் கூறு வாள்போல், “தோழி! நின்னுல் காதலிக்கப்படும் தலைவன், தன் உற்றார் உறவினர்மாட்டுக் கொள்ளும் அன்பும், உலக உயிர்களிடத்துக் கொள்ளும் அருளும் உடையனல்லன்; பண்புகளால் நிறைந்த பெரியோர் சென்ற நன்னெறி செல்லும் நல்லொழுக்கமும் அவன்பால் இல்லை; அவன்பால்

அக்குணங்கள் அமைந்திருக்குமாயின், நீ இவ்வாறு வருந்த அன்பும், அருளும் இலனாய்த், தான் நலமே வாழப் பிறர் வருந்துவதைக் காணுது ஒழுகுதல் அறநெறியன்று எண்ணும் அறிவும் இலனாய் இவ்வாறு களவொழுக்கமே விரும்பி வாரான்; நின் தலைவன் இவற்றுள் எதையும் எண்ணும் இயல்பினன் அல்லன்; நீ வருந்துவதை அறியும் அறிவுடையவனும் அல்லன்; ஆதலின், அவன் சான்றோனல்லன்; இதை இப்போதாயினும் அறிந்து, அதற்கேற்ப நடந்துகோடல் நன்று; ஆனால், நீயோ, அவன்பால் சென்ற அன்பின் மிகுதியால் யான் கூறுவதனை ஏற்றுக் கொள்கின்றாயல்லீ; ஆயினும் நின் நலம் கருதிக் கூறுகின்ற இதையாவது கேள்! அவன் அவ்வாறு சான்றோனல்லனாய் ஒழுகுவதினின்றும் திருந்திச் சான்றோனாகி, நின்னை வரைந்துகொண்டு பிரியாது வாழவேண்டின், சின்னாள், அவன் காணாவதை நீ மறைந்து வாழ்தல்வேண்டும்; நீ காண்டற்கரியையாதல் அறிந்து, அவன் வரைந்து கொள்ள முன் வருவான்; அவன் நாட்டு மலையில்வாழ் கடுவன், தன் மந்தியும், அதன் குட்டியும் மலைமுடியினை அடைய, ஆண்டுள்ள மேசத்தால் மறைப்புண்ட வழியே, அவற்றின்பால் சென்ற அன்புடையதாய் வருந்தித் தேட எண்ணும்; அவன் நாட்டு விலங்கிடத்தே காணும் இப்பண்பு, அவன் மாட்டும் அமைந்திருக்கும்; மேலும், தன்னைக் காதலிக்கும் கடுவனின் அன்பு மேலும் மிகுதல் வேண்டித் தன் குட்டியோடு ஒளிந்துகாட்டும் அவன் நாட்டு மந்தியின் அறிவு நம்மாட்டும் இருக்குமாயின், இவ்வளவு துயரத்திற்கும் இடமின்றும்; ஆதலின் யான் கூறுமாறு செய்வாயாக!" என்று கூறித் தலைமகனுக்கு அறிவுவரச் செய்யும் அவன் அறிவின் திறத்தை, உள்ளுறையும் உயரிய பொருள்களும்கொண்ட ஓர் அழகிய செய்யுளால் விளங்கவைக்கும் ஆசிரியர் புலமை சிறந்தது.

“கல்லாக் கடுவன் நடுங்க, முள்ளெயிற்று

.....

சான்றோ னாதல் நற்கறிந்தனை தெரிமே.” (நற்: உருந்.)

சு. அல்லங் கீரனார்

சங்ககாலத் தமிழகத்தே மக்கள் பயில வழங்கிய பெயர்களுள் கீரனார் என்பதும் ஒன்று; கீரனார் என்ற பெயருடைய புலவர் பலராதலின் இவர் அல்லங் கீரனார் என அழைக்கப் பெற்றுளார். அல்லம் என்பது ஓரூர்: மலையாள நாட்டில் அல்லனம் என வழங்கும் ஊரே, அக் காலத்தில் அல்லம் என வழங்கியதுபோலும். இவர் பாடிய பாட்டொன்று நற்றிணைக்கண் இடம் பெற்றுளது.

‘தலைவியின் உடன்பாட்டினைப் பெற்று நின் குறையை முடிப்பேன்,’ எனக் கூறிய தோழி, தலைவிபால் வந்து, “தோழி! அழகிய பெரிய தேரேறிவந்த அத் தலைமகன், நம் முன்னின்று, நம் நெற்றியை நெடிதுநோக்கி, இறுதியில் தன் இரு கைகளையும் கூப்பி, “இன்சொல் வல்ல இளையீர்! அரிதின் முயன்று பெற்ற என் இன்னுயிரைக் கவர்ந்து எனக்குத் துயர் மிக அளித்து, அதுகுறித்து வருந்தாது, மாறாக நகைத்துநிற்பல் துமக்குத் தகுமோ?” எனக் கூறிய அவன் செயல் நமக்கு உண்மையில் நகைப்பினை உண்டாக்கவில்லையா? அவன் நம்மை வருத்தியதையும், அவனால் நாம் வருந்துவதையும் அறியாது, நம்மால் அவன் வருந்துவதாகக் கூறும் அவனை என்னென்பது!” என்று கூறினாள்; அது:

“நகையா கின்றே தோழி!.....

தெளிதீங் கிளவி யாரையோ என்

அரிதுபுணர் இன்உயிர் வெளவியநீ? எனப்

பூண்மலி நெடுந்தேர்ப் புரவி தாங்கித்

தான்நம் அணங்குதல் அறியான், நம்மில்

தான் அணங்குற்றமை கூறிக் கானல்

சரும்புஇயிர் சுடர்நுதல் நோக்கிப்

பெருங்கடல் சேர்ப்பன் தொழுது நின்றதுவே.”

(நற்: உசகி)

டு. ஆடுதுறை மாசாத்தனார்

ஆடுதுறை என்ற பெயருடைய ஊர்கள் தமிழகத்தில் பல உள்ளன; அவற்றுள் காவிரியின் தென்பால் உள்ள ஆடுதுறை, தென்குரங்காடுதுறை எனவும், அவ் பாற்றின் வடகரைக்கண் உளது வடகுரங்காடுதுறை எனவும், வெள்ளாற்றின் கரைக்கண் உள்ள ஆவடுதுறை, ஆடுதுறை எனவும் வழங்கப்பெறும். ஆவடுதுறை என இருத்தற்குரியதே, ஆடுதுறை எனப் பிறழ்வந்துளது. திருவாவடுதுறைக்குச் சாத்தனார் என்பது பழம்பெயர் எனக் கல்வெட்டுக்களும், திருத்தொண்டர் புராணமும் கூறுகின்றன; சாத்தனார் என்பது ஊர்ப்பெயர்; ஆவடுதுறை என்பது அவ் லூர்க் கோயிலுக்குப் பெயர்; நாளடைவில் சாத்தனார் என்பது மறைந்துபோக, கோயிற் பெயரே, ஊர்க்கும் பெயராகிவிட்டது என ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

சாத்தனார் என்பது, ஐயனாருடைய திருப்பெயர்; தெய்வப் பெயரை மக்கட்கிட்டு வழங்கும் மரபு அன்றே இருந்ததாகலின், அக் கடவுட் பெயர், இவருக்கும் பெயராயிற்று; ஆடுதுறை மாசாத்தனார், பெரும்புலவனும், ஆலத்தூர் கிழார் முதலாகப் பன்னிரு புலவர் பெருமக்களால் பாராட்டப் பெற்றோனும் ஆய குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைப் பாராட்டியுள்ளார். அவன் இறந்தான் எனக் கேட்டு அழுது பாடியவருள் நம் புலவரும் ஒருவராவர். இவர் பாடியனவாக நமக்குக் கிடைத்தது அக் கைபறுநிலைச் செய்யுள் ஒன்றே.

கிள்ளிவளவன் போர்வெறி கொண்டவன்; களத்தே அவனால் அழிவுற்ற உயிர்கள் அளவிறந்தனவாம்; அவன் இறந்த பின்னர், அவ்வளவு பெரும் உயிர்களை அழிக்க வல்லார் உலகத்து இலராயினர்; கிள்ளிவளவனின் இவ்வாற்றலை நினைந்து வருந்திய புலவர், அவனைக் கொன்று தீர்த்த கூற்றுவன், அறிவற்றவனாவன் என்று கூறுகிறார். உயிர்களைக் கொன்று உண்ணும் தொழில் உடையான் அக் கூற்றுவன்; அவன் பசிதீரப் பல உயிர்களைக்கொன்று

கொடுத்து அவனுக்குத் துணைபுரிந்து வந்தான் கிள்ளிவளவன் ; அவ்வாறு தனக்குத் துணைபுரிந்த அவன் உயிரையே கூற்றுவன் இப்போது கொன்று தின்றுவிட்டான் ; அறியாமையாற் செய்த இப் பிழையால், அவன் தன் பசி போக்கத் துணைபுரிவாரை இழந்து வருந்தவேண்டியவனாயினான் ; உழவர்க்கு உணவாக்கிப் பயன் தருவது விதையாம் ; விதைத்த ஒன்று ஆயிரமாகித் துணைபுரியும் விதையில்லா உழவன், உழுதுண்டு வாழ்தல் இயலாது ; ஆதலின், உழவர், உயிர்போகும் வறுமை வந்துற்ற போதும், விதையினை அவித்து உண்ண எண்ணார் ; அவ்வாறு உண்ணுவோன் உளனாயின், உண்மையில், அவன் உழுதல் தொழிலுக்கு உரியனாகான் ; அவ் வுழவனைப் போன்றே, வளவனைக் கொன்ற கூற்றுவனும் வாழும்வகை அறியாதவனாவன் ; அவ் வறியாமையோடு, தன் பசி போக்கத் துணைபுரிந்தானைக் கொன்ற செய்ந்நன்றி கொன்ற தீவினையும் உடையனாவன் என்று கூறும் புலவர்தம் பொன்னுரை நயத்தைப் போற்றுவோமாக !

“நனிபேதையே ; நயன்இல் கூற்றம் !
 விரகு இன்மையின் வித்தட்டுண்டனை ;
 இன்னும் காண்குவை நன்வா யாகுதல் ;
 ஒளிறுவான் மறவரும் : களிறும், மாவும்
 குருதியும் குருஉப் புனல் பொருகளத்து ஒழிய
 நாளும் ஆனான் கடந்தட்டு என்றும் நின்
 வாடுபசி அருத்திய பழிதீர் ஆற்றல்
 நின் னேரன்ன, பொன்னியற் பெரும்பூண்
 வளவன் என்னும் வண்டுமூசு கண்ணி
 இனையோன் கொண்டனை ஆயின்,
 இனி, யார்மற்று நின் பசிதீர்ப் போரே ?” (புறம் : ௨௨௭)

கூ. ஆலங்குடி வங்கனார்

ஆலங்குடி என்னும் பெயருடைய ஊர்கள், தமிழ் நாட்டில் பல உள்ளன ஆதலின், வங்கனார் பிறந்த ஆலங்குடி பாண்டுளது என்பதைத் துணிதற்கில்லை. இவர், “மறங்கெழு சோழர் உறந்தை அவையத்து அறங்கெட அறியாது” (நற்: ௪௦௦) எனச் சோழருடைய உறையூரையும், அவ்வூரிலுள்ள அறங்கூர் அவையினையும் சிறப்பித்துள்ளாராதலின் இவர் சோழநாட்டு ஆலங்குடியினராவர் என்பர் சிலர்; “ஒளிறுவாள் தானைக் கொற்றச் செழியன், வெளியில் கற்பின் மண்டமர் அடுதொறும், கன்றுபெறு வல்சிப் பாணன் எறியும் தண்ணுமை” (அகம்: ௧௦௬) எனப் பாண்டியன் பேராண்மையினையும், அவன் பரிசுளிக்கும் பெருமையினையும் பாராட்டியுள்ளமையால், வங்கனார் பிறந்த ஆலங்குடி பரீண்டிநாட்டு ஆலங்குடியே என்பர் வேறு சிலர். இவர் பாடிய அகத்துறைப் பாடல்கள் அனைத்தும், மருதத்தினையினையே சார்ந்து இருப்பதால் இவர் மருதநிலத்தைச் சேர்ந்தவராவர் என்பாரும் உளர்; வங்கம் என்ற சொல், கப்பல் என்னும் பொருளுடைய தாம்; ஆதலின், வங்கன் என்பார், கடல் வாணிபம் மேற்கொண்ட கப்பல் வணிகராவர்; இதனால் இவர் நெய்தல் நிலத்தவராவர் என்று கூறுவோரும் உளர்.

கணவன் நாடுகாவல் கருதி வேற்றார் சென்றிருந்தக் கால், தனித்திருக்கும் தன் மனைநோக்கி விருந்தினர் வரக் கண்டு, ‘அவரும் இல்லா இன்று, பகல் போய் இரவுவந்துற்ற இந்நேரத்தில் வந்த இவரை எவ்வாறு ஏற்றுப் போற்றுவேன்,’ எனக் கலங்கிய உள்ளமுடையளாயினும், அதை அறியக்காட்டாது அடக்கி, அவரை இன்முகம் காட்டி வரவேற்று, “பாண! வீட்டில் முன்பக்கத்தேயுள்ள சாடியின் அடியில் உள்ளநீர் சிறிதே ஆயினும், அது கலங்குதலின்றித் தெளிந்தே உளது; பொழுது கழிந்து இரவு வந்துற்ற இப்போது புறவும், இதலும் போன்ற பறவைகள் வெளிவரா ஆதலின், அவற்றைக் கண்ணி அமைத்துத் தினை தெளித்துப் பிடித்துச் சமைத்து அளித்தல் ஆகாது

ஆயினும், காலையில் சுட்டுவைத்த முயற்கறியுளது; இக்கறியுண்டு, அந்நீர் குடித்து, இவ்விருவினை ஒருவாறு கழித்து விடுங்கள்! நாளே அவர் வருதல் உறுதி; வந்தால் நின் மனைவிக்குப் பொன்னரி மாலையும், நினக்குப் பொற்றா மரைப் பூவும் தந்து போற்றி அனுப்புவர்,” என இனியன இயையக்கூறி விருந்தோம்பும் இல்லற மகளிரின் நல்லறச் செயலினை நன்கு கூறியுள்ளார்:

“.....

முன்றில் இருந்த முதுவாய்ச் சாடி
ஆங்கு அஃடு உண்டென அறிதும்; மாசினறு;
படலை முன்றில் சிறுதினை உணங்கல்,
புறவும், இதலும், அறவும் உண்கெனப்
பெய்தற்கு எல்லின்று பொழுதே; அதனால்,
முயல்சுட்ட வாயினும் தருகுவேம்; புதுதந்து
நங்கிருந்தீமோ முதுவாய்ப் பாண!

.....

வேந்துவிடு தொழிலொடு சென்றனன் வந்துநின்
பாடினி மலை அணிய
வாடாத் தாமரை சூட்டுவன் நினக்கே.” (புறம்: ஈகக)

கணவர், பரத்தையர்பால் உறவுகொண்டு பழியொடு மிடைந்த வாழ்வுடையராயவழியும், அவர்தம் தகா வொழுக்கம் கண்டு தடுத்து நிறுத்தாது, ஏற்று அன்பு காட்டுவதே மனைவியர்க்கு மாண்புதரும் அறநெறியாம் எனக் கூறும் உலகியலால், ஆண் மக்களில் பலர், ஒழுக்கத் தின் இழுக்கா உயர்பெரும் வாழ்வினராதல் வேண்டும் என்று எண்ணுது, தவறிய வாழ்க்கையினராதலேக் காண்கிறோம். இவ்வாறு அவர் அறநெறி பிறழ்வதால், அவரை மணந்த மகளிர், மாறாத் துயர்கொண்டு மனங்கலங்கிச் சோர்வதையும், அவர் உறவுகொண்ட வரைவில் மகளிர் வனப்புடைய வாழ்வினராதலையும் காண்கிறோம். புலவர் ஆலங்குடி வங்கனார், இவ்விருவகை மகளிரின் இயல்புகளையும் அவர்தம் வாய்ச்சொற்களைக்கொண்டே விளக்கியுள்ளார்.

தன் கணவன், நாள்தோறும் காலையில் எழுந்து, நன்கு அணிசெய்துகொண்டு, அழகிய இளமகளிரை நாடித் தேர்ஏறிச் செல்வதைக் கண்டு கண்டு கலங்குகிறான் மனைவி; அவன் இவ்வாறு தகாவொழுக்கினையை காலத்தும், அவனோடு புலவாது கலந்துறைவதே கற்புடை மனைவியர்க்கு மாண்பாம் என்று இவ்வுலகம் கூறுமாயின், கற்புடை மகளிராய்ப் பிறத்தல் அம்மம்ம! கொடிது! கொடிது! என்று கூறி, அவள் நிலைகண்டு வருந்துகிறாள் அவள் தோழி என்றும்,

“காலை எழுந்து, கடுந்தேர் பண்ணி
வாலிழை மகளிர்த் தழீஇய சென்ற
மல்லல் ஊரன் எல்லினன் பெரிதுஎன
மறுவரும் சிறுவன் தாயே;
தெறுவதம்ம! இத்திணைப் பிறத்தல்லே.” (குறள்: சடு)

தலைமகன் தகாவொழுக்கம் கண்டு வருந்தி வாடுவதால் மட்டும் பயன் இல்லை; அவனுக்கு அவன் தவற்றினை எடுத்துக்காட்டித் திருத்துவதைத் தம்போலும் மகளிர் தம் கடமையாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்ற கருத்தினளாய்த், தலைவன் தான் விரும்பிய மகளிரைத் தன் மனைக்கே கொணர்ந்து மகிழ்ந்துறையும் மாண்பிலயை வழி, அவனை அணுகி, “ஐய! அம்மகளிர்பால் எத்துணை அன்புடையையாயினும், பொருள் ஒன்றே விரும்பும் புன்மைக்குணம் அவர் உள்ளத்தைவிட்டு ஒருபோதும் அகலாது; அன்றியும் அவர்கள் நின்மாட்டு நீங்கலாகாப் பேரன்புடையராய் வாழினும், நின் மனைக்குரிய மனையாளைப்போல் மக்களை ஈன்று மனையறம் பேணும் மாண்பு அவர்க்கு உண்டாதல் இல்லை; இதை உணர்ந்து ஒழுகு வாயாக,” என்று அறிவுரை கூறினாள் தோழி என்றும் கூறிக் குடிப்பிறந்தாரின் குணம் விளங்கப் பாடியுள்ளார்.

“யாணர் ஊர! நின்மாணிழை மகளிரை
எம்மனைத் தந்து நீ தழீஇயினும், அவர்தம்
புன்மனத்து உண்மையோ அரிதே; அவரும்

பைந்தொடி மகளிரொடு சிறுவர்ப் பயந்து

நன்றி சான்ற கற்போடு

எம்பாடாதல் அதனினும் அரிதே.” (நற்: ௩௩௦)

தலைமகன் பரத்தையரொழுக்கம் ஒழிந்து, தன் மனை புகுந்து ஆங்கே மனைவிசொல் மாற மாண்புடையனாய் இல்லறம் மேற்கொண்டானாக. அதுகண்ட பரத்தை, இளமையும் அழகும் ஆய இரண்டானும் குறையிலேனாய் என்பால், என்னை வயமாக்குதற் பொருட்டு தன் ஆண்மை, ஆற்றல் எல்லாம் கூறிப் பெருமைகொண்ட இந்தத் தலைமகன், மக்களை ஈன்று முதுமையுற்றமையால், அழகு குன்றியவளாய் அவன் மனைவி ஆட்டியபடியெலாம் ஆடி, அடங்கிவிடும் இயல்பினனாயினான்; என்னே இவன் ஆற்றல்! என்னே இவன் பெருமை! என்று கூறுவாள்; அவன் கண்ணாடி முன்றிற்பார் கையைத் தூக்கின், தானும் கையைத் தூக்கி, அவர் காலைத் தூக்கின் தானும் காலைத் தூக்கி, அவர் ஆடுமாறு ஆடும் கண்ணாடியுள் தோன்றும், அவர் வடிவேபோல், அவள் ஆட்ட ஆடுகின்றான் என்று தலைவனுக்கு ஆடிப் பாவையினை உவமைகூறி எள்ளி நகைப் பாளாயினாள் என்று பாடிப், பரத்தையரின் பண்பின்மை தோன்றச் செய்துள்ளார்.

“ஊரன்,

எம்இல் பெருமொழி கூறித், தம்இல்

கையும், காலும், தூக்கத் தூக்கும்

ஆடிப் பாவை போல

மேவன செய்யும் தன்புதல்வன் தாய்க்கே.” (குறுந்: அ)

எ. ஆலியார்

ஆலியார், ஆலி என்னும் ஊரிற் பிறந்தவராவர். சோழநாட்டின் உள்நாடுகளுள் ஆலிநாடு என்பதும் ஒன்று; அவ் ஆலிநாட்டின் தலைநகரே ஆலி; இவ்வூர்ப் பெயர், திருவாலி எனவும் வழங்கப்பெறும்; இது, சோழநாட்டில், சீர்காழியிலிருந்து திருவெண்காட்டுக்குச் செல்லும் வழியில் உளது. திருமால் அடியாராகிய திருமங்கை மன்னன் அவதரித்த பெருமையுடையது இவ் ஆலி; அவரைத் திருவாலி நாடர் என்றும் அழைப்பர்.

சில ஏடுகளில் ஆலியார் என்ற பெயர் ஆலியார் என்றும் காணப்படுதலைக்கொண்டு, இப்பெயர் ஊர்பற்றி வந்ததன்று; குடிபற்றி வந்த பெயராம் என்று கூறுவர். மதுரை மாவட்டத்தில் பொதினி என்றோர் மலையுண்டு. மக்கள் அதைப் பழனி என இப்போது வழங்குகின்றனர்; அது, ஆவினன்குடி என்ற பெயராலும் வழங்கப்பெறும். இத் திருவாலிநன்குடியினை ஆண்ட குறுநில மன்னராகிய வேளிர் ஆலியர் என அழைக்கப்பெறுவர்; “முருகன் நற்போர் நெடுவேள் ஆவி,” “முழவுறழ் நெடுவேள் ஆவி” என அக்குடிவந்தாரைப் புலவர்கள் ஆலியர் எனப் பெயர் கூறி அழைத்துள்ளனர்.

பகைவர் அரணைச் சூழ்ந்துநின்ற படைவீரருள் ஒருவனாகிய தன்பால், அப்படையினை அழித்துக்கொள்ளும் பணியினை அளிக்காது மற்றொரு வீரன்பால் அளித்த அரசன் செயலால், தனக்கு வரும்புகழ் குறைந்துவிட்டது கண்ட வீரன் ஒருவன், “அரசன் நிற்பால் பேரன் புடையன்,” எனப் பிறர் கூறியன எல்லாம் பொய்யே யாதல் இன்று அறிந்துகொண்டேன்; உண்டாட்டுக் காலங்களில் சிறப்பும், சவையும் நிறைந்த கலங்கற்கள்ளை எனக்கு அளித்துவிட்டு, களிப்புக் குறைந்த தெளிந்த கள்ளைத் தான் உண்ணும் அவன் செயலால், அவன் என்மாட்டுப் பேரன்புடையன் என்றே யானும் கருதினேன்; ஆனால், இன்று அரணழிக்கும் பணியினை என்பால் அளிக்காது

பிறன் ஒருவன்பால் அளித்த இச்செயலால், அவனுக்கு யான் வென்று வீறுபெற்று உயர்வதைக் காணும் நல்லுள்ளம் இல்லை என்பது உறுதியாகி விட்டது; ஆதலின், அவன் பணிகாட்டிய அன்பெல்லாம் பொய்யே என்பதை உணர்ந்துகொண்டேன் என நொந்து உரைக்கும் அவன் உரைகள், உணவுண்டு உயிர் வாழ்வதினும், உயிர் கொடுத்து உயர்வடைவதையே விரும்பும் அவன் ஆண்மை உள்ளத்தை அறியக் காட்டுகின்றன.

வீரன் ஒருவன் தன் ஆண்மையின் சிறப்பினை அரசனுக்கு உரைக்கும் நெடுமொழி என்ற வரையமைந்த இச்செய்யுள், பழங்கால மறவர்தம் மாண்பினைப் படங்காட்டி கிற்றல் காண்க.

“எமக்கே கலங்கல் தருமே, தானே
தேறல் உண்ணும் மன்னே; நன்றும்,
இன்னான் மன்ற வேந்தே; இனியே,
நேரார் ஆரெயில் முற்றி
வாய்மடுத்து உரறி, நீ முந்து என்னோனே.” (புறம்: ௨௬௮)

—

அ. ஆவூர்க் காவிதிகள் சாதேவனார்

இவர் ஆவூரில் வாழ்ந்தவர்; ஆவூர் சோழநாட்டில் உளது; இவர், அரசர்க்கு அறிவுரை வழங்கும் அமைச்சர்த் தொழில் மேற்கொண்டு, அவர் அளித்த காவிதிப்பட்டமும் உடையவர்; சாதேவனார் என்ற இயற்பெயர் உடையவர். சாதேவன் என்பது சஹதேவன் என்னும் வட்சொல்லின் திரிபாம். காவிதி என்பது பாண்டிநாட்டு வேளாளரில் உழுவித்து உண்போர்க்கு அரசர் அளிக்கும் பட்டம் என்பர் சிலர்; நிற்க அகநானூறு பாடிய ஆசிரியர்களுள், ஆவூர்க் கவுதமன் சாதேவன் என்பார் ஒருவர் உளர்; அவர் சேரநாட்டில் தொண்டிநகரை அடுத்திள்ள ஆழரைத் தாம் பாடிய பாட்டில் வைத்துப் பாராட்டியுள்ளார். புலவர்கள் தாம் பிறந்த ஊரைத் தம் பாட்டிடை வைத்துப் பாராட்டுதல் பண்பாகும் ஆதலின், அப் பாட்டைப் பாடிய கவுதமன் சாதேவனார் பிறந்த ஊர் அவ் ஆழரேயாம்; ஆவூர்க் கவுதமன் சாதேவனார் என்ற பெயர், ஏடு எழுதுவோரால் ஆவூர்க் காவிதிகள் சாதேவனார் என எழுதப்பட்டிருத்தலும் கூடும். ஆதலின் இருவரும் ஒருவரே யாவர் என்று கொள்வாரும் உளர்.

ஆவூர்க் காவிதிகள் சாதேவனார், தலைமகளைத் தன்னார்க்குக் கொண்டுசென்று மணக்க விரும்பி உடன் அழைத்துச் செல்லும் தலைமகன், அவள் வழிநடை வருத்தத்தால் மெலிந்தமை கண்டு, தன் ஊர் வந்துவிட்டது; சிறிது விரைந்து நடந்தால் விரைவில் ஆண்டுப் போய்ச் சேரலாம் என்பதை, 'என் மலையில் மேயும் ஆனிரைகளின் கழுத்தில் ஆயர் கட்டிய மணிகளினின்றும் எழும் ஓசை இதோ கேட்கிறது ஆதலின், ஊர் அணித்தாயிற்று; நீ, நின் தலைமயிர் காற்றில் எழுந்து அலையும்படி சிறிது விரைந்து நடப்பாயாக' என்ற வாய்பாட்டால் கூறி அழைத்துச்செல்லும் அன்புடைக் காட்சியினை அழகாகப் பாடியுள்ளார் :

“வீபெய் கூந்தல் வீசுவளி உளர
எகுதி மூடந்தை; எல்லின்று பொழுதே;
வேப்பயில் இறும்பில் கோவலர் யாத்த
ஆபூண் தெண்மணி இயம்பும்
உதுக்காண் தோன்றும் எம்சிறு நல்லூரே.” (நற்:உசு.ச)

ஆழூர்க் கவுதமன் சாதேவனார் தான் பிறந்த ஆழூர், தமிழகம் முழுதும் பரவிய பெரும்புகழ் உடையது; நெடிய மதில் சூழ்ந்த அரண் உடையது; கொடுமுடி என்பானால் காக்கப்பெறுவது; விற்போர் வல்ல சேரவேந்தரால் விரும்பப்படுவது; அவர்தம் யானைப் படையின் தாக்குதலைக் கொடுமுடிதுணையால் தகர்த்தெறிந்த தனிச்சிறப்புடையது; குறும்பொறை என்ற மலைக்குக் கிழக்கே இருப்பது என்றெல்லாம் கூறித் தம் ஊர்ப்பற்றினை உணர்த்தியுள்ளார் :

“.....குறும் பொறைக் குணஅது,
வில்கெழு தடக்கை வெல்போர் வானவன்
மினிறுமுக கவுள சிறுகண் யானைத்
தொடியுடைத் தடமருப்பு ஓடிய நூறிக்
கொடுமுடி காக்கும் குருஉக்கண் நெடுமதில்
சேண்விளங்கு சிறப்பின் ஆழூர்.” (அகம்: கடுக)

கூ. இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார்

தென்னூர்க்காடு மாவட்டம் திண்டிவனம் வட்டத் தையும், செங்கற்பட்டு மாவட்டம் மதுராந்தகம் வட்டத் தென் பகுதியையும் தன்கண் கொண்ட நாடு, சங்க காலத்தே ஓய்மாநாடு என்ற பெயர் பெற்றிருந்தது; இவ் வோய்மா நாட்டிற்குக் கிழக்கே கடற்கரையைச் சார்ந் திருந்த பகுதிக்கு இடைக்கழி நாடு என்று பெயரிட்டு அழைத்தனர் பழந்தமிழர்கள். அந்நாடு, இடைக்காலத்தும் இடைக்கழிநாடு என்றே வழங்குகின்றதாயினும், மக்கள் அப்பெயரை 'எடகநாடு' எனத் திரித்து வழங்குகின்றனர். உள்நாட்டிற்கு வேண்டும் வாணிபப் பொருள்களைக் கொண்டு கொடுத்து உறுதுணைபுரியும் உப்பங்கழியினை இடையே கொண்டிருப்பதால் இந்நாடு இடைக்கழிநாடு என அழைக்கப்படலாயிற்று; இந்நாடு தென்கிற்குப் பெயர் போயது. இடைக்கழிநாட்டுள் நல்லூர் என்ற பெயருடைய ஊரில் பிறந்த நம் புலவர் நத்தனார் என்ற இயற்பெயருடையராவர்; இவர்தம் புலமைச் சிறப்புணர்ந்த அவர் காலத்தார், அவர் பெயர்க்குமுன் சிறப்புணர்த்தவரும் 'ந' என்ற எழுத்தினை இணைத்து வழங்கினர். இதனால் இவர், இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் என அழைக்கப் பெற்றார்.

இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார், தன் நாட்டை அடுத்துள்ள ஓய்மா நாட்டினை ஆண்டிருந்த நல்லியக்கோடனைப் பாராட்டிப் பாணாற்றுப் படையொன்று பாடியுள்ளார். நல்லியக்கோடன் ஓவியர் என்ற குடியில் வந்தவனாவன். அதியமான் நெடுமானஞ்சி பிறந்த அதியர் குடியும், பேகன் பிறந்த ஆவியர் குடியும்போல், ஓவியர் குடியும் பழந்தமிழ்க் குடிகளுள் ஒன்றும்; அதியர் குடிவந்த நெடுமானஞ்சி, அதியமான் என அழைக்கப்பெறுதலே போல், ஓவியர் குடிவந்த நல்லியக்கோடன் ஓவியமான் எனவும், ஓய்மான் எனவும் அழைக்கப்பெற்றுள்ளான்;

ஓய்மான் ஆண்ட நாடாதலின் அந்நாடும் ஓய்மான்நாடு எனவும், ஓய்மாநாடு எனவும் அழைக்கப்பெறலாயிற்று.

ஓய்மாநாடு, ஐந்நில வளமும் அமையப்பெற்ற அழகிய நாடாம்; மாவிலங்கை, எயிற்பட்டினம், ஆழர், வேலூர், கிடங்கில்போன்ற பெரிய நகரங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்த நாடு; அந் நாட்டின் தலைநகரம் பெருமையுடையது மாவிலங்கை; ஆண்டிருந்து அரசாண்டோர் பலராவர்; அவருள், ஓய்மான் நல்லியக்கோடன், ஓய்மான் நல்லியாதன், ஓய்மான் வில்லியாதன்போன்றார் புலவர் பாராட்டும் பெருமையுடையவராவர்.

நல்லூர் நத்தத்தனார் பாடிய பாணாற்றுப்படை, சிறு பாணாற்றுப்படை எனப் பெயர் பெறும்; புலவர்கள், தலைவன் ஒருவனைப் பாடுங்கால், புரவலர் முன்னின்று ஆடியும், பாடியும் பொருள்பெறும் பண்பினராகிய கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலி இவர்களுள் ஒருவராகத் தம்மைக் கொண்டு, தாம் அவனைப் பாடிப் பொருள்பெற்று மீண்டு வருங்கால், இடைவழியில் எதிர்ப்பட்ட தம்போலும் ஏழை இரவலன் ஒருவன், “நீவிர் பொருள்பெற்ற வழி யாது? அப் பொருள் தந்தோன் யாவன்? அவன் ஊர் யாண்டுளது? ஆண்டுச் செல்லும் ஆறு எது?” என்று கேட்க, அவனுக்கு, அத் தலைவன் பண்பெல்லாம் எடுத்துக் கூறி, அவன் இன்னான்; அவன் ஊர் இது; ஆண்டுச் செல்லும் வழி இது என்று கூறுவதாகப் பாடுவதைப் பண்பெனக் கொண்டுள்ளனர். “கூத்தரும், பாணரும், பொருநரும், விறலியும், ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றிப், பெற்ற பெருவளம் பெறுஅர்க்கு அறிவுமீஇச், சென்று பயன் எதிரச் சொன்ன பக்கம்,” என இலக்கணம் வகுப்பர் தொல்காப்பியனார்; (தொல். பொருள்: 36). இவ்வாறு, பாணரை ஆற்றுப்படுக்கும் செய்யுள் பாணாற்றுப்படையெனப்படும்; பாணர், இசைப்பாணர், யாழ்ப்பாணர், மண்டைப்பாணர் எனப் பல திறத்தராவர்; யாழ்ப்பாணரும், அவர் கையாளும் யாழ்வகைக் கேற்பப் பல வகையினராவர்; யாழ், பேரியாழ், சீரியாழ், மகரயாழ், சகோட

யாழ், செங்கோட்டியாழ் எனப் பல வகைப்படும். இவற்றுள் சீறியாழ் இசைப்பாறைச் சிறுபாணர் எனவும், அவரை ஆற்றுப் படுக்கும் செய்யுளைச் சிறுபாணற்றுப்படை எனவும் பெயர் இட்டு அழைப்பர். பெரும்பாணற்றுப்படையுள் வரும் பாணர் கையாழை “இடனுடைப் பேரியாழ் முறையுளி கழிப்பி;” எனவும், சிறுபாணற்றுப்படையுள் வரும் பாணர் கையாழை “இன்குரல் சீறியாழ் இடவயின் தழீஇ;” எனவும் கூறுதல் காண்க.

பாணற்றுப்படை பாடவந்த புலவர், அப் பாணர் வல்ல இசையினும் வல்லராதல்வேண்டும் என்பதற்கேற்ப, நல்லூர் நத்தத்தனார், இசைநூலறிவு நன்கு வாய்க்கப்பெற்றுளார். சீறியாழ், பொற்கம்பிபோலும் முறுக்கு அடங்கின நரம்பினை உடையது; இனிய ஓசை உடையது; யாழை இடப்பக்கத்தே தழுவிக்கொள்ளுதல் வேண்டும்; நைவளம் அல்லது நட்டபாடை என்ற பண் முற்றுப்பெற்ற வழிப் பாலைப்பண் தோன்றும்; பண்ணின் கூறுபாடுகளை அறிந்தவனே யாழ் இசைத்தற் குரியனவன். தாமரையில் துயின்றெழுந்த தும்பி எழுப்பும் காலைஓசை சீகாமரம் என்னும் பண்ணோசையினை நிகர்க்கும்; தேன் ஒழுகுவது போன்றும், அமிழ்தினை உண்பதுபோன்றும் இனிமை நிறைந்து, பாடப்படும் பண்ணின் துறைகளையெல்லாம் பாடவல்ல தன்மையால் நிறைந்து விளங்கும் இனிய யாழினை, இசைநூல் முறைப்படி வாசித்தல்வேண்டும்; அவ்வாறு பாடும் பண்களுள், குரல் அல்லது செம்பாலை என்பதும் ஒன்றும்; நல்லூர் நத்தத்தனார் நமக்கு அறிவிக்கும் இசை நுணுக்கங்கள் இவை :

“பொன் வார்த்தன்ன புரியடங்கு நரம்பின்
இன்குரல் சீறியாழ் இடவயின் தழீஇ
நைவளம் பழுதிய நயம்தொரி பாலை
கைவல் பாண்மகன் கடன் அறிந்து இயக்க
இயங்கா வையத்து வள்ளியோர் நசைஇ.”

(சிறுபாண்: நடச-அ)

“காமர் தும்பி காமரம் செப்பும்.” (சிறுபாண்: எ)

“.....தேம் பெய்து

அமிழ்து பொதிந்து இலிற்றும் அடங்குபுரி நரம்பின்

பாடுதுறை முற்றிய பயன்தெரி கேள்விக்

கூடுகொள் இன்னியம் குரல் குரலாக

நூல்நெறி மரபிற் பண்ணி.” (சிறுபாண்: ௨௨௬-௩௦)

நல்லூர் நத்தனார், தாம் பாடிய நல்லியக் கோடன் அளிக்கும் கொடைப்பொருளின் பெருமை அளவிடற்கரியது; கொடுக்கும் அவன், கொடையாற் பெயர்பெற்ற கடையெழு வள்ளல்களினும் சிறப்புடையான் என்று கூற விரும்புவார், அவன் அளிக்கும் கொடைப்பொருளை நோக்கின், குட்டுவர்க்குரிய வஞ்சிகரச்ச் செல்வமும் சிறிதாம்; செழியர்க்குரிய மதுரை மாநகர்த் திருவும் சிறிதாம்; சோழர்க்குரிய உறந்தைநகரின் உறுபொருளும் சிறிதாம் என்றும், கடையெழு வள்ளல்கள் மேற்கொண்டிருந்த கொடைத் தொழிலாகிய மிக்க பாரத்தைத் தான் ஒருவனாகவே தாங்கி நிற்கும் உரனுடையுள்ளம் உடைய வன் நல்லியக்கோடன் என்றும் கூறியுள்ளார்.

“வருபுனல் வாயில் வஞ்சியும் வறிதே?” (சிறுபாண்: ௩௦)

“மகிழ்நனை மறுகின் மதுரையும் வறிதே?” („ : ௬௭)

“ஓடாப் பூட்கை உறந்தையும் வறிதே?” („ : ௮௩)

“எழுவர் பூண்ட ஈகைச் செந்துகம்

விரிகடல் வேலி வியலகம் விளங்க

ஒருதான் தாங்கிய உரனுடை நோன்தான்.”

நல்லியக் கோடன்பால் தாம் கண்ட நற்பண்புகளைப் பாராட்டத் தொடங்கிய புலவர், அவன் வாயில், கடவுளர் உறையும் மகா மேருமலை ஒரு கண்ணை விழித்துப் பார்த்த தாலொத்த உயர்ந்த கோபுரவாயில்; அவ்வாயில் பொருநர்க்கு அடைக்கப்படா; புலவர்க்கு அடைக்கப்படா; அருமறை அறிந்த அந்தணர்க்கு அடைக்கப்படா; ஆனால், இவ்வாறு அன்பராய் அன்றிப் பகைவராய் வருவார்க்கு, னுழைதற்கரிய காவலையுடையது என வாயிற் சிறப்புரைப் பாராயினர்;

“பொருநர்க் காயினும், புலவர்க் காயினும்,
அருமறை நாவின் அந்தணர்க் காயினும்
கடவுள் மால்வரை கண்விடுத்தன்னை
அடையா வாயில் அவன் அருங்கடை.”

அவன் வாயிற் சிறப்புரைத்த புலவர், நல்லியக் கோடன், செய்ந்நன்றி அறிவன்; சிற்றினம் சேரான்; இன்முகம் உடையன்; இனிய பண்பினன்; அஞ்சி அடைந்தாரை ஆட்கொள்ளும் அருளுடையன்; ஆறிய சினத்தன்; அணிவகுத்து நிற்கும் ஆற்றல் வீரரை அழிக்கும் ஆண்மையாளன்; அழிந்து ஓடிவரும் தன் படையைத் தடுத்து நிறுத்தித் தாங்கவல்ல தாளாளன்; எண்ணிய எண்ணியாங்கு முடிக்கும் திண்ணியன்; கண்டார் விரும்பும் கவினுடையான்; ஒருதலைப்படா உயர்நீதி யுடையான்; வருவது உணரும் அறிவுடையான்; பெண்டிர் விரும்ப ஒழுகும் மெல்லிய பண்புடையான்; அறிவன அறிந்த அறிவுடையான்; வந்து இரப்பார்தம் வரிசை யறிந்து வரையாது வழங்கும் வள்ளன்மையான் என்று அவன் பண்பு பாராட்டுவார்போல், ஆடவர்பால் அமைதற்கு வேண்டும் அருங்குணங்களை அடைவே வகுத்துரைப்பாராயினர்.

“செய்ந்நன்றி அறிதலும், சிற்றினம் இன்மையும்,
இன்முகம் உடைமையும், இனியனா தலும்,
செறிந்து விளங்கு சிறப்பின் அறிந்தோர் ஏத்த
அஞ்சினர்க்கு அளித்தலும், வெஞ்சினம் இன்மையும்,
ஆண்ணி புகுதலும், அழிபடை தாங்கலும்,
வாள்மீக் கூற்றத்து வயவர் ஏத்தக்
கருதியது முடித்தலும், காமுறப் படுதலும்
ஒருவழிப் படாமையும், ஓடியது உணர்தலும்,
அரியோர் உண்கண் அரிவையர் ஏத்த,
அறிவுமடம் படுதலும், அறிவுநன்கு உடைமையும்,
வரிசை யறிதலும், வரையாது கொடுத்தலும்.”

நல்லியக்கோடன்பால் கண்ட பண்புநலம், நல்லூர் நத்தத்தனரை இந்த அளவோடு நிறுத்திவிடாது மேலும்

புகழ்ச்செய்தது; நல்லியக்கோடன், தாய், தந்தை, தம்முன், ஆசிரியன் போன்ற ஆண்டால் முதிர்ந்தோர்க்குக் கூப்பிய கையினை உடையான் என, அவன்பால் அமைந்த பெரியோரைப் பணியும் பண்புடைமையினையும், வீரர்களுக்கு அல்லாமல் மகளிர் அணைய மலர்ந்த மார்புடையான் என அவன் காதற் சிறப்பினையும், உழவர் தம் உழு தொழிலினை ஒரு குறையும் இன்றி நன்கு ஆற்றுமாறு ஆளும் அரசுடையான் என அவன் செங்கோற் சிறப்பினையும், தேரேறி வந்து போர்புரிவார் தம்மை அழித்தொழிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த வேலுடையான் என அவன் பகைவர்க்கஞ்சாப் பேராண்மையினையும் எடுத்துக்கூறிப் பாராட்டிப் போற்று வாராயினர்.

“முதுவோர்க்கு முகிழ்த்த, கையினை எனவும்,
இணையோர்க்கு மலர்ந்த மார்பினை எனவும்,
ஏரோர்க்கு நிழன்ற கோலினை எனவும்:
தேரோர்க்கு அழன்ற வேலினை எனவும்.”

(சிறுபாண்: உருக-ச)

அரசர்க்குப் பொருள்வரும் வழிகளுள், பகைவரை அழித்துப் பெறுவதும் ஒன்றும் என்று அரசியல் நூல்கள் உரைக்கும்.

“உறுபொருளும், உல்கு பொருளும் தன் ஒன்றாற்
தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்.”

(திருக்குறள் : எருசு)

நல்லியக்கோடன் தன்னை நாடிவரும் பாணர் முதலாயினார்க்கு அளிக்கப் பெரும்பொருள் வேண்டியக்கால், அவன் படைவீரர் பகைவர் நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்று வென்று, ஆண்டுக் கைப்பற்றிய பொருளில் ஆண்டு அவ்வெற்றி பாடிவந்தார்க்கு அளித்தன போகக் கொண்டு வந்த எஞ்சிய பொருளை எடுத்து வழங்குவன் என அவன் பொருள்பெறு வழியினையும், அதனை அவன் செலவிடும் நல்லாற்றின் திறத்தினையும் நன்கு விளக்கியுள்ளார் புலவர் நல்லூர் நத்தத்தனார்.

“திறல்சால் வென்றியொடு தெவ்வுப்புலம் அகற்றி
விறல்வேல் மன்னர் மன்னெயில் முருக்கி
நயவர் பாணர் புன்கண் தீர்த்தபின்
வயவர் தந்த வான்கேழ் ரிதியமொடு

.....தரீஇ

அன்றே விடுக்கும் அவன் பரிசில்.” (சிறுபாண்: ௨௪௫-௪௬)

நல்லூர் நத்தத்தனர், ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் உரிய இயல்பினை எடுத்துக்கூறிப் பாராட்டும் பண்பின ராவர். சேர, சோழ, பாண்டிய அரசுகளின் பெருமையினை விளக்க விரும்புகிறார் புலவர். பாண்டிநாடு முத்திற்கும், நோழ் நாடு சோற்றிற்கும் சிறந்த நாடுகளாம் என்பதை அறிந்தவர் புலவர் ஆதலின், பாண்டிநாட்டினைக் குறிப் பிடுங்கால், உமணர் வண்டியோடு வந்துசேர்ந்த மந்தி, அவ்வுப்பு வணிகார்தம் மக்களோடு கூடிக் கிளிஞ்சில்களின் உள்ளே முத்துக்களையிட்டுக் கிலுகிலுப்பை ஆடி மகிழும் கொற்கைத் துறையினையுடைய பாண்டிநாடு என அந்நாட்டு முத்து வளத்தினை நகைச்சுவை தோன்றப் பாடிக் காட்டினார் :

“நோன் பகட்டு உமணர் ஒழுகையொடு வந்த

மகாஅ ரன்ன மந்தி, மடவோர்

நகாஅ ரன்ன நளிநீர் முத்தம்

வாள்வாய் எருந்தின் வயிற்றகத்து அடக்கித்

தோள்புற மறைக்கும் நல்கூர் நுசப்பின்

உளரியல் ஐம்பால் உமட்டியர் நன்ற

கிளர்பூண் புதல்வரொடு கிலுகிலி ஆடும்

தத்துநீர் வரைப்பின் கொற்கைக் கோமான்.”

(சிறுபாண்: ௫௫-௬௧)

சோழவளநாடு சோறுடைத்து என்ப ஆதலின், அந் நாட்டைக் குறிப்பிடுங்கால் மருதவளம் பெற்று, தள்ளா விளையுள் உண்மையால் தளராத குடியிருப்பினை உடையது என்றும், தன் நாட்டு மக்கள் வாழ்விற்குப் பிறநாட்டுச் செல்வத்தை நாடாப் பெருவளம் வாய்ந்த நல்லிசை உடையது என்றும், அச் சோழநாட்டுத் தலைநகராம்

உறையூர் தன்னிடத்தே குடிவாழ்வார் வாழும் வசதி
நோக்கிப் பிறநாடு செல்லவேண்டித் தன்னிடத்தினின்றும்
ஓடாப் பெருமையுடையது என்றும், அந்நாட்டு வளம்
தோன்றவே பாடியுள்ளார் புலவர்.

“தண்பணை தமிழீய தளரா விருக்கைக்
குணபுலம்.” (சிறுபாண் : எ அ-க)

“நாடா நல்லிசை நற்றேர்ச் செம்பியன்
ஓடாப் பூட்கை உறந்தை.” (சிறுபாண் : அஉ-ந)

புலவர் பாரதக் கதைகளை நன்கு உணர்ந்தவராவர்; அருச்சுனன் காண்டவ வனத்தை அழித்தது; அவன் அண்ணன் வீமசேனன் அடிசில் தொழிலில் வல்லனாதல் ஆய நிகழ்ச்சிகளை அறிந்து கூறியுள்ளார். இரவலர்தம் வறுமையின் கொடுமையினை விளக்குங்கால், உப்பின்றி வெந்த குப்பைக்கீரையை உண்ணுங்கால் அவ்வுணவின் சிறுமைகண்டு பழிப்பேரே என் அஞ்சிப் பிறர் காணவாறு, வாயில் அடைத்து உண்பர்; “குப்பை வேளை, உப்பினை வெந்ததை, மடவோர் காட்சி நாணிக் கடையடைத்து, இரும்பே ரொக்கலொடு ஒருங்குடன் மிசையும், அழிபசி வருத்தம்.” புலவர் நல்லூர் நத்தத்தனார், தமிழ்ப்பற்று மிக்க தமிழ்ப்புலவராவர்; தமிழ்நாட்டு ஊர்களின் தெரு வெல்லாம் தமிழ் முழக்கம் செழிக்க விரும்பும் அவர் உள்ளம்; தமிழ் முழங்கும் தெருக்களைக் காணும்தொறும் கனிக்கும் அவர் உள்ளம்; தமிழ்நாட்டுப் பேரூர்களில் மிகப் பழைய காலத்திருந்தே தமிழ் வளர்த்த பெருமை மதுரைக்கே உண்டு. மதுரை தமிழ்ச்சங்கத்தின் நிலைக் களம்; தமிழ்ப்புலவர் பலரின் வாழ்விடம்; இதனால் அந்நகர் தெருக்களிலும், தமிழ் இலக்கியநலம் செறிந்து தோன்றும். இந்தக் கவினமிக்க காட்சியினைக்கண்ட புலவர் கண்முன், அந்நகர் பெற்றிருந்த ஏனைய பெருமை எவையும் தோன்றா வாயின; மதுரையை நமக்கு அறிவிக்குங்கால், தமிழ் மொழி நிலைபெற்ற தாங்கற்கரிய புகழ்வாய்ந்த தெருக்களை உடையது அது என்கூறிப் பாராட்டினார்.

கூ. இடைக்காடனார்

இடைக்காடனார் பிறந்த இடைக்காடு என்னும் ஊர் மலையாள மாவட்டத்தில் உளது என்பர் நற்றிணை உரையாசிரியர்; அது தஞ்சை மாவட்டம் பட்டுக்கோட்டை வட்டத்தில் உளது என்பர் குறுந்தொகைப் பதிப்பாசிரியர். இவர், முல்லை நிலத்தினையும், இடையர்கள் இயல்பினையுமே பாடியிருப்பதால் இவரும் இடையரே என்று கொள்வாரும் உளர். இடைக்காடனார், கபிலரின் அரிய நண்பராவர்; தம் காலத்தே வாழ்ந்த ஏனைய புலவர்களிடத்தும் இனிமை தோன்றப் பழகும் பண்பினர்; அழகிய கவிபாடும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர் எனப் புராணங்கள் உரைக்கும். “பின்னமில் கபிலன் தோழன், பெயர் இடைக்காடன் என்போன்; இன்னியல் வாணர்க்கெல்லாம் இதவியோன்; கவியால் மிக்கோன்; (திருவால்: ௨௦: ௧) என வரும் பாடலை உணர்க. இடைக்காடனார், சில பாடல்களைப் புனைந்து சென்று பாண்டியன் ஒருவனைக் கண்டு பாராட்ட, அவன் அவர் பாக்களையும், அவரையும் மதியானாக, அதனால் மனம் நொந்து, ஆலவாய்ப்பெருமான் முன்னின்று, அவன் செயல் உரைத்து வருந்த, புலவர்க்கு உண்டாய இழுக்கு தனக்கு உண்டாயது எனக்கருதிய இறைவன், உமையோடும், எஞ்சியுள்ள சங்கப் புலவர்களோடும் மதுரை நீங்கி, இடைக்காடனார் இருந்த இடம் சென்று தங்கிவிட்டாராக, அஃ தறிந்த பாண்டியன் மனங்கலங்கி, இடைக்காடரை அடைந்து குறையிரந்து வணங்கினின்றான் என்ற ஒருகதை திருவிளையாடற் புராணங்களில் கூறப்படுகிறது. இடைக்காடர் பாடிய பாக்கள் அகம், புறம், நற்றிணை, குறுந்தொகை ஆகிய நான்கு நூல்களினும் இடம்பெற்றுள்ளன. “இடைக்காடர் ஊசிமுறி” என்றோர் அரியநூல் இவர் பெயரால் வழங்குகிறது. இடைக்காடர் குளமுற்றத்துத் தஞ்சிய கிள்ளிவளவனைப் பாடியுள்ளார்.

கிள்ளிவளவன் காக்கும். நாட்டினைப் பகைவர் கைப் பற்றுதல் இயலாது; அவன் அத்துனை ஆற்றல் வாய்ந்த

வன் ; அவனை அழித்து, அவன் நாட்டைக் கைப்பற்றும் துணிவு அவன் பகைவர்க்கு உண்டாகாது. இதை விளக்க விரும்பும் புலவர், புலிசன்று புறம்காக்கும் அதன் குட்டியினைக் கைப்பற்றுதல் இயலாத தொன்றும் என்பதை எடுத்துக்காட்டி, கிள்ளிவளவன், குட்டியைக் காக்கும் புலியேபோல் தன் நாட்டினைக் காத்து நிற்கின்றான் என்று கூறிய உவமையும், உண்மையும் உணர்ந்து இன்புறப் பாலனவாம் ;

“புலிபுறங் காக்கும் குருளை போல
மெலிவில் செங்கோல் நீபுறங் காப்ப.” (புறம் : ௪௨)

வளவன் இவ்வாறு காத்து நிற்பதால் சோழநாட்டு மக்கள் படையால் பாழாவதில் ; படையால் பாழுறாத அவர், பெருமழை பெய்வதால் உண்டாம் வெள்ளப்பெருக்கால் ஓரொருகால் அழியுறுவர். சோழ நாட்டார், படையாற் பாழுறப் பாதுகாவலையும், வெள்ளத்தால் அழியுறும் அத்துணை நீர்வளத்தினையும் பெற்று விளங்கும் சிறப்பினை அறிந்து பாராட்டுகிறார் புலவர் :

“தண்புனல் பூசல் அல்லது, நொந்து
களைக வாழி வளவ ! என்று நின்
முனைநரு பூசல் கனவினும் அறியாது.” (புறம் : ௪௨)

இவ்வாறு வளவன் நாட்டு மக்கள், பகைவராற் பாழுறாமையினாலும், நிறைநீர் பெற்று வளம்மிக உடைமையாலும், விருந்தோம்பலை மகிழ்ந்து ஆற்றுதற்காம் பொருள் வளத்தைக் குறைவறப் பெற்றிருந்தனர் என்பதை விளக்க விரும்பிய புலவர், அவன் நாட்டு உழவர்கள், நெல்லறுக்குங்கால் கீழ்மடையில் பிடித்த வாளைமீனையும், உழுபடையில் அகப்பட்ட ஆமையினையும், கரும்பறுக்குங்கால், அக் கரும்பிற் கட்டிய தேனடையினின்றும் கொண்ட தேனையும், உண்ணு நீர்த்துறையில் மகளிர் கொய்து கொணர்ந்த செங்கழுநீரையும், வந்தார்க்கு விருந்திட்டுப் பேணிமகிழ்வர் எனக் கூறும் பொருள்நயம் போற்றுதற்குரியதாம்.

“அரிநர், கீழ்மடைக் கொண்ட வாணையும், உழவர்
படை மிளிர்ந்திட்ட யாமையும், அறைநர்
கரும்பிற் கொண்ட தேனும், பெருந்துறை
நீர்தரு மகளிர் குற்றகுவனையும்
வன்புலக் கேளிர்க்கு வருவிருந்து அயரும்” (புறம்: சஉ)

வளவன் நாடு வற்றாது வளங்கொழித்து நிற்பதறிந்த
மையால், அவன் காலத்துப் புலவர் எல்லாம், அவன் நாடு
புகுந்து அவனைப் பாடுவாராயினர்; புலவர் பலர் வருவ
தறிந்த வளவனும், வருவார்க்கு இல்லையென்னுது வழங்
குதல்வேண்டும் என்ற வேட்கையுடையனாய் அவ் வேட்கை
யினை நிறைவேற்றுவதற்கு வேண்டும் பெரும்பொருள்
கருதிப் பகைவேந்தர்தம் நாடுபுகுந்து வெற்றிகொள்வதை
விரும்புவன் என்று வளவன் வன்மையும், வண்மையும்
ஒருங்கே தோன்றப் பாடியுள்ளார் :

“புலவரெல்லாம் நின்னோக் கினரே ;
நீயே, மருந்தில் கணிச்சி வருந்த வட்டித்துக்
கூற்று வெகுண்டன்ன முன்பொடு
மாற்றிரு வேந்தர் மண் நோக்கினையே.” (புறம்: சஉ)

“இருந்தோம்பி இவ்வாழ்வதெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற்பொருட்டு,” என்ப; விருந்தினர்
வருகையினை எதிர்நோக்கி நிற்பது தமிழர் பண்பு; விருந்து
வந்தால், பெருந்திரு வந்ததேபோல் மகிழ்வார் அவர்;
விருந்தாற்றற்குரிய நிலைதவறின், வாழ விரும்பார். தமிழர்
பால் இப் பண்பு நிலைபெறுவதால், விருந்தினர், எல்லோரும்
உண்டு உறங்கும் இராக்காலத்தே வரினும், அவர்கள்,
வருந்துவாரல்லர்; மகிழ்ந்து வரவேற்று, அவர் வேண்டுவ
அளித்துப் பேணுவார். இப் பண்பு, தமிழக்குடிவந்த தன்
மனைவிபால் இருப்பக் கண்டு கழிபேருவகை கொள்ளும்
ஒரு தலைமகன் உள்ளத்தை உணர்த்துகிறார் புலவர் :

“அல்லி லாயினும், விருந்து வரின் உவக்கும்
முல்லை சான்ற கற்பின்
மெல்லியல் குறு மகள்.” (நற்: கசஉ)

தமிழ்மகன், தன் மனைவிபாலும், தன் மக்கள்பாலும் மாறா அன்புடையனாவன் ; அன்புடைமையால், அவர்களைப் பிரிந்துறை வாழ்வைப் பெரிதும் வெறுப்பன் ; காதல் உள்ளத்தோடு, கடமை யுள்ளமும் ஒருங்கே உடையன் ஆதலின், ஓரோவழி, அவர்களைப் பிரிந்து தன் கடனற்றச் செல்லவேண்டின், அவ்வாறு சென்று பிரிந்துறையும் காலத்தும் அவன் அவர்களுையே எண்ணி இருப்பன் ; அவர்கள் உண்ணும்நிலை, உறங்கும்நிலை, அவர்கள் ஆடல், பாடல் ஆகிய காட்சிகள் அவன் கண்முன் நின்றபடியே இருக்கும். இத்தகைய தலைவன் ஒருவன், பிரிந்துறை காலத்தே, நடந்தறியாச் சிறிய அடிகளையும், பூப்போலும் அழகிய கண்களையும் உடைய தன் மகளையும், அவன் கண் அயர்ந்து உறங்கும் காட்சியினையும், உறங்கும் தன் மகளின் உறக்கம் தெளிவிக்கும் தன் மனைவி, அவன் அருகே சென்று, அவன் அலறி எழாவண்ணம், 'எந்தாய் எழுக!' என அன்பொழுக அழைத்து எடுக்கும் இனிய காட்சி யினையும் கண்முன் கொணர்ந்து கண்டு கண்டு களிக்குறான் எனப் பாடித் தமிழர்தம் அன்பு வாழ்க்கையினை நம் அகக்கண்முன் காட்டுகிறார் புலவர் :

“நடை நாட் செய்த நவிலாச் சீறடிப்
பூங்கட் புதல்வன் தாங்குவயின் ஒல்கி
‘வந்தீகு எந்தை!’ என்னும்
அந் தீம் கிளவி.”

(நற்: ௨௨௧)

கார்காலத் தொடக்கத்தே மீண்டு வருவேன் ; அது காலும் ஆற்றியிரு எனக் கூறிப் பிரிந்து சென்ற தலைமகன் அக்காலம் தொடங்கிப் பலநாள் கழிந்தபின்னரும் வந்திலன் ; அதனால், தலைமகள் பெரிதும் வருந்துவாளாயினள் ; தலைமகள் துயர்போக்க விரும்புகிறாள் தோழி ; கார்காலம் தொடங்கியதுகூடத் தலைமகளுக்குத் துயர் விளைப்பதன்று ; அக்காலத்தே வருவேன் என்ற அவர் உரை பொய்த்தமை கண்டே அவளுக்குத் துயராம் என்பதை அறிவாள் தோழி ; ஆகவே, அவர் பொய்த்திலர் என்பதை அவளுக்கு அறிவித்தாலன்றி அவள் அமைதி

யுறள் எனக் கொண்டாள்; இதற்கு வழி, பொய் கூற
 உன்றி வேறு இல்லை; “பொய்ம்மையும் வாய்மையிடத்த
 புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்குமெனின்,” என்ப ஆதலின்,
 அவள் துயர் போக்கப் பொய்கூறத் துணிந்தது அவள்
 உள்ளம்: தலைவிபால் சென்றாள்; “தோழி! தலைவர்
 பொய்த்துவிட்டார்; அவர்ச்கு யாது துயர் உண்டாமோ?
 எனக் கலங்குகின்றனை; நின் கலக்கத்திற்கு இடமே இல்லை;
 கார்ப்பருவம் இன்னும் தொடங்கவே இல்லை; மழை பெய்
 கிறது; மயில் ஆடுகிறது; பிடை மலர்கிறது; இவை கார்
 காலம் தொடங்கி விட்டமையினை உணர்த்தாவோ என்று
 கேட்கத் தோன்றும்; ஒன்று கூறுகிறேன் கேள்; சென்ற
 கார்காலத்தில் பெய்யாது எஞ்சியிருந்த பழைய நீரை,
 இப்போது புதுநீரைக் கொள்ளும்பொருட்டுச் சொரிந்து
 விட்டுச் செல்கின்றன மேகம்; மேகத்தின் இச் செயல்
 கண்டு, அதின் உண்மையறியாது, கார்காலத்துப் புது
 மழை எனத் தவறாகக்கொண்டு மயில் ஆடின; மயில்
 ஆட்டத்தைக் கண்டு பிடாவும் மலர்ந்தன; உண்மையில்
 அவற்றின்செயல் அறியாமையால் நிகழ்ந்தனவே; ஆகவே,
 இது கார்காலமன்று; அவர் உரைத்துச் சென்ற காலம்
 வந்திலது: அவர் உரை பொய்த்திலது; ஆகவே நீ வருந்
 தற்க,” என்று கூறினாள் எனப் பாடிய புலமைநலம்
 நுகர்ந்து இன்புறற்பாலதாம்:

“மடவ; வாழி! மஞ்ஞை மாயினம்:
 காலமாரி பெய்தென, அதன் எதிர்,
 ஆலலும் ஆலின; பிடவும் பூத்தன;
 கார் அன்று; இகுளை! தீர்க நின் படரே!
 கழிந்த மாரிக்கு ஒழிந்த பழநீர்,
 புதுநீர் கொளீஇய உகுத்தரும்
 நொதுமல் வானத்து முழங்கு குரல் கேட்டே.”

(குறந்: உடுக)

இடைக்காடனார் எடுத்தாளும் உவமைகள் அழகு
 வாய்ந்து காணப்படும். கிள்ளிவளவனைப் புலவர் பலரும்
 பாடுவதை, மலையிடத்தே பிறந்த பல ஆறுகள் கடலையே

நோக்கி ஓடுவதுபோல், புலவர் எல்லாம் அவனையே பர்டுவர் எனக் கூறுவதும், முல்லைநிலத்தில் காயாவின் நீலநிறப் பூக்கள் உதிர்ந்து கிடப்பதற்கு இடையே சென்றிற இந்திர கோபங்கள் கலந்துநிற்கும் காட்சி, நீலமணிகளும் பவழங்களும் கலந்த மணிமிடை பவழம்போலும் என்று கூறுவதும், முயல்களின் கண்கள், நெல்லிக்காய்களை நிகர்க்கும் என்பதும், களைகொட்டுவார் மழைநீர்க்கு அஞ்சித் தலைமேல் கொண்ட பனங்குடை இருமுனையும் உயர்ந்து தோன்றுவதால், கலைமான் தலைபோல் காட்சிதரும் என உவமை காட்டுவதும், சுவைபயந்து நின்றல் காண்க.

“மலையின் இழிந்து மாக்கடல் நோக்கி
நிலவரை இழிதரும் பல்யாறு போலப்
புலவர் எல்லாம் நின் நோக்கினரே.” (புறம்: ௪௨)

“மணிமிடை பவளம்போல, அணிமிகக்
காயாம் செம்மல் தாஅய்ப் பலவுடன்
ஈயல் மூதாய் ஈர்ப்புறம் வரிப்ப.”

“மூதாய் குறுகுறு ஓடி
மணிமண்டு பவழம் போலக் காயா
அணிமிகு செம்மல் ஒளிப்பன மறைய.” (அகம்: 304, 374)

“சிறியில நெல்லிக் காய் கண்டன்ன
குறுவிழிக் கண்ண கூரலங் குறுமுயல்.” (அகம்: 284)

“இரலை நன்மான் இனம் பரந்தவைபோல்
கோடுடைத் தலைக்குடை சூடிய வினைஞர்.”
(அகம்: 194)

கக. இரணியமுட்டத்துப் பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகனூர்

இவர், பெருங்கௌசிகனூர் எனவும், இரணியமுட்டத்துப் பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகனூர் எனவும் அழைக்கப்பெறுவர்; இரணியமுட்டம் என்பது, மதுரையைச் சார்ந்த யானைமலை முதலிய இடங்களைத் தன்பாற் கொண்டதாகிய ஒருசிறு நாடென்பர் எனக்கூறுவர் பேராசிரியர் உ. வே. சாமினாதய்யரவர்கள். இரணியமுட்டம் தொண்டைநாட்டின் கண்ணது எனக் கூறுவர் நற்றிணை உரையாசிரியர். இரணியமுட்டம் யாண்டுளது என்பதை அறிந்து கூறுவதற்கில்லை எனினும், அது தொண்டைநாட்டின் கண்ணதன்று என்பதை அறிஞர் அனைவரும் ஒப்புக்கொள்வர்; இரணியமுட்டம் யாண்டுளது என்பதையே அறிந்துகோடற் கியலாமையால், அதன்கண்ணதாகிய பெருங்குன்றூர் யாண்டுளது என்பதை அறிந்து கூறல் ஆகாது என்க. பெருங்குன்றூர்கிழார் என்றொரு புலவர் உளர்; அவர் பிறந்த பெருங்குன்றூரும், பெருங்கௌசிகனூர் பிறந்த பெருங்குன்றூரும் ஒன்றே, வேறே அறிகிலம். பெருங்கௌசிகனூர் பிறப்பால் அந்தணராவர். “உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசி, பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகன், கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் என்பன அந்தணர்க்கு உரியன,” எனப் பேராசிரியர் கூறுதல் காண்க (தொல் : மரபு : 74).

பெருங்கௌசிகனூர் பாடிய மலைபடுகடாத்தில், “தீயின் அன்னஒண் செங்காந்தள்” (145) என்ற அடிக்குப்பொருள் கூறிய நச்சினர்க்கினியர், “இதற்கு நன்னன் என்னும் பெயர் தீயோடடுத்த தன்மையின் ஆனந்தமாய்ப் பாடினாரும் பாட்டுண்டாரும் இறந்தார் என்று ஆளவந்த பிள்ளை ஆசிரியர் குற்றங்குறினூராலெனின், அவர் அறியாது கூறினார்; செய்யுள் செய்த கௌசிகனூர் ஆனந்தக் குற்றமென்னும் குற்றமறியாமற் செய்யுள் செய்தாரேல், இவர்

நல்லிசைப் புலவராகார்; இவர் செய்த செய்யுளை நல்லிசைப் புலவர் செய்த ஏனைச் செய்யுட்களுடன் சங்கத்தார் கோவாமல் நீக்குவர்; அங்ஙனம் நீக்காது கோத்தற்குக் காரணம் ஆனந்தக் குற்றமென்பதொரு குற்றம் இச் செய்யுட்கு உறுமையான் என்றுணர்க,” என எழுதுவதால், பெருங்கௌசிகனாரின் புலமையும் பெருமையும் விளங்கித் தோன்றல் காண்க. இதில் மலைபடுகடாம் ஆனந்தக்குற்றம் உடையதன்று என மறுத்த ஆசிரியர் நச்சினர்க்கினியர், “பாடினாரும், பாட்டுண்டாரும் இறந்தார்,” என ஆளவந்தபிள்ளை ஆசிரியர் கூறியதை மறுத்திலர் ஆதலின், மலைபடுகடாம் பாடிய பின்னர்ப் பாடிய பெருங்கௌசிகனாரும், பாடப்பெற்ற நன்னனும் ஒருங்கே இறந்தனர் என்பது உறுதியாதல் காண்க. மலைபடுகடாமேயன்றி, வேறு இருபாக்களும் பெருங்கௌசிகனார் பாடியனவாகக் கிடைத்துள்ளன; அவை இரண்டும் நற்றிணைக்கண் வரிசை செய்யப்பெற்றுள்ளன.

“அலகைத் தவிர்த்த எண்ணரும் திறத்த மலைபடுகடாமும் மாதிரத்து இயம்ப” (347-8) என்ற அடிகளில், மலைக்கு யானையை உவமித்து, அம்மலைக்கண் பிறந்த பல் வேறு ஒலிகளை, யானை மதம் பட்டதனால் அதன்கண் உண்டாம் ஒலிகளாகக் கூறிய சிறப்பால் இப்பாட்டு மலைபடுகடாம் எனும் பெயர்பெற்றது. “மலைக்கு யானையை உவமித்து, அதன்கட் பிறந்த ஓசையைக் கடாம் எனச் சிறப்பித்த அதனால், இப்பாட்டிற்கு மலைபடுகடாமென்று பெயர் கூறினார்; “கடாம், ஆகுபெயராய் அதனைப் பிறந்த ஓசையை உணர்த்திற்று” என நச்சினர்க்கினியர் கூறுவதும் காண்க.

இரணிய முட்டத்துப் பெருங்குன்றார்ப் பெருங்கௌசிகனாராற் பாடப்பெற்றோன், தொண்டைநாட்டுப் பல்குன்றக்கோட்டத்துச் செங்கண்மாத்துவேள் நன்னன்சேய் நன்னன் எனப்படுவோனாவன். பல்குன்றக் கோட்டமென்பது தொண்டை நாட்டின் பெரும் பிரிவாகிய இருபத்து

நான்கு கோட்டங்களுள் ஒன்று.¹ குன்றுகள் பலவற்றைத் தன்பாற் கொண்டிருத்தலின் இக்கோட்டம் இப்பெயர் பெற்றது. “குன்றுகுழ் இருக்கை நாகிழுவோனே” என்ற மலைபடுகடாத்துத் தொடரும் இதனை வலியுறுத்தி நிற்பல் காண்க. பல்குன்றக் கோட்டத்துத் தலைநகராய் விளங்கியது செங்கண்மா எனும் நகராகும். இவ்வூர் வட ஆர்க்காடு மாவட்டம், செங்கம் வட்டத்தின் தலைநகராய் இன்றும் திகழ்கிறது; திருவண்ணாமலைக்கு மேற்றிசையில் உளது; வடஆர்க்காடு, தென்ஆர்க்காடு, சேலம் மாவட்டங்கள் ஒன்றுசேரும் இடமாக அமைந்துள்ளது; செங்கண்மா, செங்கமா, செங்கம் என இக்காலத்தே வழங்கப்பெறும். பண்டைக்காலத்தே பேரரசின் தலைநகராய்த் திகழ்ந்தது என்பதைக் காட்டும் அழிந்த அகழி, கோட்டை முதலாயினவற்றை இன்றும் பெற்றுள்ளது.

நன்னன்சேய் நன்னன் எனப்படும் இப்பாட்டுடைத் தலைவன் நன்னன் என்பானின் மகனாவன். பல்குன்றக் கோட்டத்துச் செங்கண் மாத்துவேள் நன்னனின் தந்தையாகிய நன்னனே, கொண்டகானத்து நன்னனாவன்; ஏழில் நெடுவரைக்கும், பாழிச் சிலம்பிற்கும், பெண் கொலைபுரிந்த பழிக்கும் உரியோன் கொண்டகானத்து நன்னனாவன்; கொண்டகானத்து நன்னன் மகனே பல்குன்றக் கோட்டத்து நன்னன் எனக் கூறுவர் சிலர். “மலைநாட்டின் ஒரு பகுதியை ஆண்ட சிற்றரசனாகிய நன்னன், நெடுந்தூரத்தாகிய—தொண்டை நாட்டில் உள்ள—பல்குன்றக் கோட்டத்தையும் ஆண்டுவந்தான் எனக் கொள்வதில் ஐயம் உண்டாகிறது. அக்காலத்தில் முடிவேந்தராய் விளங்கிய சேரவேந்தரும் தமிழ்நாட்டில் இத்துணை நெடுந்தூரம்வரை ஆண்டனர் எனத் தெரியவில்லை; ‘பல்குன்றக் கோட்டத்துச் செங்கண் மாத்துவேள்’ என்னும் அடைமொழி,

1. இருபத்து நான்கு கோட்டங்களாவன: ஆழார், இளங்காடு, ஈக்காடு, ஈத்தூர், ஊற்றுக்காடு, எயில், கழிகை, கலியூர், களத்தூர், குன்றபத்திரம், சிறுகரை, செங்காடு, செந்திருக்கை, செம்பூர், தாமல், படுவூர், பல்குன்றம், புலால், புலியூர், பேயூர், மனவூர், வெண்குன்றம், வேங்கடம், வேலூர்.

கொண்கானத்து நன்னினினின்றும் இந்நன்னனைப் பிரித்துக் காட்டுவதற்காகவே கொடுத்ததுபோலத் தோன்றுகிறது” எனக்கூறி, இதை மறுப்பர் சிலர். “கொண்கான நாட்டின் பகுதியான சேலநாட்டின் அருகும், திருவண்ணாமலைக்கு மேற்கிலும் உள்ள செங்கண்மா என்னும் நகரம் கொண்கான நாட்டினைச் சேர்ந்திருத்தல் கூடும் என்று உணரவும் கிடக்கிறது; அதனால் இந்நன்னன் சேய்நன்னன் என்பாரும், இந்தக் கொண்கான நன்னனது குடிப்பிறந்தாரே என்று துணியவேண்டும்,” என்று கூறி இதை ஏற்றுக்கொள்வர் வேறு சிலர். நன்னன் என்ற பெயர் ஒற்றுமை தவிர வேறு நல்ல சான்று எதுவும் கிடைக்கப் பெறாமையால், எதையும் துணிந்து மேற்கொள்வதற்கு இல்லை.

ஐந்துற்று என்பத்து மூன்று அடிகளை உடைய ஆசிரியப்பாவாலாகிய இம்மலைபடுகடாம், பரிசில் பெற வரும் கூத்தன் ஒருவனைப் பரிசில்பெற்று வருவானொரு கூத்தன், செங்கண் மாததுவேள் நன்னன்சேய் நன்னனிடத்தில் ஆற்றுப்படுத்தியதாகப் பாடப்பெற்றுள்ளது. “கலம்பெறு கண்ணுளர் ஒக்கல் தலைவ!” எனக் கூத்தரை விளித்து ஆற்றுப்படுத்தியதனால், இந்நூல் கூத்தரார்துப்படை எனவும் பெயர்பெறும். கண்ணுளர்: கூத்தர். பரந்த மொழியால் அடிநிமிர்ந்து வந்த தோல் என்னும் வனப்பிற்கு உதாரணமாக இளம்பூரணராலும், ஆசிரியப்பாவின் தலையளவிற்கு எல்லையாக நச்சினர்க்கினியராலும் இப்பாட்டு எடுத்தாளப்பட்டுள்ளமையால் இப்பாட்டின் சிறப்பு இனிது புலப்பட்டு நின்றல் காண்க. இப்பாட்டைப் பாடிய புலவர் இரணியமுட்டத்துப் பெருங்குன்றார்ப் பெருங்கௌசிகனார், நன்னன், அவன் நல்லியல்பு, அமைச்சர், அருந்திறல்—வீரர் முதலாம் அவன் சுற்றம், கற்புநிறை அவன் மனைவி, அவன் மலை, அம் மலையுறை காரியுண்டிக் கடவுள், அவன் தலைநகர் செங்கண்மா, அவன் நாட்டில் வளங்கொழித்துப் பாயும் சேயாறு ஆகிய இவற்றின் இயல்புகளை எடுத்துக்கூறும் முறை இறும்பூது பயப்பதாம். இதில்

பல்வேறு இசைக்கருவிகளின் பெயர்களும், அவற்றின் இயல்புகளும், பேரியாழின் அமைப்பும், மலைவளமும், அம் மலைநாட்டில் வாழ்வோராகிய குறவர், கோவலர், வேடர் முதலாயினோர் தம்பால் வருவோரை வரவேற்று விருந்தோம்பும் வனப்பும், நன்னன் நகர் நோக்கிச் செல்வார்க்கு இடைவழியில் உண்டாம் ஊறுகளும், அவற்றை நீக்கிச் செல்லும் உபாயங்களும் உணர்த்தப்பட்டிருக்கும் திறம் அம்ம! அம்ம! அளவிட்டுப் புகழவும் ஒண்ணுமோ!

நன்னன், பகைவரைப் பாழ்படுக்கும் பேராற்றலும், அப்பகைவர் அணுகற்கும் அஞ்சும் வேளாண்மையும் உடையவன்; விற்போர் வல்லவன்; கேடறியா நற்புகழ், இந்நிலவுலகம் நிற்குமளவும் நின்று நிலைபெறுமாறு பகைவர் பலரை வென்று புறங்கண்டு, அவர்பால் கொண்ட பெறுதற்கரிய பேரணிகலங்களைத் தன்னைப் பாடிவரும் புலவர் முதலாம் இரவலர் தமக்கு மாரிபோல் வழங்கும் வன்மையும் வண்மையும் உடையன்; பகற்பொழுதை விளக்கி எழும் ஞாயிறு, இருளாகிய பகையைக் கடிந்து ஒளிபெற்றுத் திகழ்வதேபோல், தன் பகைவரை அழித்துப் புகழ்பெற்றுத் திகழும் சிறப்புடையவன்; பகைவர் பெருவாழ்வு வாழப் பார்த்துப் பொறுத்திருத்தல் பண்புடை அரசர்க்கு அழகன்று; ஆகவே, அப்பகைவர்தம் வாழ்வு கண்டு பொறுமை கொள்ளுதல் வேண்டும்; பகைவரொடு மேற்கொள்ளும் முயற்சி வெற்றிதரு முயற்சியாதலன்றி வீண் முயற்சியாதல் கூடாது; இதற்கு அரசர்கள்மாட்டு மானமும், வெற்றிதரு பண்புகளும் பொருந்தியிருத்தல் வேண்டும்; இம் மாண்புகள் நன்னன்பால் நிலவியிருந்தன;

“முனைபாழ் படுக்கும் துன்னருந் துப்பின்” (மலைபடு: ௫௯)

“வில்நவில் தடக்கை மேவரும் பெரும்புண்

நன்னன்சேய் நன்னன்.”

(: ௬௩-௪)

“தொலையா நல்லிசை உலகமொடு நிற்ப்ப்

பலர்புறங் கண்டுஅவர் அருங்கலம் தரீஇப்

புலவோர்க்குச் சரக்கும் அவன்சைகை மாரியும்.”

(: ௭0-௧)

“பாயிருள் நீங்கப் பகல்செய்யா எழுதரும்
ஞாயிறு அன்னவன் வசையில் சிறப்பும்.” (,: அச-டு)

“கோளுச் செருவின், வலம்படு நோன்றான்
மானவிறல் வேள்.” (மலைபடு: ககூட-ச)

எவ்வினையைத் தொடங்குவதாயினும், தொடங்கு வதற்குமுன், அவ்வினையைத் தொடங்கின் உண்டாம் அழி வையும், ஆக்கத்தையும், அது முற்றுப்பெற்றவழி உண்டாம் பயனையும் எண்ணிப் பார்த்தே தொடங்குதல் வேண்டும் என்பது; இவ்வாறு எண்ணுவார் பிழைபடு அறிவுடைய ராயின், அவர்க்கு ஆக்கத்திற்கு மாறாகக் கேடேவந்தும்; ஆதலின், அவர் தெளிந்த அறிவினராதல் வேண்டும்; நன்னன்பால் இந்நல்லறிவு பொருந்தி இருந்தது; அவன் அறிவு, ஆக்கத்திற்கு மாறான கேடுதரு வகையில் எண்ணும் குறைபாடு உடையதன்று; அவன் எண்ணியது என்றும் தவறியதன்று; எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்தும் திண் ணிய அறிவு அவன்பால் உண்டு; கேளாரும் வேட்ப மொழி வது வேந்தர்க்கு அழகு என்பது; தன்னை இகழ்வாரும் தன்னை விரும்புமாறு ஒழுகவல்ல ஆற்றல் அரசனுக்கு இன்றியமையாத வேண்டப்படும்; இந்நற்பண்பும் நன்னன் பால் பொருந்தியிருக்கக் காணலாம்; “தோன்றின் புகழொடு தோன்றுக; அஃதிலார் தோன்றலின் தோன்றமை நன்று;” “செல்வத்துப் பயனே ஈதல்” நிலைபெறில்லாத செல்வத்தைப் பெற்றார், அப்பொருளை அஃதில்லாமையால் தம்பால் வந்து இரந்து நின்றார்க்கு வாரிவழங்கி, நிலை பெற்ற புகழைப் பெறுதல் வேண்டும்; “அற்கா இயல்பிற் றுச் செல்வம்; அதுபெற்றால் அற்குப ஆங்கே செயல்” என்பது திருக்குறள்; அவரே அறிவுடையருமாவர்; அவ்வா றின்றிப் பேரரசும் பெருஞ் சுற்றமும் பெற்றிருந்தும், தம் பால் வந்து இரந்தார்க்கு இல்லை எனக்கூறி இழிவுடைய ராதல் கல்லறிவுடையார் செயலன்று; அவ்வாறு பிறர்க்கு அளிக்காது பேணிய பொருள்கொண்டு வாழ்வார், இறவா நெறிபெற்று இவ்வுலகில் என்றும் வாழ்வாரல்லர்; அவ் வாறு ஆக்கிய பெரும் பொருளை அறவே கைவிட்டு அவரும்

இறப்பவே செய்வார்; இவ்வாறு இறந்தார் உலகில் எத்தனை எத்தனைகோடியோ? அவரைப்போல் ஆற்றவும் பயன்படாது வாழ்தல் நன்றன்று; பொருள் கொடுத்துப் புகழ் பெற்று வாழ்தலே பெருமையும் பேராண்மையும் ஆகும்; இவ் அறிவு வரப்பெற்றேரே உயர்ந்தோராவார்; அவர் உள்ளமே உயர்ந்த உள்ளமாம்; இவ்வுள்ளம் நன்னன்பாலும் உண்டு.

“மதிமாறு ஓரா நன்றுணர் சூழ்ச்சி” (மலைபடு: ௬௨)

“இகழுநர்ப் பிணிக்கும் ஆற்றலும்” („ : ௭௩)

“உயர்ந்த கட்டில், உரும்பில் சுற்றத்து
அகன்ற தாயத்து அஃகிய நுட்பத்து
இலம்என மலர்ந்த கையராகித்
தம்பெயர் தம்மொடு கொண்டனர் மாய்ந்தோர்
நெடுவரை இழிதரும் நீத்தம்சால் அருவித்
கடுவரற் கலுழிக் கட்கின் சேயாற்று
வடுவர்த் எக்கர் மணலினும் பலரே;
அதனால், புகழொடும்கழிக நம்வரைந்த நாள்ளனப்
பரந்து இடங்கொடுக்கும் விசம்புதோய் உள்ளம்.”
(மலைபடு: ௧௫௦-௮)

நன்னன், தாம் கூறும் புகழ்உரைகளாகிய விதைகளை விதைத்துத், தம்மால் புகழப்படுவார்தம் பொருள்களைப் பெறவிரும்பும் சொல்லேருழவராம் புலவர் முதலாயினர்க்கு, ஆற்றுப் பெருக்கற்று அடிசும் அக்காலத்தே அரிதினவந்து பயனுட்பம் அவ்வாற்று வெள்ளமேபோல் அவர் வறுமைபோய் வளங்கொழிக்க உதவும் வள்ளன்மை உடையவன்; நின்றேத்தும் சூதர், இருந்து ஏத்தும் மாகதர், பாணர், கூத்தர் முதலாயினோர்க்குத் தான் பகைவரை ஓட்டிப்பெற்ற பேரரசுகள் அனைத்தையும் அளித்தும் அமைதிபுறுவானல்லன் நன்னன்; பெருமழையைப் பொய்யாது பெய்த பருவமழை, மீண்டும் மீண்டும் பெய்வதேபோல், அவர்க்கு மேலும் மேலும் அளிக்கும் நாளோலக்கச் சிறப்புடையவன்.

“இசைநுவல் வித்தின், நசைஏர் உழவர்க்குப்
புதுநிறை வந்த புனலம் சாயல்” (மலைபடு: ௬0-௧)

“புகழுநர்க்கு
அரசமுழுது கொடுப்பினும் அமரா நோக்கமொடு
தூத்துளி பொழிந்த பொய்யா வானின்
வீயாது சுரக்கும்அவன் நாண்மகிழ் இருக்கை.”
(மலைபடு: ௭௩-௬)

போர்வீரர் உள்ளத்தே மகிழ்ச்சி நிறைந்தாலன்றி
உண்மையாகப் போர்புரியார்; உள்ளம் இல்லார் உடற்றும்
போர் உறுபயன் தாராது. அவர் உள்ளம் உவப்ப வேண்
டின், அரசராவார், அவர்க்கு உறுபொருள் தருதல்
வேண்டும்; ஆகவே, தமக்கு வெற்றிதர வெஞ்சமர் ஆற்றும்
வீர்க்கு வேந்தர், வேண்டும் அளவு பொருளளிக்க மறுத்த
லாகாது. நன்னன் குடிவந்த முன்னோர், இவ்வுண்மை
உணர்ந்தவராதலின், பகைவர் நாடு மிகச் சேய்மைக்கண்
உளதாயினும் அஞ்சாது சென்று, அப்பகைவர் தம் தூசிப்
படைகளே அறவே அழித்துக் கொன்றதோடமையாது,
அப் பகைவர்தம் யானைப்படைபுட் புக்கு வேலேந்திப்
போராற்றி வென்ற வீர்க்கு, ஊரும், நாடும் ஒன்று
பலவாக நல்கி ஊக்கும் நல்லறியும், நற்புகழும் உடைய
ராவர்.

“இகந்தன ஆயினும் தெவ்வர் தேளம்
நுகம்படக் கடந்து, தூழிலாட்டிப்
புரைத்தோல் வரைப்பின் வேல்நிழல் புலவோர்க்குக்
கொடைக்கடன் இறுத்தஅவன் தொல்லோர் வரவு.”
(மலைபடு: ௮௬-௧)

“பகையகத்துச் சாவார் எளியர்; அரியர் அவை
யகத்து அஞ்சாதவர்” என்ப; அரியகற்று ஆசற்றாரும்
ஆன்றோர் நிறைந்த அவையுட் புக்கவழி அஞ்சுவர்; அஞ்சி
னார்தம் அறிவு கலங்கப்பெறும் ஆதலின், அந்நிலையில்,
அவர் தாம் கருதியதனை அவ் அவையினர்க்கு எடுத்துக்
கூறவும் இயலாதவராவர்; அந்நிலையில் ஆண்டுக் கூடியிருக்
கும் ஆன்றோர், அவர் அச்சம் ஒழியும்வகை ஆவன கூறி,

அவர் உள்ளத்துறையும் உறுபொருளை உள்ளவாறு உணர்த்தற்காம் உரன் உண்டாக்கி, அந்நிலையில் அவர் கூறுவன கேட்டு அகமகிழ்தல் வேண்டும்; இதுவே ஆன்றோர்க்கு அழகு; இத்தகைய ஆன்றோர் நிறைந்த அவையே நல்லவையாம்; இத்தகைய நல்லவை உடையார் நாடு நலிவுறுதல் இன்று; நன்னன் அவையகத்தே இத்தகைய நல்லோர் பலர் கூடிவாழ்ந்திருந்தனர் எனின், அவன் பெருமையினைப் பகரவும் வேண்டுமோ?

“நல்லோர் குழீஇய நாடவில் அவையத்து
வல்லாராயினும், புறமறைத்துச் சென்றோரைச்
சொல்லிக் காட்டிச் சோர்வின்றி விளக்கி
நல்லதின் இயக்கும் அவன் சுற்றத்து ஒழுக்கமும்.”

(மலைபடு : எள-அ0)

நன்னனுக்குரிய மலை நவிரம் எனும் பெயருடையதாம்; இம்மலை “நீரகம் பணிக்கும் அஞ்சவரு கடுந்திறல் பேரிசை நவிரம்” எனவும், “வளம் பிழைப்பறியாது வாய்வளம் பழுநிக் கழைவளர் நவிரம்” எனவும் புலவரால் பாராட்டப் பெறுகிறது. இம்மலையில் காரியுண்டிக் கடவுள் எனத் திருநாமம் கொண்ட சிவபெருமான் திருக்கோயில் கொண்டுளார் எனவும், கூறுகிறார் நம் புலவர். இம்மலைக்கு இக் காலத்தே வழங்கும் பெயர், திரிதூலகிரி, பர்வதமலை என்பனவாம்; ஆங்குறை இறைவனுக்கு இக்காலத்தார் வழங்கும் திருநாமம் காராகண்டேசுவரர் என்பது. இம்மலை திருவண்ணாமலைக்கு வாயுதிக்கில் உளது.

நன்னன் இருந்து அரசாண்ட தலைநகர் செங்கண்மா. இந்நகரைச்சூழ மலைபோல் உயர்ந்து வாளைத் தீண்டுவது போலும் மதிலும், அம்மதிலை அடுத்து முதலை வாழும் ஆழமும், நீர் அறுமையும் உடைய அகழியும் உண்டு; இந்நகர், மிக ஒங்கிய சுற்று மதிலையும், சீரிய பெரிய அங்காடித் தெருக்களையும், ஆறுபோல் அகன்ற தெருக்களையும், அடைந்தார் அச்சங்கொள்ளுதற்காம் குறுந்தெருக்கள் பலவற்றையும் கடல் ஒலிபோலவும், கார்மேகத்தொலி

போலவும் எழும் பல ஒலிகளையும், மலைபோலும் மாடங்களை யும், காதலர் இனிது உறைதற்காம் இளமரச் சோலைகளையும் ஊரினின்றும் பெயர்ந்து போதலை மனத்தாலும் எண்ணப் பழங்குடிகளையும் உடையது:

“இரைதேர்ந்து இவரும் கொடுத்தாள் முதலையொடு
திரைபடக் குழிந்த கல்லகழ் கிடங்கின்
வரைபுரை நிவப்பின் வான்தோய் இஞ்சி
உரைசெல வெறுத்த அவன் மூதூர்.” (மலைபடு: ௯௦-௩)

“நிதியம் துஞ்சம் நிவந்தோங்கு வரைப்பிற்
பகியெழல் அறியாப் பழங்குடி கெழீஇ
வியலிடம் பெருஅ விழுப்பெரு நியமத்து
யாறெனக் கிடந்த தெருவின், சாறென
இகழுநர் வெருஉம் கவலை மறுகின்,
கடலெனக் காரென ஒலிக்கும் சும்மையொடு
மலையென மழையென மாடம் ஒங்கித்
துனிதீர் காதலின் இனிதமர்ந் துறையும்
பனிவார் காவிற் பல்வண்டி யிரும்
.....அவன் பழவிறல் மூதூர்.” (மலைபடு: ௯௧-௮௭)

நன்னன் தலைநகரிடத்தே வாழும் நகர மாந்தரும்,
நன்னனைப்போன்றே விருந்தோம்பும் வேளாண்மையுடைய
ராவர்; நன்னனை நோக்கி வந்த பரிசிலர், ஊர்மன்றத்தே
இருக்கக் காணும் அந்நகர மக்கள், இவர்கள் மிகச் சேய்
நாட்டினின்றும் வந்தவர்; வெல்லும் போர்வல்ல நம்
நன்னனை நாடிவந்துள்ளனர்; மிகவும் அளியர் என்று
எண்ணி, முகமலர்ந்து நோக்கி இன்னுரை பல வழங்கி,
ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு நாளாக விருந்தளித்துப் பேணி,
வழிநடை வருத்தத்தால் வந்த அவர் துயர்போக்குவர்
எனின், அவர்தம் அருள்நிறை உள்ளத்தின் அழகினை என்
னென்பது! அரசன் எவ்வழி, அவ்வழியன்றோ குடிகள்!

“மன்றில் வதியுநர் சேட்புலப் பரிசிலர்
வெல்போர்ச் சேஎய்ப் பெருவிறல் உள்ளி
வந்தோர் மன்ற; அளியர்தாம்; எனக்

கண்டோர் எல்லாம் அமர்ந்து இனிதின்றோக்கி

விருந்திறை யவரவர் எதிர்கொளக் குறுகிப்

பரிபுலம் பிலைத்ததும் வருத்தம் வீட.” (மலைபடு: சகஉ-எ)

நன்னன் நாட்டில் பாய்ந்தோடும் ஆறு சேயாறு; இச்சேயாறு கிழக்குத்தொடர்ச்சி மலைகளில் சவ்வாறு மலையிடத்தே தோன்றிச் செங்கம், திருவண்ணாமலை, போளூர், ஆரணி, செய்யாறு முதலாய வட்டங்கள் வழியே ஓடி, செங்கற்பட்டிற்கு அருகே பாலாற்றோடு கலந்து விடுகிறது; இந்நதிக்குச் சண்முக நதி என்பதும் ஒரு பெயர்; சிவந்த நீர் கொண்டு வருவதால் சேயாறு எனப் பெயர்பெற்றது என்பர் சிலர்; சேய் எனச் சிறப்பிக்கப் பெறும் முருகன் அருளால் வந்த ஆறு ஆதலின் சேயாறு எனப் பெயர்பெற்றது என்பர் வேறு சிலர். குயவன் திகிரிபோலும் சமூல்களைக்கொண்டு காண்பார்க்கு இனிய காட்சியாய் விரைந்தோடும் எனப் புலவரால் போற்றப் பட்டுள்ளது.

“வனைகலத் திகிரியிற் குமிழி சமுலம்

துனைசெலல் தலைவாய் ஒவிர்ந்து வரிக்கும்

காணுநர் வயாஅம் கட்கின் சேயாறு.” (மலைபடு: சஎச-க)

“நெடுவரை இழிதரும் நீத்தம்சால் அருவிச்

கடுவரற் கலுழிக் கட்கின் சேயாறு.” (, : ௫௫ச-௫)

கலம்பெறு கண்ணுளர் ஒக்கல் தலைவ! எனக் கூத்தர் தம் தலைவனை விளித்து, நன்னன்சேய் நன்னனை உள்ளிச் சேறிராயின், அவன் நாடு நோக்கிச் செல்லும் வழியின் இயல்புகளையும், ஆங்காங்கு நீவிர் தங்கவேண்டிய இடங்களையும், அவன் நாடு தரும் உணவுப்பொருள்களின் வகைகளையும், அவன் நாட்டுக் காடு, மலை, சோலை இவற்றின் இயல்புகளையும், யான் கூறக்கேட்டுச் செல்லுவீராக எனத் தொடங்கி அவற்றின் இயல்புகளை விளக்கக்கூறும் புலவர்தம் சொல்லோவியம் நல்லோவியமாம். அவர் காட்டிய வழியே சென்று, அவர் காட்டும் காட்சிகளையும், அக் காட்சிகளைக் காட்டும் அவர் புலமையின் நலத்தினையும் ஒருங்கே கண்டு களிப்போமாக!

வழியில் தங்கள் திணைப்புனங்களை அழிக்கவரும் பன்றிகளை அச்சுறுத்தி ஒட்டுவான் வேண்டி, புனங்காவலர் கொளுத்திய கற்பொறிகள் கணக்கில் உள்ளன; அவைகண்டு அஞ்சதலும் உண்டு ஆதலின், இரவிற செல்லாது விடியற்பொழுதில் போவீராக! வழிகளின் இடையிடையே பாம்புகள் மறைந்துறையும் பள்ளங்களும் உண்டு; அவ்விடங்களில் கைகொட்டியும், அவற்றைக் கண்டவழிக் கைகூப்பி வணங்கியும் செல்வீராக! ஆங்காங்குள்ள திணைப்புனங்காப்போர் உயரிய பரண்மீது இருந்து எறியும் சுவண்கற்கள் கடிதுவந்து கொடுமை விளைத்தலும் உண்டு; ஆண்டுச் செல்வழி மரங்களுக்கு இடையே மறைந்து மறைந்து செல்வீராக! யானைகளையும் விழுங்கும் முதலைகளையும், ஓடிவரும் வெள்ளம் உடைத்தெறிந்து பெரும் பள்ளங்களையும் உடைய காட்டாறுகள், கால்வழுக்கும் இடங்களை உடைய; ஆண்டுச் செல்வழி, ஆங்குள்ள மரங்களில் படர்ந்து தொங்கும் பெரும் பெரும் கொடிகளைப் பற்றிக்கொண்டு, கால்வழுக்கலுறாமல், ஒருவரை ஒருவர் காத்து மெல்லக் கடந்து செல்வீராக! காட்டாற்றைக் கடந்து சென்றால், வீழ்ந்தார் எழமாட்டா ஆழம் நிறைந்த குளங்கள் பல குறுக்கிடும்; அவை பாசி படிந்து, வழி மறைத்துக்கிடக்கும்; ஆண்டுச் செல்லுங்கால், ஆங்கு வளர்ந்து நிற்கும் சிறு மூங்கில்களையும் வேழத்தண்டுகளையும் பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு நடப்பீராக! செல்லும் வழியில் மயில்கள் ஆடும்; மந்திகள் தாவும்; தேனிறல்கள் தொங்கும்; அவ்வழிச் செல்கின்ற நீவிர் அவற்றைப் விரையப் பார்த்தலை ஒழித்தல் வேண்டும்; விரையப் பார்ப்பின், நாம் கால்கள் நடைதவற, நமக்குத் திங்குண்டாம்; இடையே இராக்காலம் வந்துறின், ஊறுநிறைந்த அவ்வழிகளை அக்காலத்தே கடத்தல் அருமை ஆதலின், ஆங்கே கிடக்கும் மலைக்குகைகளில், நங்கள் இல்லிலே புகுந்து இருந்தாலொப்ப, புகுந்து இருந்து இராக்காலத்தைக் கழிப்பீராக! விடியற்காலத்தே எழுந்துபோகும் நம் முன், யானைகளையும் பற்றி விழுங்குவனவும், வீழ்ந்து கிடக்கும் பெருமரம்போலும் தோற்றம் உடையனவுமாய் மலைப்

பாம்புகளும், முகார்த்தாரையும், நுகார்த்தாரையும் உயிர்
 மாய்க்கவல்ல மலர்களும், கனிகளும் நிறையக் கிடக்கும்;
 அவற்றை அறிந்து அவைபால் அணுகுவதும் செய்யாது
 அகலப்போவீராக! அவ்விடங்களைக் கடந்துசென்றக்கால்,
 மலைகளும், மரங்களும் செறிந்து, செடிகளும், கொடிகளும்
 வளர்ந்து, செல்லும் வழியறியமாட்டாக் குன்றக இடங்
 கள் வந்துறும்; அவ்விடங்கள், அம்மலைவாழ் குறவரையும்
 மருளப்பண்ணும் கொடுமை உடையன; ஆண்டுச் சென்ற
 உங்களால் அவ்விடத்தைக் கடத்தல் ஆகாது; ஆண்டுச்
 சென்றதும். நீவிர் வேறென்றும் செய்யாது, நும் கையுள்
 இசைக்கருவிகளை எடுத்து இசையினை எழுப்புவீராக!
 அம்மலையின் உச்சியில், அம்மலையைக் காத்து நிற்கும்
 கானவர் பலர் உளர்; அவர்கள் நும் இசையினைக் கேட்ட
 வுடனே விரைந்து தும்பரில் வந்து, உண்டற்கினிய பழமும்,
 காண்டற்கினிய மலரும் தந்து வழிகாட்டி அழைத்து
 எகுவர்; இழைவழியில் மழைவர நனைதலும் உண்டாம்;
 அப்பொழுது நும் இசைக்கருவிகள் மழையால் நனைவுறு
 வண்ணம், கிணறுகள்போலும் நீண்ட குகைகளுட் புக்குத்
 தங்கிச் செல்வீராக! குழிகள் நிறைந்து வழிநடத்தற்கு
 இயலாமை உற்றவிடத்தே, நும் இசைக்கருவிகளைக் காவிச்
 செல்லும் தண்டுகளை ஊன்றுகோலாகக்கொண்டு ஊன்றி
 ஊன்றிக் கழிவீராக! வெயில் தாங்கமாட்டா வெப்பம்
 உடையதாயின், ஞாயிறு வெப்பம் தணிந்து மேற்கே
 தாழ்ந்த அந்திப்போதில் ஆறு செல்வீராக! கொடிகள்
 பல ஒன்றோடொன்று பின்னிக்கிடக்கும் சிறு காட்டு
 வழியே செல்லும்பொழுது, முன்னே போவார், தம் முகத்
 தில் அடிக்காவாறு வாங்கிவிட்ட வலிய கொடிகள், விடப்
 பெற்றால் நங்கள் இசைக்கருவிகளைத் தாக்கிப் பாழாக்கா
 வண்ணம், அக்கொடிகளை ஒருவர்பின் ஒருவராகப் பிடித்து
 விட்டுச் செல்லுவீராக! அவ்வாறு செல்லும் நீங்கள்,
 இடையிடையே கவர்த்த வழிகளைக் கடக்குந்தோறும்,
 பின்வருவாரும் நங்களைப்போன்றே மயங்காவாறு, அவர்க்
 குச் செல்லும்வழி அறிவிக்க ஆங்காங்குள்ள ஊகம்புற்
 களை அடையாளமாக முடிந்திட்டுச் செல்வீராக! இவ்வாறு

செல்கின்ற நீவிர், சேயாற்றைக் கண்டதும், அதன் ஒரு கரையையே பற்றிச் செல்வீராயின், அண்மையில் அவன் மூதூராம் செங்கண்மாவினைச் சென்று அடைவீர்,” எனக் கூறும் புலவர் இரணிய முட்டத்துப் பெருங்குன்றூர்ப் பெருங் கௌசிகளுர் எத்துணைச் சிறந்த வழிகாட்டியாக விளங்கினார் என்பதை நோக்குக !

மலையும், காடும் மண்டிக்கிடக்கும் குறிஞ்சிநிலத்தே உண்டாம் பல்வேறு ஒலிகளை, ஒரிடத்தே வகைப்படுத்திக் கூறிபுள்ளார் புலவர். கூத்தர் கொண்டுசெல்லும் இசைக் கருவிகளினின்றும் எழும் இன்னிசைபோலும் அருவி யொலி ஒருபால்; யானையைப் பிடிப்பார் எழுப்பும் பேரொலி ஒருபால்; எய்ப்பன்றியால் தாக்குண்ட கானவர் எழுப்பும் அழுகையொலி ஒருபால்; தம் கணவர் மார்பில் புலி பாய்ந்து தாக்கிய புண்ணைப் பாடிப்போக்கும் கொடிச் சியர் பாடல்ஒலி ஒருபால்; வேங்கைமலர் கொய்யும் மகளிர் எழுப்பும் புலிபுலிப்பூசல் ஒருபால்; குலுற்ற தனக்கு வேண்டும் தழை தேடிச்சென்ற தன் களிற்றினைப் புலி தாக்கக் கண்டு அப்பிடி, அக் காட்டுவாழ் யானை களோடும்கூடி எழுப்பும் கூப்பீட்டொலி ஒருபால்; கிளைக் குக் கிளைத் தாவுங்கால், தன் குட்டி பிடிதளர்ந்து, ஆழ்ந்த முழையிலே வீழ்ந்திறப்பக் கண்ட மந்தி, தன் இனத் தோடும் கூடி எழுப்பும் இரங்கற் பேரொலி ஒருபால்; குரங்கும் ஏறமாட்டாக் குன்றின் உச்சியில் உள்ள தேனிறுலை ஏணிகொண்டு ஏறிப்பெற்ற கானவர் வெற்றிக் களிப்பால் எழுப்பும் ஆரவாரம் ஒருபால்; அழித்தற்கரிய பகை வர்தம் அரண்களை அழித்துப் பெரும்பொருள் கொணர்ந்த கானவர், களிப்பு மிகுதியால் எழுப்பும் ஆரவாரம் ஒருபால்; குறக்குல மகளிர் ஆடும் குரவைக்கூத்திடை எழும் ஆரவாரம் ஒருபால்; கல்மீதும், கற்பாறைகள்மீதும் ஓடி வரும் ஆறுகள், மலை முழைஞ்சுகளில் வீழ்வதால் எழும் இடையறாப் பேரொலி ஒருபால்; யானையைப் பழக்கும் பாகர், “அப்புது அப்புது; ஆது ஆது; ஐ ஐ,” என்பன போன்ற மொழிகளைக் கற்றுத் தருங்கால் எழும் ஆரவாரம்

ஒருபால்; புனந்தொறும் கிளிகடிந்து நிற்கும் மகளிர் தட்டைகளைப் புடைப்பதால் எழும் பேரொலி ஒருபால்; முல்லைநிலக் கோவலரும், குறிஞ்சிநிலக் குறவரும் ஆனேற்றையும், மரையானின் ஏற்றையும் பொரவிட்டு, வெற்றிகண்டு எழுப்பும் ஆரவாரம் ஒருபால்; எருமைகள் பல தாமே கூடிப் பொருது எழுப்பும் பேரொலி ஒருபால்; தின்று எஞ்சிய பலாப்பழத்தினின்றும் விதைகளைமட்டும் கொள்ளும் கொள்கையராய், அப் பழங்களைக் கீழிட்டுக் கன்றுகளைப் பிணித்துக் கடாவிடும் குறக்குடிச் சிறுவர்தம் குரலொலி ஒருபால்; கரும்பாலேகளினின்றும் எழும் ஓசை ஒருபால்; திணைகொய்யும் மகளிர் பாடும் வள்ளைப் பாட்டு ஒருபால்; விதைத்த சேம்பையும், மஞ்சளையும் தோண்டி உண்ணும் பன்றிகள் வாராவாறு எழுப்பும் பறையொலி ஒருபால்; ஈண்டுக் கூறிய இவ் வொலிகளை எல்லாம் எதிரொலித்து எழும் மலைகளின் பேரொலி ஒருபால் என்று ஈண்டு எடுத்துக்காட்டிய இவ் வொலிகள் எல்லாம், குறிஞ்சி நிலத்திற்குக் குன்றாச் சிறப்பளித்து நிற்கல் காண்க.

இவ்வாறு இடைவழியில் எழும் பேரொலிகள் இவை இவை என எடுத்துக்கூறிய புலவர், அவ்வழிச் செல்வார், ஆண்டாண்டுப் பெறும் உணவுகள் இவை இவை எனக் கூறுமுகத்தான், கானவர், இடையர், வேடர் முதலாயினோர் தம் விருந்தோம்பும் பண்புகளை விரித்துணர்த்தியுள்ளார்.

காட்டு மக்கள் கொடியராவர் என்றே எவரும் எண்ணியிருப்பர்; ஆனால், நம் புலவர் கூறுகிறார் அவர் அத்தன்மையரல்லர்; அவர்கள் அவ் வழிவரும் புதியராயினர்க்கு இடையூறு ஒன்றும் விளைக்காது, அவர்கள் அவ்விடங்களை இனிதே கழிய இனிய துணைவராவர் என்றும், “கானவர் இடுக்கண் செய்பாது இயங்குநர் இயக்கும் அடுக்கல்,” (17—19), வழிச்செல்வார் கானவர்தம் சிறுகுடியில் தங்கின், தேனும், கிழங்கும், தெவிட்டா ஊனும் உடன் வருவாரெல்லாம் அருந்தப்பெறுவர் என்றும், “தேனினர், கிழங்கினர், ஊனார் வட்டியர்.....கானவர் செழும்பல்

யாணர்ச் சிறுகுடிப் படினே, இரும்பே ரொக்கலொடு பதம்
மிகப் பெறுகுவீர்,” (152—157) என்றும் கூறுகிறார்.
மலையைச் சேர்ந்த சிற்றூர்களை அடைந்தக்கால், ஆண்டுறை
குறவர்பால், யாம் நன்னனை நாடிச்செல்லும் பரிசிலர்
எனக் கூறின் அவர்கள், வருவார் வேறு; தாம் வேறு என
எண்ணார்; தமரேபோல் மதித்துத் தம்மால் ஆவன
எல்லாம் அளித்து அகமகிழ்வர்; ஆண்டுச் செல்லும்
நீவிர், அவர் இல்லங்களுள், நும் இல்லங்களுள் நுழைவதே
போல் நில்லாது நுழைதலும்கூடும்; அவ் வில்லுறை
பொருள்கள் நும் இல்லுறை பொருள்களேபோல் நுமக்
கும் உரிமை உடையதாம்; ஆண்டுறை குறவர் குலமகளிர்,
தம் தம் மக்களை, அண்ணன், அம்மான் என முறை
காட்டி நும்பால் அனுப்பி அழைத்து விருந்தேற்றுப்
போற்றுவர்; அவர் காட்டும் அன்பில், நன்னனை நாடிச்
செல்லும் எண்ணத்தை மறத்தலும் கூடும்; அத்துணை
அன்பு காட்டுவர் அவர் எனப் புலவர் கூறுவன நோக்குக:

“சிலம்படைந் திருந்த பாக்கம் எய்தி
நோனச் செருவின் வலம்படு நோன்தான்
மான விறல்வேள் வயிரியம் எனினே
நும்மில் போல நில்லாது புக்குக்
கிழவிர் போலக் கேளாது கெழீஇ” (மலைபடு: ககஉ-க)

“குறமகள் ஆக்கிய வாலவிழ் வல்சி
அகமலி உவகை ஆர்வமொடு அனேஇ
மகமுறை தடுப்ப மனதொறும் பெறுகுவீர்;
செருச்செய் முன்பின் குருசில் முன்னிய
பரிசில் மறப்ப டீடலும் உரியிர்.” (மலைபடு: கஅஉ-எ)

இடைவழியில் உள்ள இடையர்வாழ் இல்லங்கட்கு
இராக்காலத்தே செல்வீராயின், அவர் அக்காலத்தே உண
வாக்கி அளித்தல் இயலாதாகலின், அவர் தமக்கென
வைத்திருக்கும் பாலைபும், பாற்சோற்றையும் நுமக்கு
அளித்து மகிழ்வர் எனப் புலவர் கூறும் இடையர் அன்பு
எத்துணைச் சிறந்தது என, எண்ணி நோக்குக! பல் “யாட்டு

இனநின் எல்லினர் புகினே, பாலும் மிதவையும் பண்ணுது பெறுகுவீர்,” இவ்வாறே இப்புலவர்தம் செய்யுள் நலங்களை எடுத்துக் கூறிக்கொண்டே செல்லின் ஏடு விரியும் ஆதலின், இம்மட்டோடு நிறுத்திக்கொண்டு, புலவர் மேற்கொண்ட உவமைகள் சிலவற்றைமட்டும் எடுத்துக் காட்டுகின்றேன்.

மலைபடுகடாம் கூத்தரை ஆற்றுப்படுத்தி; ஈண்டு, கூற்று நிகழ்த்துவோரும், அக்கூற்றினைக் கேட்போரும் கூத்தரே ஆதலின் புலவர் தாம் காட்டும் உவமைகள் எல்லாம் அக்கூத்தர் அறிந்தனவாகவே இருத்தல் வேண்டும் என எண்ணி அமைத்துள்ளார். ஆந்தைகள் எழுப்பும் குரலொலி, விரல்திண்டி எழுப்பும் சிறுபறை ஒலி போலும்; “விரலுன்று படுகண் ஆகுளி கடுப்பக், குடிஞை இரட்டும்” (140-141).^{*} ஆலமரத்தே கூடி இருக்கும் பறவைக்கூட்டம் எழுப்பும் பேரொலி, பல் இசைக்கருவிகள் ஒன்றுகூடி எழுப்பும் ஒலிபோலும்; “கோளி ஆலத்தாக், கூடு இயத்தன்ன குரல் புணர்புள்” (268-269). அருவியில் ஆடும் மகளிர் எழுப்பும் இசை, தாளம் தெரிய எழும் துங்கள் இசைக்கருவிகளின் இன்னோசை போலும்; “அருவி துகரும் வானரமகளிர், வருவிசை தவிராது வாங்குபு குடை தொறும், தெரியிமிழ் கொண்டதும் இயம்போல் இன்னிசை” (294-96) கிளைகளில் சீழும் மேலுமாகக் காய்த்துத் தொங்கும் பலாக்கனிகள், கூத்தர்தம் மத்தளங்களைப் போலும்; “சுரஞ்செல் கோடியர் முழவில் தூங்கி, முரஞ்சு கொண் டிறைஞ்சின அலங்குசினைப் பலவே” (143-144). முழவுபோலும் காட்டுப் பலாப்பழம்; “கானப் பலவின் முழவுமருள் பெரும்பழம்” (511). வரால் மீன்துண்டு, துடியின் கண்போலும்; “வரால் துடிக்கண் அன்ன குறை” (457-8). துகரப்படும் பொருள்கள் ஒன்றையொன்று ஒவ்வா இனிமை வாய்ந்திருத்தல், இனிய பண்கள் பலவும் ஒன்றையொன்று ஒவ்வா இனிமை வாய்ந்திருத்தல் போலும்; “நல்லியாழ்ப், பண்ணுப் பெயர்த்தன்ன காவும் பள்ளியும்.....நன்பல உடைத்து” (450-453). காட்டு வழியில் மூங்கிலில் ஏறி விளையாடும் குரங்குகள், கூத்தர்

தம் மக்கள்போலும்; “கரும்பறைக் கோடியர் மகாஅர் அன்ன, நெடுங்கழைக் கொம்பர்க் கடுவன் உகளினும்” (236-7) எனக்கூறும் உவமைகளைக் காண்க. இசைகளையும் இசைக்கருவிகளையும் உவமைகளாக மேற்கொள்ளும் வழக்கத்தைப் புலவர் மலைபடு கடாத்தோடு நிறுத்திக்கொண்டார்; இம்முறையினை நற்றிணையிலும் நன்கு கையாண்டுள்ளார்; இடி ஒலி, முழுவின் ஒலிபோலும்; மழை பெய்யுங்கால் எழும் ஒலி, படுமலை என்ற பண்ணொலி போலும் என ஆண்டுக் கூறுவதும் அறிக; “எழிலி! படுமலை நின்ற நல் பாழ் வடிநரம்பு எழீஇயன்ன உறையினை; முழுவின் மண்ணார் கண்ணின் இம்மென இமிரும்” (நற். 139). தன் ஊர் மழைபெற்று மாண்புற்றதேபோல், உலகத்து ஊர்கள் எல்லாம் அது பெற்றுச் சிறக்கவேண்டிய ஒரு தலைவனையும், “உலகிற்கு ஆணியாகப் பலர்தொழப் பலவயின் நிலை இய குன்றின் கோடுதோறு ஏயினை உரைஇயரோ பெருங்கலி எழிலி!” (நற். ௧௩௯). இராக்காலத்தே மின்மினிப் பூச்சியின் துணைகொண்டு, மேகங்களின் நிலையறியும் குறவர்களையும், “மின்மினி விளக்கத்துச் சென்மழை இயக்கம் காணும் நன்மலை நாடன்” (நற். ௪௪). என நமக்கு அறிமுகம் ஆக்குகிறார் புலவர் இரணியமுட்டத்துப் பெருங்குன்றார்ப் பெருங்கௌசிகனார்.

கஉ. இருந்தையூர்க் கொற்றன் புலவனார்

இருந்தையூர், இடைச்சங்க காலத்திலிருந்தே புலவர் பெருமக்களின் வாழ்விடமாக விளங்கி வந்துளது; கருங்கோழி மோசியார் என்ற புலவர், இடைச்சங்க காலத்தே ஆண்டு வாழ்ந்திருந்தார் எனச் சிலப்பதிகார உரையால் உணர்கின்றோம். தென்னார்க்காடு மாவட்டம் திருக்கோவலூரை யடுத்து, இருந்தை என்றோர் ஊர் உளது; இவ்விருந்தையூர், அதுவாக இருத்தல்கூடும் என்பர் சிலர்; இனி, கொற்றன் புலவனார் பாடிய பாட்டின் இறுதி, “இருந்த ஊர்” என முடிகிறது; அச்சொல்லையே அவர் பெயர்முன் இட்டு வழங்கினரோ எனவும் சிலர் எண்ணுவர்.

மகளிர், மலைப்பாறைகளில் திணையைப் பரப்பிக் காத்துக் கிடக்க, அத்திணையுண்ண விரும்பும் மந்தி அது மாட்டாமையால் வருந்தி இருந்து, அம்மகளிர், காவலைச் சிறிது மறந்து சீனை ஆடலைக் கண்டு, தன் குட்டிகளோடும் விரைந்து சென்று வேண்டுமளவுங் கவர்ந்து உண்டு களிக்கும் அழகிய காட்சியை நன்கு காட்டினர் புலவர் :

“நிரைவளை முன்கை நேரிழை மகளிர்
இருங்கல் வியலறைச் செந்தினை பரப்பிச்
சுனைபாய் சோர்விடை நோக்கிச் சினையிழிந்து,
பைங்கண் மந்தி பார்ப்பொடு கவரும்.” (குறுந்: ந.ந.இ)

வரையாது வந்தொழுகும் தலைமகன்பால், தலைமகள் இற்செறிக்கப்பட்டாள்; அவள் வீடு, மலைகளின் இடையே இருப்பது; ஆகவே, அடைதற்கருமையுடையது; மேலும் அவள் அண்ணன்மார் வன்கண்ணராவர்; ஏதம் உண்டாம். ஆகவே, வரைந்து கொள்வாயாக எனத் தோழி கூறுவாளாகப் பாடியுள்ளார் புலவர்.

“வெற்பிடை நண்ணியதுவே; வார்கோல்
வல்வில் கானவர் தங்கைப்
பெருந்தோள் கொடிச்சி இருந்த ஊரே.”

(குறுந்: ந.ந.இ)

கந. இளம்புல்லூர்க் காவிதி

பாண்டிநாட்டு, உழுவித்து உண்ணும் வேளாளர்க்குக் காவிதிப் பட்டம் உண்டு ஆதலின், இவர் அப்பாண்டிநாட்டினராவர் என்று கொள்ளுதல் கூடும். இவர் பிறந்த ஊர் புல்லூர் என்னும் பெயர் உடைத்து; அதற்கு முன் வரும் இளம் என்ற அடை, புலவரின் இளமையினைக் குறிப்பது என்று கொள்வதா? இளம்புல்லூர் என்பதே அவர் பிறந்த ஊரின் பெயராம் என்று கொள்வதா? என்பதைத் துணிந்து கூறுதற்கு இல்லை. இவர் பாடிய முல்லைத் திணைப் பாட்டொன்று நற்றிணைக்கண் இடம்பெற்றுள்ளது.

கார்காலத்தே கீழ்க்காற்று அடிக்கும்; அக்காற்று உந்துவதால் விண்ணில் இயங்கும் முகில்கள், கடலின் அலையால் எழும் நீர்த்துளிகளைப்போல், மலையுச்சிகளைச் சூழ்ந்துநின்று பெருமழை பெய்யும்; அம்மழைநாளை அடுத்துப் பனிப்பருவம் வரும்; அக்காலத்தே வீசும் வாடைக்காற்றுக் கடுங்குளிர் உண்மையால், உயிர்கள் எல்லாம் வருந்தும்; வாதையின் கொடுமையால் உழந்தின் இலைகளெல்லாம் உதிர்ந்துபோம்; அவ்வுழந்தின் காய்களைச் சூழ மயிர்கள் அடர்ந்து காணப்படும் என்றெல்லாம் கூறும் பருவங்களின் இயல்பும், செடி கொடிகளின் அமைப்பும் செம்மையுற அறிந்திருத்தல், அவர் அறிவின் திறத்தினை அறிவிப்பனவாதல் காண்க.

“கொண்டல் ஆற்றி, விண்தலைச் செந்இயர்
திரைப்பிதிர் கடுப்ப முகடுஉகந்து ஏறி
நிரைத்து நிரைகொண்ட கமஞ்சூல் மாமழை
அழிதுளி கழிப்பிய அழிபெயல் கடைநாள்
இரும்பனிப் பருவத்த மயிர்க்காய் உழந்தின்
அகல்இலை அகலவீசி, அகலாது
அல்கலும் அலைக்கும் நல்கா வாடை.” (நற் : அக)

கூப. இறங்குகுடிக் குன்றநாடன்

ஆலங்குடி, கள்ளிக்குடி, வேள்விக்குடி என்பனபோல இறங்குகுடி என்பதும் ஓர் ஊர்ப் பெயராம்; அவ்வூர், குன்றுகள் நிறைந்த நாட்டினகத்தே உளது; அவ் வூர் பிறந்தவர் இவர்; இவர் இயற்பெயர் தெரிந்திலது.

தமிழர்கள், தங்கள் நாட்டை அடுத்துள்ள பிறமொழி வழங்கும் நாடுகளைக் கைப்பற்றும் கருத்தினராய்ப் படையெடு செல்வர் என்றும், அவ்வாறு போர் நோக்கிப் போகும் தம் கணவன்மாரை, வெற்றிபெற்று விரைந்திவண் வருக என வாழ்த்தல் மகளிர் மாண்பாம் என்றும் இவர் கூறுவது பழந் தமிழ்நாட்டு நிலையினை அறிய விரும்புவார்க்குத் துணைபுரியும். பழைய தமிழகத்துப் பெருவழிகளில் வாழும் ஆறிலைகள்வர், வளைந்த வில்லையும், கூரிதாக வடித்த அம்புகளையும் உடையவர்; கொடுமையிற் சிறிதும் குறையுடையரல்லர்; அவர் தாம் ஏவிய அம்பு குறிபிழைப்பக் காணின், அவ் வம்பேவிய தம் கைவிரலை வாயாற் கவலிக் கொள்ளும் இயல்பினராவர் என்று கூறுவதும் அக்கால நிலையினை அறிவித்தல் காண்க.

“விலங்கிரும் சிமையக் குன்றத்து உம்பர்
வேறுபன் மொழிய தேஎம் முன்னி,
வீணநகைஇப் பரிக்கும் உரன்மிகு நெஞ்சுமொடு
புனைமாண் எஃகம் வலவயின் ஏந்திச்
செலல் மாண்புற்ற நும்வயின் ‘வல்லே
வலஞா’ என்றலும் நன்று;.....
கடுத்தது பிழைக்குவ தாயின், தொடுத்த
கைவிரல் கவவும் கல்லாக் காட்சிக்
கொடுமரம் பிடித்த கோடா வன்கண்
வடிநவில் அம்பின் ஏவ லாடவர்.” (அகம்: ௨௧௭)

கரு. உம்பற்காட்டு இளங்கண்ணனார்

உம்பற்காடு, வேழக்காடு என்னும் பொருளுடைய தாம்; வேழக்காடு என்ற பெயருடையதோர் நாடு, சேர நாட்டைச் சேர்ந்த கடன்மலை நாட்டுள் உளது. இது ஐந்துறு சிற்றார்களைக்கொண்ட சிறந்த நாடு; இமய வரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன், தன்னைப் பாடிய புலவர் குமட்டுர்க் கண்ணனுக்கு பிரமதாயமாகக் கொடுக்கப் பெற்ற சிறப்புடையது இவ் வும்பற் காடு. இமயவரம்பன் தம்பி, பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் என்பான் இதன் சிறப்பறிந்தே, அந் நாட்டில் தன் ஆட்சி நிலவச்செய்து பெருமையுற்றான் எனப் பதிற்றுப்பத்தின் மூன்றும்பத் துப் பதிகம் கூறும். இவ் வும்பற் காட்டினின்றும் வரும் வரியாம் பெரும் பொருளைத் தன்னைப் பாடிய புலவர் பாண ருக்குப் பரிசாக அளித்தான் சேரன் செங்குட்டுவன் எனின், இதன் சிறப்பினை மேலும் கூறுதல் வேண்டா. அவ்வூறிற் பிறந்த பெருமையுடையார் நம் புலவர் இளங் கண்ணனார்.

உடன் இருந்து ஒருங்கு வாழவேண்டிய இக் கூதிர்க் காலத்தே, தனித்திருந்து துயர் உறும் நம்மைப்பற்றிக் கவலை கொள்ளாராயினும், பிரிவுத்துயர் பொறுது நாம் இறந்தால், நாம் இறந்தபின்னர் தாம் வாழல் ஆற்றாத் தம் நிலைகுறித்தும் தலைவர் கவலை கொண்டிலர்போலும் எனக் கூறினாள் ஒரு தலைவி எனப் பாடிய பாட்டொன்று, அக நானூற்றில் உளது. பசிய இலைகள் தழைத்த முகண்டை வெண்ணிறமலர்கள் மலர்ந்து தோன்றும் காட்சி, முகிலால் மறைப்புணல் இன்றி விளங்கிய நீலவானத்தில் மீன்கள் ஒளிவிட்டுத் தோன்றும் காட்சிபோலும் என்ற உவமை அப் பாட்டிற்கு அணிசெய்து விளங்குகிறது :

“மழையில் வானம் மீனணிந் தன்ன
குழையமல் முகண்டை வாலிய மலர.” (அகம் : உகச)

ககா. உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார்

கந்தரத்தனார் பிறந்த இவ்வூர், உரோடோகம், ஊரோடகம், ஓரோடகம், ஓரோடோகம் எனப் பலபடியாகப் பிறழ்ந்து வழங்கப்பெறும் தொண்டைநாட்டில், காஞ்சி புரத்தை அடுத்துள்ள ஓரகடம் அல்லது உரைகடம் என்ற ஊரே, சங்க காலத்து உரோடகமாம் எனப் புலவர் பலரும் கருதுவர். இவர் பாடிய பாக்கள், நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு ஆகிய மூன்று நூலினும் இடம் பெற்றுள்ளன.

உழவர் காலையில் விதை கொண்டுசென்ற, ஓலையால் முடையப்பெற்ற வட்டிகளை மாலையில் கொணருங்கால், வறிதே கொணராமல், அவை நிறைய மலர்களைப் பறித்துக் கொணர்வர்—“உழவர் விதைக் குறுவட்டி போதொடு பொதுளப் பொழுதோ தான்வந்தன்று”—எனவும் (குறுந்: கருடு) தலைவன் பொருள்வயிற் பிரியுங்கால், தன் மனைக்கண் உள்ள நொச்சியைச் சுற்றிப்படர்ந்த முல்லை யைக் காட்டி, இம் முல்லைமலரும் பருவம் வருந்துணையே, யான் ஆண்டிருந்து பொருள் தேடுவேன்; அது மலரத் தொடங்கின் யானும் மீள்வேன் எனக் கூறிச் செல்வன்—“அனையகொல்? வாழி! தோழி! மனைய தாழ்வின் நொச்சி சூழ்வன மலரும் மெளவல் மாச்சினை காட்டி, அவ்வளவு என்றார் ஆண்டுச் செய்பொருளே,”—எனவும் (அகம்: உங்) உப்பு வணிகர், ஊரே ஒருங்கு சென்றிற்போலப் பலர் கூடிச் செல்வர்: செல்லுங்கால் காலிற் செருப்பும், கையிற் கோலும் உடன்கொண்டு செல்வர்; கடத்தற்கரிய நெறிகளையும் எளிதிற் கடக்கும் வலிய எருதுகளை உடையன அவர் வண்டிகள்; அவர் செல்லும் காட்டில், அவர் எருதுகளின் கழுத்திற் கட்டிய மணியோசையும், அவர் எழுப்பும் சீழ்க்கை ஒலியும் கேட்கும்; அக் காட்டு நெறிச் செல்லும் புதியர், காட்டில் ஏதம் இல்லை என அச்சம் நீங்குவர்—“தோல்புதை சிரற்றடிச் கோலுடை உமணர், ஊர்கண்டன்ன ஆரம் வாங்கி, அருஞ்சரம் இவர்த் த அசைவில் நோன்தாள், திருந்து பகட்டு இயம்பும் கொடுமணி,

புரிந்தவர் மடிவிடு வீனையொடு கடிது எதிர் ஓடி, ஓமையம் பெருங்காட்டு வருடம் வம்பலர்க்கு ஏமம் செப்பும்,” — எனவும் (அகம்: ககக). அவர் கூறும் செய்திகள் உணரத்தக்கனவாம்.

தலைவன் ஒருவன் வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்தானாக, அவன் சென்ற வழியின் கொடுமையினை எண்ணி எண்ணி வருந்தினான் ஒரு தலைவி; இதனால் அவள் மேனி வாடி வேறுபாடுற்றது; அவ் வேறுபாடு கண்ட அவ் வூரில்வாழ் பெண்டிருட் சிலர் அவளைப்பற்றிப் பழிகூறலாயினர்; அவர் கூறும் பழிபுரைகளைக் கேட்டாள் தலைவியின் தாய்; “அந்தோ! அருஞ்சரம் சென்றேரரை எண்ணிப் பெண்டிர் பெருந்துயர் உறுதல் இயல்பு எனக் கொள்ளாது அலர் தூற்றுகின்றனர் இவ் விழிகுணப் பெண்டிர்; இவர் கூறும் பழி உரை, என் மகளைப் பற்றுவாறு, ஏ! கடவுளே! காட்டுச் சென்ற அவனைக் கடித்திற் கொணர்ந்து கவலை தீர்ப்பாயாக என வேண்டி வழிபட்டாள். என்னே அன்னையின் அன்பு! அன்புநிறை இவ் அன்னையை, அவர் பாட்டின் துணைபெற்றுக் கண்டு போற்றிப் பணிவோமாக!

“சரம்பல கடந்தோர்க்கு இரங்குப என்னார்,
கௌவை மேவல ராகி, இவ்வூர்
நிரையப் பெண்டிர் இன்ன கூறுவ
புரைய அல்ல என்மகட்டு எனப் பரைஇ
நம் முணர்ந்து ஆறிய கொள்கை
அன்னை.”

(அகம்: கூடு)

௧௭. உவர்க்கண்ணூர்ப் புல்லங்கீரூர்

உவர்க் கண்ணூர் எனும் ஊரின் பிறந்த புல்லன் அல்லது புலவன் என்பாரின் மகனார்; கீரனார் எனும் பெயருடையார் என்பதல்லது இவர் வரலாறு குறித்துப் பிற எதையும் உரைத்தற்கில்லை. இவர் பிறந்த உவர்க் கண்ணூர் யாண்டுளது என்பது குறித்தும் ஏதும் தெரிந்திலது. இவர் பாடிய மருதத்திணைப் பாட்டொன்று மணி மிடை பவளத்துள் வந்துளது.

வலிமிக்க திண்மையும், தலைமையும்கொண்ட ஒருமைக் கடாக்கள், மலர் பல மலர்ந்து தோன்றும் பொய்கைகளில் பகலெல்லாம் படிந்திருந்து, மடமையும் மாண்பும் கொண்ட நாகுகளோடு நடந்துசென்று தோட்டங்களில் மேய்ந்துவிட்டுக் கடைசியாக வயல்களில் வந்து தங்கும் வளத்தாற் சிறந்தன தமிழ்நாட்டு ஊர்கள்; அவ் ஊர்களில் வாழும் மக்கள், மணி ஒலிக்கும் மாண்வினைத் தேரேறிச் செல்லும் செல்வ வாழ்வுடையர்; அந் நாட்டு மகளிர் ஒள்ளிய இழைபல அணிந்தவர்; ஆயினும், மகிழ்தற்குரிய மனாளரைப் பிரிந்து வாழுங்கால், தம் தாய் ஒம்பி வளர்த்த தம் உடல் அழகையும் விரும்பா மனநலம் உடையவர், என்றெல்லாம் கூறும் புலவர் பாடலால் பழந்தமிழ் நாட்டின் பண்பு நன்கு விளங்குதல் காண்க.

“வலிமிகு முன்பின் அண்ணல் என்று,
பனிமலர்ப் பொய்கைப் பகல்செல மறுகி,
மடக்கண் ஒருமை மாண்நாகு தழீஇப்
படப்பை நண்ணிப் பழனத்து அல்கும்
கலிமகிழ் ஊரன் ஒலிமணி நெடுந்தேர்
ஒள்ளிழை மகளிர்சேரி.....
தாய்ஒம்பு ஆய்நலம் வேண்டா தோளே.”

(அகம் : ௧௪௭)

கஅ. உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார்

சோழர்களுள் ஒரு சாராரின் தலைநகராக விளங்கிய உறையூர், 'அறம் தஞ்சு உறந்தை' என்ற புகழுடைமையோடு, புலவர் பலரின் வாழ்விடமாம் புகழும் உடையது; ஏணிச்சேரி முடமோசியாரேயன்றி, இளம் பொன்வணிகனார், கதுவாய்ச் சாத்தன், சல்லியன் குமரன், சிறுகந்தன், பல்காயன், மருத்துவன் தாமோதரன், முடவன், முதுகண்ணன் சாத்தன், முதுகூத்தன், முதுகொற்றன் போன்ற பத்துப் பெரும்புலவர்கள் பிறந்து வாழ்ந்துள்ளனர் அவ்வுறையூரில். இவ்வாறு புலவராற் பொலிவுற்ற பேரூரில், அவ்வூரின் ஒருபகுதியாகிய ஏணிச்சேரியில் பிறந்தவராவர்; இவர் பெயர் மோசியார், மோசி என்றே வழங்கப்பெறும்; இவர் பெயர்க்கு முன்வரும் முடம் இவர் உறுப்புநலம் உணர்த்த வந்ததுபோலும். இவர் அந்தணர்; இது, "ஊரும், பெயரும்" என்ற தொல்காப்பியம் மரபியற் சூத்திரத்திற்குப் (74) பேராசிரியர் எழுதிய உரைக்கண், "உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசி....அந்தணர்க்குரியன்" என எழுதியிருப்பதால் உணரலாகும். முடமோசியார், புலவர் பாராட்டும் புலமை வாய்ந்தவராவர்; இவராற் பாடப்பெறுதல் அரசர்க்குப் பெரும்புகழாம்; குமணனைப் பாடிய புலவர் பெருஞ்சித்திரனார், தாம் பாடிய அப் பாட்டில் ஆயின் பெருமையினைப் பாராட்டுங்கால், அவன் மோசியால் பாடப்பெற்றவன் என்று கூறியதோடு, இவரைத் "திருந்துமொழி மோசி" என்றும் கூறிச் சிறப்பித்தார் எனின், மோசியாரின் பெருமையினைப் பகருதற்கியலுமோ?

ஏணிச்சேரி முடமோசியார், சோழன் முடித்தலைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி என்ற சோழவேந்தன்பால் அன்பும், சேரமான் அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறை என்ற சேரவேந்தன்பால் நட்பும் உடையவராவர். முடித்தலைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி, அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறையோடு பகைகொண்டு, அவன் கருவுரை முற்றியிருந்தான்; ஒரு

நாள் புலவர் முடமோசியார், சேரமானோடு, வேண்
மாடத்து வீற்றிருந்தார். அக்காலை, அக்கருவூர்த் தெரு
வழியே களிற்று ஒன்று மதம்பட்டு, திங்களைச் சூழ்ந்த
விண்மீன்போல் வீரர் பலர் சூழ்ந்துநின்று அடக்கவும்
அடங்காது, கடலைக் கிழித்தோடும் நாவாய்போல், வீரர்
திரளினின்றும் மிரண்டு ஓடுவதையும், அவ் யானைமீது
வீரன் ஒருவன் வீற்றிருப்பதையும், அந்துவஞ்சேரல் கண்
டான். உடனே புலவர்க்கு அக்காட்சியைக் காட்டி,
அவன் யார் என வினவினான். அவர், அவ் யானைமீது
ஊர்ந்துசெல்வோன், முடித்தலைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி
என்பதை அறிந்தவராதலின், அவனை இன்னான் என
அவனுக்கு அறிவித்ததோடு அமையாது, பகைவர் நாட்
டகத்தே வாழ்வுழி, மதம்பட்ட களிற்றின்மீது ஊர்ந்து
நிற்றல் கேடுதரும் செயலாம் ஆதலின், அவன் நோயின்றிப்
பெயர்வாகை என வேண்டி நிற்பாராயினர்; இந்நிகழ்ச்சி
யினை அவர் பாடிய புறநானூற்றுப் பாட்டொன்று விளங்க
உரைத்துள்ளது.

புலவர் உறையூர் எணிச்சேரி முடமோசியாரால்
பெரிதும் பாராட்டப்பெற்றவன், ஆய் அண்டிரனாவன்;
ஆயை, முடமோசியாரேயல்லாமல், உமட்டீர்கிழார் மகனார்
பரங்கொற்றனார், காரிக்கண்ணனார், குட்டுவன்கீரனார்,
துறையூர் ஓடைகிழார், பரணர், பெருஞ்சித்திரனார், இடைக்
கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் போன்ற புலவர்களும்
பாடியுள்ளனரெனின், இவன் பெருமையினை எடுத்துக்
கூறவும் ஒண்ணுமோ! ஆய் கடையெழுவள்ளல்களுள்
ஒருவன்; தமிழக மலைகளுள் தலைசிறந்ததாய் பொதிய
மலைக்குரியவன்; பொதியமலைச்சாரலைச் சார்ந்த ஆய்குடி
அவன் அரசிருக்கை; இவன் அண்டிரன் எனவும் அழைக்
கப்பெறுவன்; அண்டிரன் என்பது ஆந்திரன் என்னும்
தெலுங்குச் சொல்லின் திரிபாம் எனக்கொண்டு, இவன்
தெலுங்கு நாட்டினன்; அகத்திய முனிவர், தமிழ்நாடு
போந்தகாலை உடன்கொணர்ந்த பதினெண்குடி வேளிருள்
ஒருவன் என்றெல்லாம் கூறுவர்; ஆயின் வள்ளல் தன்மை

யினை வியந்து பாராட்ட, ஆய், தனக்கு நாகம் நல்கிய நல்லாடை ஒன்றை ஆலமர் நீலகண்டனுக்கு அளித்து மகிழ்ந்தான் என்ற ஒரு கதையினை அக்கால மக்கள் கட்டி விட்டிருந்தனர்.

ஆயைப் பாடிய புலவர் அனைவரும் அவன் கொடைச் சிறப்பினையே பாடிப் பாராட்டியுள்ளனர். ஆய், தன்னைப் பாடிவரும் பாணர், பொருநர், புலவர் முதலாயினர்க்கு யானை பல அளித்து மகிழும் இயல்புடையன்; அவன் அளிக்கும் யானைப் பரிசிலைக்கண்ட புலவர் முடமோசியார், “ஆய்! நீ பாடிவருநர்க்குப் பரிசாக அளிக்கும் யானைகள் எண்ணில் அடங்கா; இவ்வாறு வருவார்க்கெல்லாம் யானைகளையே அளிக்கவல்லனாமாறு, நின் நாட்டுப் பெண்யானைகள் ஒருமுறை கருவுற்றவழிப் பத்துக்கன்றுகளைப் பெற்றெடுக்குமோ?” என்றும்,

“விளங்குமணிக் கொடும்பூண் ஆய்ய! நின்னாட்டு இளம்பிடி ஒருகுல் பத்தீ னும்மோ?” (புறம்: கந0)

யானைகள் நிறைந்துள்ள காடொன்றைக் கண்டு, “இக்காடு இவ்வாறு யானைகளை மிகப்பலவாகக் கொண்டுவிளங்க, ஆயைப் பாடிப் பரிசில்பெறும் இரவலரைப்போன்று, இக்காடும் அவனைப்பாடி யானைப்பரிசில் பெற்றுளதுபோலும்!” என்றும்,

“அண்டிரன்
குன்றம் பாடின கொல்லோ?
களிறுமிக வுடைய இக்கவின்பெறு காடே.”

(புறம்: கநக)

ஆய், பரிசாக அளித்த யானைகளின் எண்ணிக்கையோடு வானத்துமீனின் எண்ணற்றொகையினை ஒருங்குவைத்துக் காணல் இயலாது. வானத்து மீனினும் அவன் அளித்த யானைகள் அதிகமாம்; விண்மீன்கள் வானத்தின் இடையிடையே வெற்றிடம் தோன்ற விளங்குவதைப்போலன்றி, வானிடமெல்லாம் வெண்ணிறமே தோன்றுமாறு, வான் முழுதும் தோன்றின், அக்காலை அவற்றின் எண்ணிக்கை

அவன் அளித்த யானைகளின் எண்ணிக்கையோடு ஒரு வாறு ஒத்துகிறதும் என்றும் பாராட்டி மகிழ்ந்துளார்.

“ஆஆய் அண்டிரன் அடுபோர் அண்ணல்,
இரவலர்க் கீத்த யானையிற், கரலின்று
வானம் மீன்பல பூப்பின் ஆளுது;
ஒருவழிக் கருவழி யின்றிப்
பெருவெள் ளென்னிற் பிழையாது மன்னே.”

(புறம்: கஉக)

ஆயின் யானைக் கொடையினைச் சிறப்பித்துப் பாடிய புலவர், அவன் பாணர் முதலாயினரைத் தன்னின் வேறுகக் கருதாது, தன் பொருளெல்லாம் அவர் பொருளே எனக் கருதும் இனிய உள்ளமுடையனும் பண்பினைப் பாணர், பொருநர், கூத்தர் முதலாயினோர், அவன் யானை, குதிரை, தேர் ஆய இவற்றையெயன்றி, அவன் பொருள் எதையாயினும், தம்முடையது என்று வளைத்துக்கொள்வாராயின், அவன் அப்பொருளை ‘எமது’ எனக் கவர்ந்து கொள்வானல்லன்; அவர் வளைத்துக்கொண்டனவற்றை அவர்க்கே அளித்து மகிழும் மாண்புடையனாவன் என்று பாராட்டியுள்ளார் :

“களிறு மன்றே, மாவு மன்றே,
ஒளிறுபடைப் புரவிய தேரு மன்றே
பாணர் பாடுநர் பரிசிலர் ஆங்கவர்
தமதுஎனத் தொடுக்குவ ராயின், எமதுஎனப்
பற்றல் தேற்றப் பயங்கெழு தாயம்.” (புறம்: கஉரு)

ஆயின் கொடைப்புகழை எத்துணைதான் புகழினும், அவர் உள்ளம் அமைதியுற்றிலது; உடனே அவன் கொடைச்சிறப்பினையும், கொடாதே சேர்த்துவைக்கும் செல்வர்தம் சீரின்மையினையும் ஒருங்கே கூறி அவன் இறப்ப உயர்ந்தானுதலைக் கண்டு மகிழ விரும்பிற்று புலவர் உள்ளம்; “உண்டற்கினிய அறுசுவையோடுகூடிய உணவினைப் பிறர்க்கும் அளித்து உண்ண எண்ணாராய்த் தாமே தனித்து உண்டு கொழுத்து உயர்ந்தோரால் உயர்த்திக்

கூறப்பெறும் புகழினைப் பெறுதலின்றிப் பெருஞ் செல்வத்
தைச் சேர்த்து வைத்துள்ள செல்வர் தம் சீரிலா மன்றம்,
தன்னைப் பாடிவந்தார்க்கு வழங்கிவிட்டமையால், கன்று
கள் இல்லாமையால், கானமயில்கள் களித்து ஆடும் கட்டுத்
தறிகளையும், அவர்க்கு அணிகளை எல்லாம் அளித்துவிட்
டமையால், எடுத்து வழங்கலாகா அணியாகிய மங்கல
அணியன்றிப் பிறிதணி எதுவும் இல்லாத அவன் உரிமை
மகளிரையும் கொண்டுள்ளமையால் பொலிவிழந்து
தோன்றுகிறது எனப் பிறரார் கூறப்பெறும் ஆயின் அரண்
மனை முன்றிலொடு நிகருடையதாகாது;” என்று கூறி,
கொடுத்து வறியனாய் இவனை வாழ்த்தியும், கொடாது
கொழுத்தாரைப் பழித்துப் பாடியும் அமைதி காணுமா
ராயினர்.

“களங்கனி யன்ன கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்ப்
பாடின பனுவல் பாணர் உய்த்தெனக்
களிற்று இவ்வாகிய புல்லரை நெடுவெளில்
கான மஞ்ஞை கண்ணொடு சேப்ப,
நகையரிய இழையணி மகளிரொடு
சாயின்று என்ப ஆய் கோயில்;
சுவைக்கு இனிதாகிய சூய்யுடை அடிசில்
பிறர்க் கீவின்றித் தம்வயிறு அருத்தி
உரைசால் ஒங்குபுகழ் ஓர்இய
முரைசுகெழுசெல்வர் நகர் போலாதே.” (புறம்: ௧௨௭)

ஆயின் கொடைக்குணம் கண்டார் சிலர், ஆய், இப்
பிறப்பில் நல்லது செய்யின், மறுபிறப்பில் நல்லன பெற்று
வாழலாம் என்ற எண்ணமுடையனாவன்; ஆதலினாலேயே
அவன் இவ்வாறு அறம் செய்கின்றான் என்று எண்ணி
விடுவோ! அதனால், ஆய் புகழிற்கு மாசுண்டாய்விடுமோ?
என்று அஞ்சிற்று புலவர் உள்ளம்; “வறியார்க்கு ஒன்று
நவதே நகை” என்பதேபோல், ஆய் பொருளின்றி வந்
தார்க்கே வழங்கும் வள்ளியோனாவன்; அவ்வாறு வழங்கும்
இடத்தும், இம்மையில் வழங்கின், மறுமையில் வளமுடன்
வாழலாம் என்ற வாணிக உள்ளம்கொண்டு வழங்குவா

னல்லன்; வறியார்க்கு வழங்குவது ஆன்றோர் கண்ட அறவழி ஆதலின் வழங்குகின்றேன் என்றே வழங்கும் வழக்கமுடையனாவன் என அவன் வள்ளன்மையின் வனப்பினை வரைந்துகாட்டி வாழ்த்துவாராயினர்.

“இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆம்எனும்
அறவிலை வணிகன் ஆய்அவன்; பிறரும்
சான்றோர் சென்ற நெறியென
ஆங்குப் பட்டன்று அவன் கைவண்மையே.”

(புறம்: கந-ச)

இவ்வாறு கொடைக்குணம் சிறக்க உடையானையே புலவர்கள் பாராட்டுதல் வேண்டும்; அவர்கள் வாழ்வதினாலேயே புலவர்கள் வாழ்கின்றனர்; தாம் வாழத் துணை புரிவாரைப் பாடாது, பிறரைப் பாடித் தம் வாழ்நாளைக் கொன்னே கழியவிடுதல் அறிவுடைமையன்று; அவ்வாறு பாடிப் பாழாவதினும் அவர் அழிதலே நன்றும் என்ற கருத்தினை விளக்க விரும்பிய புலவர், “அவ்வாறே அழிக” எனப் பிறரைக் கூறுவதினும், “அவ்வியல் புடையேனாகிய யான் அழிக” எனத் தம்மேலிட்டுக் கூறியுள்ளார். தாம் வாழ்காலத்தில் வாழ்ந்தார் அனைவருள்ளும், ஆயே கொடையாற் சிறந்தோனாவன்; அவனையே முதற்கண் எண்ணி யிருத்தல் வேண்டும்; அவன் புகழையே முதற்கண் கேட்டல் வேண்டும்; அவனையே முதற்கண் பாடியிருத்தல் வேண்டும்; அவ்வாறு அவனைப் பாடாது பிறரைப் பாடுவார் அழிதல் வேண்டும்; முடமோசியார், முன்னர் எண்ணவேண்டிய ஆயைப் பின்னர் எண்ணினார்; முன்னர்ப் பாடவேண்டிய அவனைப் பின்னர்ப் பாடினார்; முன்னர் கேட்கவேண்டிய அவன் புகழைப் பின்னர்க் கேட்டார்; இதனால் வருத்தம் மிகக் கொண்டார்; உடனே “அழிக என் உள்ளம்; அற்று விழுக என் நா; பாழுற்ற கிணறேபோல் தூர்களென் செவி” எனத் தம்மைத்தாமே நொந்துகொள்வாராயினர்; ஆயின் புகழினையும், அவனைப் பாடத்தவறிய தம் இழிநிலையினையும் உணர்த்துவார்போல், புலவர்தம் கடமையினை உணர்த்திய முடமோசியாரின் புண்பே பண்பு!

“முன்னுள் ளுவோனைப் பின்னுள்ளி னேனே
ஆழ்க என் உள்ளம்; போழ்க என் நாவே;
பாமூர்க் கிணற்றின் தூர்க என் செவியே.” (புறம்: கந்.உ)

இவ்வாறு கொடையாற் சிறந்த குன்றென நின்ற ஆய் அண்டிரன் இறந்துவிட்டான்; ஆயின் கொடைப் பெருமையினை உணர்ந்த புலவர்க்கு, அவன் மறுமையில், இந்திரலோகத்தில், அந்நாட்டு இறைவனும் பிறரும், முரசு முழக்கிப் பேராரவாரம் செய்து, மகளிர்கூழ வந்து வர வேற்கப் பெருமையுறுதல் வேண்டும் என்று விருப்பம் எழுந்தது; விரும்பிய அவர், தம் விருப்பம் நிறைவேற்றினதாகவே கொண்டார். ஆகவே, அவர் உள்ளம் கண்ட அவ் வரவேற்புக்காட்சி, அழகிய பாவாக வெளிவந்தது.

“திண்டேர் இரவலர்க்கு ஈதீத தண்தார்
அண்டிரன் வருஉம் என்ன, ஒண்தொடி,
வச்சிரத் தடக்கை நெடியோன் கோயிலுள்
போர்ப்புறு முரசம் கறங்க
ஆர்ப்பெழுந் தன்றால் விசம்பினானே.” (புறம்: உசக)

ஆயைப் பாடிய புலவர் பலராயினும், அவன் பெருமையினை இத்துணைத் தெளிவாகவும், அழகாகவும் பாடியவர் உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் ஒருவரே ஆதலின் அன்றோ, பெருஞ்சித்திரனார் என்ற புலமைமிக்க பெயருடையபெரியார், அவனைத் “திருந்துமொழி மோசிபாடிய ஆய்” எனப் பாடி, பாடிய புலவர் பெருமையும், பாடப் பெற்ற அவன் பெருமையும் ஒருங்கே தோன்றப் பாராட்டு வாராயினர்!

கூக. உறையூர்க் கதுவாய்ச் சாத்தனார்

இவர் உறையூரிற் பிறந்தவர்; சாத்தனார் எனும் பெயர் உடையார். இவர் பெயர்க்கு முன்வரும் கதுவாய் என்ற சொல் முரிந்தவாய் எனப் பொருள்படும்; அச்சொல் இவர் பெயர்க்குமுன் ஏன் வழங்கப்பெறுகிறது என்பதை அறிந்து கூறுதற்கு இயலவில்லை. இவர் பாடிய பாட்டுடொன்று நற்றிணைக்கண் வந்துள்ளது.

மக்கட் பிறப்பால் அக்குடி விளங்கும், வளரும் என்று கூறுகிறார்; ஒரு பெண் மகவு ஈனும் காலத்தே அவள் சுற்றத்தாரெல்லாம் ஆண்டுக் கூடியிருப்பர்; அவளுக்கும் அவள் ஈன்ற மகவிற்கும் தீங்குண்டாகாவண்ணம் வெண்சிறுகடுகை வீடுமுற்றும் பூசிவைப்பர் என்றும் அவர் அறிவித்துள்ளார்; மகவீன்று மாண்புற்றுக் கிடப்பானே, அவள் கிடக்கும் பாயல் அருகே சென்று, “மகவீன்ற மாண்பினால், மங்கை, மடந்தைபோலும் பெயர்கள் மறைய அரிவை தெரிவைபோலும் புதுப்பெயர் பெற்றனை; அதுவேயுமன்றி மூதறிவுற்ற முதுபெரும் பெண்டாம் பெருநிலையும் உற்றனை” என்று கணவன் பாராட்ட, அவன் பாராட்டுரை கேட்டு உள்ளம் மகிழ்ந்த அவள் சிறிதே முறுவல் தோன்ற அவனைப் பார்த்து, நாணத்தால் மேலும் காணமாட்டாளாய்த் கைகளால் கண்புதைப்பாள் அவள் எனப் புலவர் கூறுவது, கணவன் மனைவியின் களிப்புமிகு வாழ்க்கையினை விளங்கத் துணைபுரிதல் காண்க.

“நேரிழை, கடுப்புடைக் கடுஞ்சூல் நங்குடிக்கு உதவி
ரெய்யோ டிமைக்கும் ஐயவித் திரள்காழ்
விளங்குநகர் விளங்கக் கிடந்தோள் குறுகிப்
புதல்வன் ஈன்றெனப் பெயர் பெயர்த்து.....
முதுபெண் டாகித்
துஞ்சுதியோ மெல்லஞ்சில் ஒதினன

.....
முகைநாண் முறுவல் தோற்றித்
தகைமலர் உண்கண் புதைத்து வந்ததுவே.”

(நற்: ௩௭0)

உ. உறையூர்ச் சல்லியன் குமரன்

உறையூர்ப் புலவர்ப் பேரவைபுள் சல்லியன் குமா
னாரும் ஒருவர். ஓர் ஆண்மகன், தன் மனைவியைப் பிரிந்து,
பரத்தையரொழுக்கம் மேற்கொண்டு வாழ்வதினும் கொடிய
துன்பத்தைத் தன் மனைவிக்குத் தருதல் இயலாது; பெண்
டர், தம் கணவர் எத்துணைக் கொடிய துன்பத்தைச் செய்
யினும் பொறுப்பர்; ஆனால் அவர் பரத்தை வீடு புகுகின்
றார் என அறியின் மாளாத் துயர் உறுவர்; மகளிர்
அத்தகைய கொடுந்துன்பம் உற்றவிடத்தும், தம் கணவரை
வெறுத்தலின்றி விரும்பி அவரோடு கூடி வாழ்தல்வேண்
டும் என்று கூறுகிறது இவ்வுலகம்; இவ் வுலகநீதி
மகளிர்க்கு உள்ளம்—உறுத்தும் உறுதுயர் தருவதை
உலகிற்கு உணர்த்த விரும்பிய புலவர், பரத்தைவீடு புகுந்து
திரும்பிய தன் கணவனிடத்தே, ஒரு பெண் “ஐய! உழவர்,
தன் மணம்கெட்டுச் சிதைபுமாறு தன்னைப் பறித்து வரப்
பிலே வீசி எறியினும், தன்னை வெறுத்த நிலத்தை மீண்டும்
அடைதல்கூடாது; வேறே இடம் சென்று வாழ்வோம்
என எண்ணாது, மீண்டும் அந் நிலத்திலேயே மலரும்
மானங்கெட்ட நெய்தல் மலரேபோல், நீ இன்னுதன பல
செய்யினும், நின்னைப் பிரிந்து வாழ்தல் இயலாமாயினேம்,”
எனக் கூறினாள் எனப் பாடினார் :

“கைவினை மாக்கள் தம் செய்வினை முடிமார்
சுரும்புண மலர்ந்த வாசம் கீழ்ப்பட
நீடிய வரம்பின் வாடிய விடினும்,
கொடியரோ நிலம் பெயர்ந்து உறைவேம் என்னுது பெயர்த்தும்,
கடிந்த செறுவில் பூக்கும் நின்னூர்
நெய்தல் அனையேம்; பெரும் நீ எமக்கு
இன்னு தனபல செய்யினும்
நின்னின்றி அமைதல் வல்லா மாறே.”

(குறுந் : ௩௦௯)

உக. உறையூர்ச் சிறு கந்தனார்

கந்தன் என்ற கடவுள் பெயரைத் தம்முடைய இயற் பெயராகக் கொண்டிருந்த இவர், அவ் வுறையூரில் பெருங் கந்தனார் என்பாரும் இருந்தமையால் சிறு கந்தனார் என அழைக்கப் பெற்றுளார்.

நீரின் தண்மையும், தீயின் வெம்மையும், அவற்றைத் திண்டியவழி உறுத்தும்; அவற்றை விட்டவழி அகலும்; ஆனால் காமனோய், காதலர் உற்றவழித் தோன்றி, அவர் அற்றவழி அகலாது; அவர் அற்ற காலத்தில், அவர் உற்ற காலத்தினும் உறுதுயர் தரும் இயல்பிற்கும்; இக் கருத்தை விளக்கும் பழம் பாட்டொன்று உண்டு :

நீரின் தண்மையும், தீயின் வெம்மையும்
சாரச் சார்ந்து, தீரத் தீரும்,
சாரல் நாடன் கேண்மை,
சாரச் சாரச் சார்ந்து,
தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாதே.”

காதல் நோயின் இவ் வியல்பினை, ஒரு பெண் தன் தோழிபால், “நம் தலைவன் வருந்தோறும் வெளிப்பட்டுத் தோன்றும் காமப்பகை, அவர் அகன்றவழி, அவரோடு அவலுவது செய்யாது பெருந்துயர் தாரா நின்றது; இதற்கு என் செய்வேன்?” எனக் கூறினாளாகப் பாடி விளக்கியுள்ளார் புலவர் கந்தனார் :

“ஆர்கலி வெற்பன் வருதோறும் வருஉம்
அகலினும் அகலா தாகி,
இகலும் தோழி நம் காமத்துப் பகையே.”

(குறுந்: உடுஎ)

உஉ. உறையூர்ப் பல்காயனார்

பல்காயனார் என்ற பெயருடையாரொருவர் தம் பெயருடையதொரு யாப்பிலக்கணம் ஆக்கியுள்ளார் என யாப்பருங்கலவிருத்தி, யாப்பருங்கலக் காரிகைகளால் அறிகிறோம்; அவரும் இவ்வுறையூர்ப் பல்காயனாரும் ஒருவரோ, அன்றி வேறோ அறிகிலோம்.

ஊர்த் தலைவன் மகள் தகாவொழுக்கினள் எனப் பிறழக்கொண்ட காலத்தில், ஊர்த்தலைவன் மகள் ஒழுகத்திற் சிறந்தாளன்றே? அவள்பால் இத் தகாவொழுக்கம் உண்டாகுமா? இதோ ஊரார் பலரும் உண்டு என உரைக்கின்றனரே; இவர் பொய்யுரையாரன்றே? இவற்றுள் உண்மையென எதைத் துணிவது? என்பன போன்ற எண்ணங்களால் தெளிவன அறியாது மயங்கிய அவ் ஹார்பால் கண்ட அறிவு மயக்கத்திற்குத் தூக்கணங்குருவிகளின் கூடுகளில் பின்னப்பட்டிருக்கும் நார் பலவகையாக மயக்கம் கொண்டிருத்தலை உவமை கூறிய திறம் புலவர்தம் அறிவுத் தெளிவினை உணர்த்துவதாம்.

“எந்தையும் யாயும் உணரக் காட்டி
ஒளித்த செய்தி வெளிப்படக் கிளந்தபின்
மலகெழு வெற்பன் தலைவந்து இரப்ப
நன்றுபுரி கொள்கையின் ஒன்றா கின்றே
முடங்கல் இறைய தூங்கணம் ஞர்இ
நீடிரும் பெண்ணைத் தொடுத்த
கூடினும் மயங்கிய மையல் ஊரே.” (குறுந்: நடஞ்ச)

கூறிய உவமையால், ஊரில் வாழும் உயர்த்தோர், ஒன்றைத் துணிவதற்குமுன் எத்தனை விரிவாக ஆராய்ந்து பார்ப்பர் என்பதை அறியக்கூறிப் பழங்காலப் பெரியோர்களின் பண்பு உணர்த்தியுள்ளார் புலவர் உறையூர்ப் பல்காயனார்.

உங். உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார்

இளங்கண்ணன் என்பதைப்போன்றே, முதுகண்ணன் என்பதும், பண்டையோர் மக்கட்கு இட்டு வழங்கிய பெயர்களுள் ஒன்றும்; சாத்தனார் என்ற இயற்பெயருடைய இவர், உறையூர்வாழ் முதுகண்ணன் என்பாரின் மகனாதலால், உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் எனப்பட்டார். இனி, ஆண்டானும், அறிவானும் முதிர்ந்து, அரசார்க்கும், பிறர்க்கும் உசாத்துணையாய் இருந்து அறிவுரை கூறவல்லார்க்கு உரிய பெயராக முதுகண்ணன் என்ற சொல் வழங்கப்பெற்று வந்தது. “முற்றிழை மகளிர்க்கு முதுகணுமென,” (பெருங்கதை : க : ௩௬ : ௧௯௮), “வாச்சியன் இரவி கூத்தனை முதுகண்ணகவுடைய இவன் பிராமணி தேவன் நீலியும், இவன் மகன் கூத்தன் இரவியும்,” (S. I. I. Vol. iv No. 227) என வருதல் காண்க. முதுகண்ணன் சாத்தனாரும், உறையூர் அரசரிடத்தோ, அன்றி வேறு எவரிடத்தோ அத் தொழிலுடையராக இருந்தமையான், அவர்க்கும் அச் சிறப்பு உண்டாபிற்றுப்போலும் எனக் கருதுவாரும் உளர்.

உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார், ஆலத்தூர்கிழார், கோவூர்கிழார் போன்ற அரும் பெரும் புலவர்களால் பரராட்டப் பெற்றோனும், பேராண்மையும், பெரும்புலமையும் வாய்ந்தோனும் ஆய நலங்கிள்ளியைப் பாடுவார்போல் நல்ல பல அறிவுரைகளை அள்ளி வீசியுள்ளார்.

“வசை ஒழிய வாழ்வாரே வாழ்வார்; இசை ஒழிய வாழ்வாரே வாழாதவர்” என்று கூறுவர் வள்ளுவர். உலகிற் பிறந்தாருள் உயர்புகழ்பெற்று வாழ்ந்தாரே உண்மையிற் பிறந்து வாழ்ந்தார் எனப் போற்றப்படுவர்; ஆனால், அப்புகழ்பெற்று வாழ்ந்தாரோ, உலகில் மிகச் சிலராவர்! உலகிற் பிறந்தார் பெருந்தொகையினராவர்; அவர் தொகையினை எண்ணிக்காணல் இயலாது; அவர்கள் புகழ்பெற்று வாழாமையால், அவரைப் பிறந்தாராகவே

பேணர் பெரியோர்; கணங்கணம் தோன்றிக் கணங்கணம் மறையும் பல்பிணங்களாம் அவை என்றே பழிப்பர்; ஆதலின், உலகிற்கோன்றுவார் புகழொடு தோன்றுதல் வேண்டும்; ஆனால், அப்புகழ் எளிதில் எய்துவதன்று; உயர்குடிப் பிறப்போ, நிறைபெருஞ் செல்வமோ புகழ் அளிப்பன ஆகா; புகழ் பெறுதற்காம் பெருங்குணம் அமையப்பெறுதல் வேண்டும்; அது அமையப்பெற்றுப் புகழ்பெற்றார், இம்மையிலும், மறுமையிலும் மாறாப் பெருகிலையுற்றுப் பெருகவாழ்வார் ஆதலின், உலகிற் பிறந்தார் ஒவ்வொருவரும் உயர்பெரும் புகழ்பெற்றுப் பிறர் போற்ற வாழ்தல்வேண்டும். தாம் பிறந்ததும், இறந்ததும் பிறர் எவரும் அறியாவாறு மாண்பிலராகி மறைந்த வாழ்வினராதலின், வாழாமையே நன்று; “தோன்றின் புகழொடு தோன்றுக! அஃதிலார், தோன்றலின் தோன்றுமை நன்று.”

உயரிய உண்மையினை நலங்கிள்ளிக்கு உணர்த்த விரும்பிய புலவர், “சேட்சென்னி நலங்கிள்ளி! தாமரை பூத்த குளத்தில், காண்பார்க்குக் கவினளிக்கும் காட்சிய வாய் மலர்ந்து மணங்கமழும் மலர்களைப்போலும் மாண்பு நிறை குடியிற்பிறந்தார் பலராயினும், அவருள் மக்களும், மாபெரும் புலவர்களும் போற்ற வாழ்ந்தோர் மிகமிகச் சிலரேயாவர்; அக்குளத்தில் பயன்படாது கிடந்து அழியும் அத்தாமரை இலைகளைப்போலப் பிறர்க்கும் தமக்கும் பயன்படுதலின்றி மறைந்து மாண்டோரே மிகப் பலராவர்; புலவர் பாடும் புகழுடையோர், உயர்ந்தோர் உறையும் உம்பர் உலகில் உயர்நிலைபெற்றுப் பெருமையுறுவர் எனப் பெரியோர்கள் கூறக் கேட்டுளேன்; அப்புகழ், நின் பகை வரிடத்தோ, அன்றி வேறு பிறரிடத்தோ நின்றலை யான் விரும்புகிலேன்; நின்பால் நிற்பதையே பெரிதும் வேண்டுகின்றேன்; ஆதலின், அப்புகழ்தருகிலை நினக்கே உண்டாம் வண்ணம், நீ நின்பால் வருந்தி வருவார்தம் தகுதி தகுதியின்மைகளை நோக்கி அளிப்பதும், மறுப்பதும் மேற்கொளாது, வருவார்தம் வாடிவருந்திய வயிறு ஒன்றையே

நோக்கி எல்லோர்க்கும் வழங்க வல்லனாகுக! அருளும், ஆண்மையும் அற்ற நின் பகைவர்பால் நின்னை வெல்லும் வன்மை நில்லாதுவிடினும், வருந்தி வருவார்க்கு வழங்காமையாகிய வன்குணம் நின்று நிலைபெறுவதாகுக,” என்று வாழ்த்திய வனப்பு வரவேற்கத்தக்கதாம்.

புகழ்பட வாழ்தல் வேண்டும் என வாழ்த்துரை வழங்கிய புலவர், ஈதல் வேண்டும், இசைபட வாழ்தல் வேண்டும் என்ற எண்ணம், இப்பிறப்பு அழியாதது; இச் செல்வம் குறையாதது என்ற அறியாமை உடையார்பால் உண்டாதல் இல்லை; எடுத்த இவ் யாக்கை நிலையற்றது; பெற்ற இப்பெருஞ் செல்வம் நிலையற்றது என்ற எண்ண முடையார்க்கே அஃதுண்டாம்; அவரே நிலையாத இவற்றைப் பெற்றபோதே நிலைபெறுடைய புகழைப் பெறுதல் வேண்டும் என்று எண்ணுவர்; ஆகவே அந்நிலையாமையினை எடுத்துக்காட்டி அறிவுறுத்தலும் தம் கடனை என்று எண்ணி, “உலகீர்! திங்களைக்கண்டு மகிழும் நுங்கட்கு அத்திங்கள் உணர்த்தும் உண்மையொன்று தெரியாமல் போயது ஏனோ? ‘உலகம் எவ்வாறு வளர்கிறதோ அவ்வாறே தேய்தலும் உண்டு; அஃது எவ்வாறு தேய்கிறதோ அவ்வாறே வளர்தலும் உண்டு; அதற்குத் தோற்றம் உண்டாதலைப்போல் மறைதலும் உண்டு; அதற்கு இறத்தலும் உண்டு; பிறத்தலும் உண்டு; இந்த உண்மையினை நுங்கட்கு உணர்த்தவே, யான் தேய்கின்றேன் சிலநாள்; மீண்டும் வளர்கின்றேன் சிலநாள்; மறைந்தே போகின்றேன் சிலநாள்; தோன்றித் தோற்றம் தருகின்றேன் சிலநாள்’ என அறியாரும் அறியுமாறு உணர்த்தும் உண்மையினை உணர்ந்தாவது உணர்வு பெறுவீராக!” என்று கூறி நிலையாமை எண்ணம் நெஞ்சிடம் கொள்ளவும் துணைசெய்துள்ளார்:

“சேற்றுவுளர் தாமரை பயந்த ஒண்கேழ்
தூற்றிதழ் ஆலரின் நிரை கண்டன்ன
வேற்றுமை யில்லா விழுத்திணைப் பிறந்து
வீற்றிருந்தோரை எண்ணுங்காலை
உரையும் பாட்டும் உடையோர் சிலரே;

மரையிலே போல மாய்ந்திசினோர் பலரே;
 'புலவர் பாடும் புகழ் உடையோர், விசும்பின்
 வலவன் ஏவா வான லூர்தி
 எய்துப என்ப தம்செய்வினை முடித்து எனக்
 கேட்பல்; எந்தை! சேட்சென்னி நலங்கிள்ளி!
 தேய்தல் உண்மையும், பெருகல் உண்மையும்,
 மாய்தல் உண்மையும், பிறத்தல் உண்மையும்
 அறியா தோரையும் அறியக் காட்டித்
 திங்கள் புத்தேள் திரிதரும் உலகத்து
 வல்லர் ராயினும், வல்லுந ராயினும்,
 வருந்தி வந்தோர் மருங்கு நோக்கி,
 அருள வல்லை ஆகுமதி! அருளிலர்,
 கொடாமை வல்லராகுக,
 கெடாத துப்பினின் பகை யெதிர்த்தோரே.”

(புறம்: உஎ)

உலகிடைப் பிறந்தார், பிறந்ததால் பெறும் பயனாவது
 உயர்ந்தோர் உறையும் உட்பர் உலகில் உயர்நிலைபெற்றுச்
 சிறத்தலாம் எனவும், அதற்கு வழி உலகில் வாழ்ந்கால்,
 உயர்ந்தோர் பலரும் ஒருங்கே போற்றுமாறு புகழ்பெற்று
 வாழ்தலேயாம் எனவும், அப்புகழ் அறத்தால் வரும்;
 ஆகவே அன்றறிவாம் என்னுது அறம் செய்க எனவும்
 அறம் செய்தால் உண்டாம் ஆக்கத்தின் சிறப்புணர்த்திய
 புலவர், அவ்வறம் செய்யாமையால் உண்டாம் கேட்டினையும்
 எடுத்துக்காட்டி வற்புறுத்த விரும்பி, நலங்கிள்ளியை
 நோக்கி, “நலங்கிள்ளி! அரிது அரிது மானிடராதல்
 அரிது; அதிலும் கூன், குருடு, செவிடு, பேடுநீங்கிப்
 பிறத்தல் அரிது என்றெல்லாம் கூறுவர் பெரியோர்;
 மக்கட்பிறவியில் குருடாகவும், உருவற்று மனைபோலும்
 மாமிசப் பிண்டமாகவும், கூனாகவும், குறளாகவும், ஊமை
 யாகவும், செவிடாகவும், விலங்கின் வடிவாகவும், உணர்ச்சி
 யற்ற உருவாகவும் பிறக்கும் பிறவிகளும் உண்டு; அப்
 பிறவிகள் எல்லாம், மக்கட்பயனும் அறம் பொருள் இன்
 பங்களை அடைதல் இல்லை; ஆகவே பயனுறுப் பிறவிகள்

எனப் பழிக்கப்பெறும். அக் குறைபாடுகள் நீங்கி, ஆற்றிலும் வாய்க்கப் பிறந்தாரும், பிறனிப் பெரும்பயனும் அவ் அறம் பொருள் இன்பங்களை ஆற்றிப் பயனுறாராயின், அவர்களும் அப்பிறவிகளேபோல் பயனற்றரேயாவர்; ஆதலின், பிறந்தார் ஒவ்வொருவரும், அவ்வறம் பொருள் இன்பங்களை ஆற்றப்பெறுதல் வேண்டும். நலங்கிள்ளி! அவற்றைப் பெறுதற்காம் வாய்ப்பு நினக்கு நிறைய உண்டு. நின் நாடு பகையற்றது; நின் பகைவரெல்லாம் நின்னொடு பகைத்தல் அஞ்சி, காட்டுட் புகுந்து ஒலிந்து வாழ்கின்றனர்; ஆகவே, நாடு காவற்பணி நினக்கு இல்லை; நின் நாட்களை எல்லாம் அப்பிறனிப் பயன்களைப் பெறுதற்கே கழித்தல் கூடுவதன்றோ? மேலும் நின் நாடும், அவற்றை ஆக்குதற்கு வேண்டும் பொருளால் பொலிவுற்று விளங்கவும் காண்கின்றேன்; க்ரும்புவினை கழனிபின் உள்ளே நிற்பார், அக்கழனிபின் வேலிப்புறத்திருந்து கரும்பினை விரும்பும் மாக்கட்டு, அவை வேண்டுமளவு வெட்டிவீசும் பொருள்வளம் நிறைந்தது நின் நாடு. ஆகவே, காலமும், பொருளும் பொருந்த வாய்க்கப்பெற்ற நீ, அவ் அறம் பொருள் இன்பங்களை ஆற்றப்பெற்றுப் பயனுறு வாழ்வுடையோனாகுக! இவை பெற்றும், நீ அவற்றைப் பெற்றிலையேல், நிறை பிறப்புடைய நீயும் குறைபிறப்புடையன போன்றே பழனற்றவனாகுவை; அது நினக்கு நீங்காப் பெரும்பழியாம்,” என்று கூறிய அறிவுரை எத்துணை அருமையுடைத்து! கோக்குக!

“சிறப்பில் சிதடும், உறுப்பில் பிண்டமும்,
கூனும், குறளும், ஊமும், செவிடும்,
மாவும், மருளும் உளப்பட வாழ்நர்க்கு
எண்பே ரெச்சம் என்றிவை எல்லாம்,
பேதைமை அல்லது ஊதியம்தில் என,
முன்னும் அறிந்தோர் கூறினர்; இன்னும்
அதன் திறமத்தை யான் உரைக்க வந்தது;
வட்டவரிய செம்பொறிச் சேவல்
ஏனல் காப்போர் உணர்த்திய கூஉம்

கானத்தோர் நின்தெவ்வர்; நீயே,
புறஞ்சிறை மாக்கட்கு அறம்குறித்து, அகத்தோர்
புய்த்துளறி கரும்பின் விடுகழை, தாமரைப்
பூம்போது சிதைய வீழ்ந்தெனக், கூத்தர்
ஆடுகளம் கடுக்கும் அகநாட்டையே;
அதனால், அறனும், பொருளும், இன்பமும் மூன்றும்
ஆற்றும் பெரும; நின்செல்வம்;
ஆற்றமை, நின் போற்றாமையே.” (புறம்: ௨௮)

அறம் பொருள் இன்பங்களை ஆற்றப் பெறுக என
அறிவுரைசூறிய புலவர், அவற்றைப் பெறவிரும்புவார்,
நாள்தோறும் மேற்கொள்ள வேண்டிய கடமைகள்
இவையாம் என உணர்த்தவேண்டுவதும் தம் கடனே என
உணர்ந்து, நலங்கிள்ளியை நோக்கி, “நலங்கிள்ளி! நாள்
தோறும் நாளோலக்கத்தின்கண் இருந்து, நின் நயந்து
வரும் பாணர்க்குப் பொற்றாமரைப் பூச்சூட்டல்போலும்
பெருங்கொடை உடையனாகு! அதன் பிறகு, நின்
உரிமை மகளிர் உடனிருக்க, உண்டு அவரோடு மகிழ்ந்
துறை வாழ்வினும் மணங்கொள்ளுக! பின்னர்ப் பேரத்
தாணிக்கண், அறவர், சான்றோர் சூழஇருந்து, கொடி
யோரைத் தண்டித்தும், செவ்வழிநின்றாரைச் சிறப்பித்தும்
முறை செய்வதற்கண் சிறிதும் சோம்புதல் இல்
னாகு! நல்லதன் நலனும், தீயதன் தீமையும் இல்எனக்
கூறும் இழிவுடையோரை இனமாகக் கொள்ளற்க! நின்
ஆட்சியும், நீயும் அழியாது வாழ்தல் நின் படைவீரராலும்,
பெருஞ் சுற்றத்தாலும் ஆம் ஆதலின், அப் படைவீரர்
நின்படையில் பணியாற்றவாராமுன் பெற்றிருந்த வறுமை
வாழ்வு ஒழிந்து வளமிகு வாழ்வுடையராகுமாறும், நின்
சுற்றம் நிறைமகிழ்வுடையராகுமாறும் பெரும் பொருள்
வழங்குக! நின் படைவீரர், நின் பகைவரைப்போல் இலை
யால் வேயப்பட்ட நாற்காற் பந்தராம் சிற்றிலில் இருந்து
வருந்தி வாழ்ந்த தம் பண்டைவாழ்வை ஒழித்துக்
கழனியில் புள்ளோப்பிநிற்பார், பணங்கருக்காற் சட்ட
மீனையும், வெய்ய மதுவையும் உண்டும், மன அமைதி

உறுது, இளநீர் வேண்டும் வளம்நிறை நாட்டில் வாழ்வுடையராகுக! இவ்வாறு நீ தேடிப்பெற்ற நின் பெருஞ் செல்வம் நிறைபுகழ் உடையதாகுக!” என வாழ்த்துரை வழங்குவார்போல், வழிகள் பலவும் வகுத்துரைப்பாராயினர். சாத்தனார் கூறும் இவ்வறவுரைகளும், அவற்றை அவர் எடுத்துக்கூறும் முறைகளும், அவர் அரசர் முதலாயினர்க்கு முதுகணுதற்கு முற்றிலும் ஏற்றவர் என இசைத்துநிறைக்கண்டு களிப்புறுவோமாக!

“அழல்புரிந்த அடர் தாமரை

ஐதடர்ந்த நூற்பெய்து

புனைவினைப் பொலிந்த பொல நறுந்தெரியல்,

பாறுமயிர் இருந்தலை பொலியச் சூடிப்,

பாண்முற்றுக நின் நாண்மகிழ் இருக்கை;

பாண்முற்றொழிந்த பின்னை, மகளிர்

தோள்முற்றுக நின்சாந்துபுலர் அகலம்; ஆங்க,

முனிவில் முற்றத்து இனிது முரசியம்பக்,

கொடியோர்த் தெறுதலும், செவ்வியோர்க்கு அளித்தலும்,

ஒடியா முறையின் மடிவிலையாகி,

நல்லதன் நலனும், தீயதன் தீமையும்

இல்லை என்போர்க்கு இனனாகிலியர்;

நெல்விளை கழனிப் படுபுள் ஓப்புநர்

ஒழிமடல் விறகில் கழிமீன் சுட்டு

வெங்கள் தொலைச்சியும் அமையார், தெங்கின்

இளநீர் உதிர்க்கும் வளமிகு நன்னாடு,

பெற்றனர் உவக்கும் நிற்படைகொள் மாக்கள்,

பற்றா மாக்களிற் பரிவு முந்துறுத்துக்

கூவை துற்ற நாற்காற் பந்தர்ச்

சிறுமனை வாழ்க்கையின் ஓரீஇ, வருநர்க்கு

உதவியாற்றும் நண்பிற் பண்புடை

ஊழிற்றுக நின்செய்கை; விழவில்

கோடியர் நீர்மைபோல, முறை முறை

ஆடுநர் கழியும் இவ்வுலகத்துக், கூடிய

நகைப் புறகை நின்சுற்றம்;

இசைப் புறகை நீ ஓம்பிய பொருளே.”

(புறம்; உக)

இவ்வாறு அறம் செய்தல், இவ்வுலகமும், எடுத்த யாக்கையும், பெற்ற பெருவளமும் நிலையற்றன என்ற நினைப்புடையார்க்கே உண்டாம்; ஆதலின், அந்நினைப்பு அவர்பால் என்றும் நீங்காது நின்றல்வேண்டும். முக்குணங்களும் ஒன்று தோன்றியவழி ஏனைய மறைந்துவிடும் என்ப; அவ்வாறு மறைவனவற்றுள் நிலையாமை உணர்வு மறைந்து விடின் மக்கட்குப் பெருங்கேடு உண்டாம்; ஆதலின் அவ்வுணர்வு என்றும் நிலைபெற்று நின்றல் வேண்டும் என விரும்பிய புலவர், அவரவர் கடன்கள் இவைஇவை என உணர்த்தத்தொடங்கியவர் ஈண்டும், கூத்தாடுவார் மாறி மாறிக் கொள்ளும் பல்வேறு கோலங்களைப்போல், இவ்வுலக வாழ்வும் மாறிமாறி வரும் இயல்பினது; நின்று நிலைக்கும் இயல்புடையதன்று என நிலையாமையினை எடுத்துக்கூறி வற்புறுத்தியுள்ளார்.

இவ்வாறு தாம் உரைத்த அறவழியின்று நாடாண்ட காரணத்தால் நலங்கிள்ளி சிறைபுகழ் உடையதாக, அவன்புகழ் அளங்கலாகா அளவின தாதல் கண்டு அகமகிழ்ந்த புலவர், “நலங்கிள்ளி! ஞாயிறு செல்லும் வீதி இது; அது இத்துணை நாழிகைக்கு இத்துணை யோசனை செல்லும்; அஞ்ஞாயிற்றின் இயக்கத்தைச் சூழ்ந்த மண்டிலத்தின் அளவு இது; காற்றியங்கும் திக்குகளின் இயல்பு இது; தாங்கும் பொருளின்றித் தானே நிற்கும் ஆகாயத்தின் இயல் இது என அவற்றின் இயல்புகளை, ஆங்காங்குச் சென்று அவற்றினை அளந்தாரைப்போலவே அணுவும் பிழையாது அறிந்து கூறவல்ல ஆற்றல் வாய்ந்த பெரியோர்களாலும், அளந்து கூறலாகா அளவற்ற புகழ் உடைய நீ; நின் புகழ் எல்லாம், யானை, தன் கவுளுள் அடக்கிய கல்லேபோல் நிற்பால் அடங்கியுள்ளமையால் அவற்றை அறிந்து பாடமாட்டாது புலவரெல்லாம் பெரிதும் துன்புறுகின்றனர்,” என்று பாடிப் பாராட்டுவாராயினர் :

“செஞ்ஞாயிற்றுச் செலவும், அஞ்ஞாயிற்றுப் பரிப்பும், பரிப்புச் சூழ்ந்த மண்டிலமும், வளிதிரிதரு திசையும்,

வறிது நிலையு காயமும் என்றிவை
சென்றளந் தறிந்தோர்போல, என்றும்
இளைத்து என்போரும் உளரே அனைத்தும்
அறிவறிவாகாச் செறிவினையாகிக்,
களிறு கவுள் அடுத்த எறிகல் போல
ஒளித்த துப்பினையாதலின், வெளிப்பட
யாங்கனம் பாடுவர் புலவர்.”

(புறம்: ௩௦)

நலங்கிள்ளியின் நலங்களை இங்கனம் பாராட்டிய
புலவர், அவன் நாட்டின் நலங்களையும் பாராட்ட விரும்
பினார்; அவன் நாட்டு நில நீர் வளங்களை முன்னரே
பாராட்டியள்ளமையால், அவன் நாட்டுக் கடல் வாணிப
வளத்தினைப் பாராட்ட விரும்பி, “நலங்கிள்ளி! நின் நாடு,
சுடல் வளப் சிறந்தது; நின் கடற்கரை பெருங்கடல் ஓடும்
பெரும்பெரும் நாவாய்களும் நலிவின்றி உள்புக்கு நிற்கு
மாறு ஆழம் அமைந்த துறைமுகங்களை நிறையக்
கொண்டது; தம் கூப்புகளிடத்தே கட்டப்பெற்ற பாய்கள்
களையப்பெறாமலும், தாம் ஏற்றிவந்த பாரங்கள் குறைக்கப்
பெறாமலும் அவை ஆண்டுப் புக்குத் தங்கும்; ஆங்கு அவை
வந்தபின்னரே, மீன் பிடிக்கும் பாதவரும், உப்பு விளை
விக்கும் அளவரும் உட்புகுந்து பொருள்களைக் கரை
சேர்ப்பர்; அவ்வாறு சேர்த்த கடற்செல்வத்தால் சிறப்
புற்றது நின் நாடு,” என்று பாராட்டினார்.

“கூம்பொடு

மீப்பாய் களையாது, மிசைப்பரந் தோண்டாது

புகாஅர்ப் புக்குத் பெருங்கலம், தகாஅர்

இடைப்புலப் பெருவழிச் சொரியும்

கடல்பல் தாரத்த நாடுகிழ வோயே.”

(புறம்: ௩௦)

புறத்துறைப் பாடல்களைப்போன்றே, புலவர் பாடிய
அகத்துறைப் பாடலும் அழகு செறிந்த காணப்படுகிறது.
தலைவன், வரைவிடை வைத்துப் பிரிரந்தானாக வாடிய
தலைவியின் வருத்தம்கண்டு வருந்திய தோழிக்கு, “தோழி!
அவர் விரைவில் வரைய வந்திலரே என்ற ஏக்கத்தால்
வருந்தினேனாயினும், அவர் வருவர் என்ற உறுதியால்

உயிர் பெற்று வாழ்கிறேன் ; அவர் வருதலும் உறுதி ; வரக்கண்டு, அவர் வராமையால் இழந்த என் நலங்களை யெல்லாம் மீண்டும் பெற்றுப் பண்டேபோல் பொலிவுறத் தோன்றலும் உறுதி,” எனக் கூறித் தேற்றினான் தலைவி எனப் பாடியுள்ளார். இதில், தலைவன் வராமையால் நலனிழந்து வருந்திய தலைவிக்கு, கிளி ஒடித்துச் சென்றமையால் மொட்டையான தினைத்தானையும், தலைவி அவன் வருவான் என்ற உறுதியால் உயிர் தாங்குவதற்கு, மழை வரும் என்ற எண்ணத்தால் அத் தாள் நிற்பதையும், அவன் வந்தால் அவள் பண்டேபோல் கவின் பெறுதற்கு, மழை பெய்யின், தினைமீண்டும் தழைத்துக் கதிர் ஈனுவதையும் உவமை காட்டி உரைத்த திறம், உள்ளுதொறும் இன்பம் தருவதாம்.

“புனவன் துடவைப் பொன்போற் சிறுதினை
கிளிகுறைத்து உண்ட கூழை இருவி,
பெரும்பெயல் உண்மையின், இலைஒலித் தாங்குஎன்
உரம் செத்தும், உளெனே ! தோழி ! என்
நலம் புதிதுஉண்ட புலம்பி னானே.” (குறுந் : கநந)

உசு. உறையூர் முதுகொற்றனார்

உறையூர்வாழ் புலவர்களுள் இவரும் ஒருவர் ; இவர் பாடிய பாடல்கள் இரண்டு குறுந்தொகைக்கண் இடம் பெற்றுள்ளன. ஒரு தலைவன், தான் மணக்க விரும்பிய, தன்பால் நிறையன்புடையாள் ஒரு பெண்ணை, அவள் பெற்றோர் தனக்கு மணஞ்செய்து தர மறுத்தல் அறிந்து, அவளை அவர் அறியாவண்ணம் தன்னுர்க்கு அழைத்துச் செல்கின்றான் ; இடைவழியில் அவர்களைச் சிலர் கண்டனர் ; பெண்யானைபோன்ற பேரழகு நிறைந்த அப் பெண்ணையும், அவளுக்குச் சிறிதும் தயர் உறாவண்ணம் துணை புரிந்து செல்லும் அவன் அன்பையும் கண்ட அவர்கள், அவ் விருவரும் இனிதுவாழ விரும்பினர் ; அவர்களைக் கண்ட காலம், பொழுது மறையும் அந்திக்காலம் என்பதையும், அவர்கள் செல்லும்வழி ஆறலைகள்வர் தொல்லை நிறைந்த நெடுவழியாம் என்பதையும் அறிந்து, அத்தகைய கொடுவழியில் அவர்கள் அப்போது மேலும் செல்லுதல் செவ்விதன்று என எண்ணினார் ; உடனே அவருட் பெரிய ராயினார் சிலர், அவ்வாண்மகளை அடுத்து, “அன்ப ! பொழுதும் போய்விட்டது ; வழியும் கொடுமை நிறைந்தது ; வணிகர்களை அலைத்து அவர் பொருளைக் கொள்ளைக் கொள்ளக் கருதிய ஆறலைகள்வர்கள், அவர்களை அலைத்தற்காம் இடம் நோக்கிப் பின்தொடர்ந்து வந்து, அவ் வணிகர்கள் எம் சிற்றூரில் தங்கிவிட்டாராதல் அறிந்து வறிதே திரும்புங்கால் எழுப்பிய அவர் பறையொலியும் அதோ கேட்கிறது ; ஆகவே அவர்கள் அண்மையிலேயே உள்ளனர் என்பதையும் உணர்வாயாக ; இவ்வாறு கொடுமை நிறைந்த வழியில் மேலும் செல்லாது இன்று இரவு இங்குத் தங்கிச் செல்வாயாக,” என்று கூறினர் எனப் பாடி, அக் கால இளைஞர்களின் அன்பு உள்ளத்தையும், ஆன்றோர்களின் அருள் உள்ளத்தையும், அன்பும், அருளும் நிறைந்தார் இடையே வாழும், ஆறலைகள்வர்போலும் அறவுள்ளம் வல்லார்தம் மறவுள்ளத்தையும் உணரத் துணைபுரிந்துள்ளார் புலவர்.

“எல்லும் எல்லின்று ; பாடும் கேளாய் ;
செல்லாதீமோ, சிறுபிடி துணையே !
வேற்றுமுனை வெம்மையின் சாத்துவந்து இறுத்தென
வளையணி நெடுவேல் ஏந்தி
மினாவந்து பெயரும் தண்ணுமைக் குாலே.”

(குறந் : நகூ)

ஆயர், நல்லினத்தாயர், புல்லினத்தாயர், கோட்டினத்
தாயர் என மூவகைப்படுவர் ; நல்லினம் பசுக்கள் ; புல்லி
னம் ஆடுகள் ; கோட்டினம் எருமைகள். புல்லினத்தாயர்,
தம் ஆடுகளை ஒட்டிச் செல்வராயின், பலநாள் வீடு திரும்
பார். அவற்றைத் தாம் மேய்க்கும் இடங்களிலேயே வைத்
திருப்பதால், அவற்றினின்றும் பெற்ற பாலைமட்டும், நாள்
தோறும் ஒருவன் நாட்டுட் கொண்டுசென்று விற்று,
தமக்கு வேண்டும் உணவுப்பொருள்களைப் பெற்றுச்
செல்வன் ; அப் பாலைத் தம் வீட்டிற்குக் கொண்டுசென்று
கொடுத்தவிட்டு, ஆங்கே தமக்கு வேண்டும் உணவைக்
கொண்டுசெல்வதும் உண்டு. இவ்விரு வழக்கமும் ஒருங்கே
தோன்ற உணர்த்திய ஒரு தொடர் அவர் பாடிய குறந்
தொகைக்கண் வந்துள்ளது.

“பாலொடு வந்து கூழொடு பெயரும்

ஆடுடை இடை மகன்.”

(குறந் : உஉக)

உரு. எருக்காட்டீர்த் தாயங்கண்ணூர்

தாயங்கண்ணூர் எனவும், எருக்காட்டீர்த் தாயங் கண்ணூர் எனவும் வழங்கப்பெறும் இவர் பிறந்த எருக் காட்டீர், சோனாட்டின்கண் உளது; தஞ்சை மாவட்டம், நன்னிலம் வட்டத்தில் காவாலகுடிக்குக் கிழக்கிலும், குளிக்கரைப் புகைவண்டி நிலையத்திற்கு மேற்கிலும் உளது என்ப. இவ்வூரைச் சார்ந்த மணற்குன்று என்னும் ஊர், கல்வெட்டுக்களில், “எருக்காட்டீர்ச் சேரிக்குப் பிடாகை யான மணற்குன்று,” என வழங்கப்பெறும். தாயன் என்பாரின் மகனாராதலின், இவர் தாயங் கண்ணூர் எனப் பெயர் பெற்றுளார்; ஏடெழுதுவோர்பிழையால், இவர் பெயர், கதையங் கண்ணூர் எனவும், ஏர்க்காட்டீர்த் தாயங் கண்ணூர் எனவும் காணப்படும். இவர் பாடிய பாக்கள் நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய நான்கு நூல்களினும் இடம் பெற்றுள்ளன; இவரார் பாடப் பெற்றோன் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனாவன். வளவனைப் பாராட்டிய புலவர், வடுக ரையும், தொண்டையரையும், பெயர் அறியாப் பாண்டியன் ஒருவனையும், சேரன்கொல்லி, முசிறி, சோழன், உறந்தை, அவன் காவிரி, பாண்டியர் பரங்குன்று ஆகிய இடங்களையும் உம்பற் காட்டினையும் தம் பாட்டில் பாராட்டியுள்ளார்.

கிள்ளிவளவன் தன்னை உள்ளி வருவார்க்கு, நெய் மிகப் பெய்து தாளிக்கப்பெற்ற இறைச்சியும், மணங்கமழும் சுட்டெளியும், பாம்பின் உரிபோலும் மென்மையும் தொழில் வன்மையும் உடைய ஆடையும் அளித்து, கோடைக்காலத்து வெப்பம்போலும், அவர் வறுமையின் ஆய துன்பமாம் வெப்பத்தைப் போக்கிப் பெருங்கலம் பலவும் அள்ளிக்கொடுக்கும் வள்ளன்மை யுடையன்; அவன் அருளைப்பெற்ற இரவலர், ஊழிவெள்ளத்தே உலகமே அழியினும், ஞாயிறு கீழ்த்திசையில் தோன்றல் இன்றித் தென்திசைக்கண் தோன்றலால் இயற்கையல்லன செயற்கையில் தோன்றும் காலமேயாயினும், வருந்துவ திலர் எனக்கூறி வளவன்தன் மாரியன்ன வண்மையினை வாயாரப் பாராட்டியுள்ளார்.

“செய்யுறப் பொரித்த குய்யுடை நெடுஞ்சூடு
மணிக்கலன் நிறைந்த மணநாறு தேறல்
பாம்புரித் தன்ன வான்பூங் கலிங்க மொடு
மாரியன்ன வண்மையிற் சொரிந்து
வேனில் அன்ன என் வெப்பு நீங்க
அருங்கலம் நல்கி யோனே.” (புறம்: நகுகள்)

“எறிதிரைப் பெருங்கடல் இறுதிக்கண் செலினும்,
தெறுகதிர்க் கனலி தென்திசைத் தோன்றினும்
என்னென்று அஞ்சலம் யாமே.” (புறம்: நகுகள்)

வேங்கடத்திற்கு அப்பால் வாழ்வார் வடுகராவர்; அவர் பகைவர் நாட்டுப் பசுநிரைகளேவென்று கொணர் வான்வேண்டி, தாம் வழிபடு கடவுளர்க்கு நல்ல பணியாக நறவினைத் தருவர்—“இகல்முனைத் தரீஇய ஏறுடைப் பெரு நிரை, நனைமுதிர் நறவின் நாட்பலி கொடுக்கும், வால்நிரைப் புகவின் வடுகர் தேயம்,” என்றும், தொண்டைநாடு என இந்நாட்டிற்குப் பெயர் தருதற்குக் காரணராய தொண்டை யர், பழந்தமிழ்க் காலத்திருந்தே வாழ்ந்த பழம்பெருங் குடியினராவர்; அவர்கள் போர்த்தொழிற் பழகிய யானைப் படை உடையவர்; அவர்க்கு உரியது வேங்கட நெடுவரை— “வினைநவில் யானை விறற்போர்த்தொண்டையர், இனமழை தவழும் ஏற்றரும் நெடுங்கோட்டு, ஒங்கு வெள்ளருவி வேங்கடம்,” என்றும், சேரர்க்குரிய முசிறித்துறையினை முற்றி அரும்போர் ஆற்றி வென்று, அச்சேரர்க்குரியதாய் ஆண்டிருந்த பொற்படிமம் ஒன்றைக் கைப்பற்றி மீண்டான் ஒரு செழியன்; அவனுக்குரியது, கொடிபல அசையும் நெடிய பல தெருக்களையுடைய கூடல்மா நகரம்—“முசிறி ஆர்ப்பெழ வளைஇ அருஞ்சமம் கடந்து படிமம் வவ்விய நெடுநல்யானை அடுபோர்ச் செழியன் கொடிதுடங்கு மறு கின் கூடல்,” என்றும், வெல்லும் போர்வல்ல சேரர்க்குரியது கொல்லிமலை; அது மேற்குத்தொடர்ச்சி மலைக் கண்ணே உளது—“வெல்போர் வானவன் கொல்லிக் குட வரை” என்றும், சேரர்க்கு உரியது முசிறித்துறை; அது சுள்ளி எனும் பெயருடையதொரு பேராற்றங் கரைக்கண்

கடலை அடுத்துளது; ஆண்டு யவனர் எனும் பெயரினராய புறநாட்டு வணிகமக்கள், கலங்களில் நிறையக் கொணர்ந்த பொன்னைக் கொடுத்து, மிளகினைப் பெற்று மீள்வர்; இத்தகு கடல் வாணிபத்தால் வளம்செறிந்தது அம்முசிறி—“சேரலர் சுள்ளியம் பேரியாற்று வெண்ணுரை கலங்க, யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம் பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும் வளங்கெழு முசிறி,” என்றும், கரும்பைப் பிழிந்துகொண்ட சாற்றினைக் காய்ச்சி ஆக்கிய வெல்லப் பாகோடு பாலையும் கலந்து, அக்கலவையுள் இட்டுக் கலந்த அவல் உணவை, வருவார்க்கெல்லாம் வழங்கிப் பின் உண்ணும் வளம்சால் பெருமக்கள் வாழும் சிறப்புடையது உறந்தை—“கரும்பின் விளைகழை பிழிந்த அந்திஞ் சேற்றோடு பால்பெய் செந்நெல் பாசவல் பகுக்கும் புனல்பொரு புதவின் உறந்தை,” என்றும், சோழர், வன்மையாற்கொண்ட வெற்றி பல உடையவர்; அவ்வெற்றி அவர் வாட்போர் வன்மையால் உண்டாம்; அவர்க்குரியது காவிரிப் பேராயு—“வலம்படு வென்றி வாய்வாட் சோழர், இலங்குநீர்க் காவிரி” என்றும், பாங்குன்று கூடல் நகருக்கு மேற்பால் உளது; மயிற்கொடியுடையான் முருகன் மகிழ்ந்துறையும் மலைஅது; இடையறா விழாப் பல உடையது அக்குன்று—“கூடற் குடாஅது, பல்பொறி மஞ்ஞை வெல்கொடி உயரிய ஒடியாவிழவின் நெடியோன் குன்றத்தும்” என்றும், உம்பற்காடு சேரர்க்குரியது; அது யானைகளை மிகுதியாக உடையது; அதனாலேயே அதற்கும் அப்பெயர் உண்டாயிற்று; உம்பல் யானை எனும் பொருள் உடையது; அக்காட்டுவாழ் யானைகள் பலாவினைப் பிளந்து உண்ணும் இயல்பின—“பெருங்களிற்று இனநிரை கை தொடேப் பெயரும், திஞ்சனைப் பலவின் தொழுதிஉம்பற் பெருங்காடு,” என்றும் கூறும் வரலாற்று விளக்கங்களை உணர்க.

வெள்ளி வானத்தே எழ, பறவைகள் மரத்தின் உயரத்தே உள்ள தம் கூட்டில் இருந்து குரல் எழுப்ப, தண்ணீர்க் குளத்தில் தாமரை மலர, திங்கள் தன் தண்

னெளி குன்ற, முரசும் சங்கும் முழங்க இரவின் கடை
யாமம் கழியக் காலேத்தோன்றும் எனக்கூறும் காலைக்
காட்சி கண்கொள்ளாக் காட்சியாதல் காண்க.

“வெள்ளியும் இருவிசம்பு எர்தரும்; புள்ளும்
உயர்கினைக் குடம்பைக் குரல் தோற்றினவே;
பொய்கையும் போதுகண் விழித்தன; பையச்
சுடரும் சுருங்கின்று ஒளியே; மாடெழுந்து
இரங்குகுரல் முரசுமொடு வலம்புரி யார்ப்ப,
இரவுப் புறங்கண்ட காலே.” (புறம்: நகன)

சடுகாடு, இறந்ததம் காதலரை எண்ணி அழுதார்தம்
கண்ணினின்றும் ஓடிய நீரால், எலும்புகள் இடையிடையே
மயங்கக்கிடந்த வெண்ணிறச் சூம்பல் நனைந்து அவிபும்
கொடுமையுடையது; அச்சடுகாடு, உலகத்தார் அனைவர்க்
கும் தானே முடிவிடமாய், அவர் எல்லார் முதுகையும்
தான் காணுமேயன்றித் தன் முதுகினைக்காண எண்ணு
வாரைக் காண அறியாதாம் கொடுமையும் உடையது;
மக்கள் பிறப்பர்; இறப்பர்; யான் பிறப்பதும் இல்லேன்;
இறப்பதும் இல்லேன், “Men may come; and Men
may go; But I go on for ever” என்ற கருத்தோடு
ஒத்து இடுகாட்டின் கொடுமையினை எத்துணைத் தெளிவாக
உணர்த்தியுள்ளார் புலவர்! நோக்குக!

“முதுகாடு
நெஞ்சமர் காதலர் அழுத கண்ணீர்
என்புபடு சுடலை வெண்ணீறு அவிப்ப
எல்லார் புறனும் தான்கண்டு, உலகத்து
மன்பதைக் கெல்லாம் தானாய்த்
தன்புறங் காண்போர்க் காண்பறியாதே.” (புறம்: நகன)

உகா. எருமை வெளியனார்

மைசூர் நாடும், அதன் தலைநகர் மைசூர் நகரும் பண்டைநாளில் முறையே எருமை நாடு எனவும், எருமை யூர் எனவும் பெயர்பெற்றிருந்தன. பாண்டியன் நெடுஞ் செழியனோடு, தலையாலங்கானத்தே போரிட்டோருள் எருமையூரன் என்பவனும் ஒருவன்; அவனை, “நாரறி நறவின் எருமையூரன்” என்றும், “வடுகர் பெருமகன் பேரிசை எருமை” என்றும் புகழும் நக்கீரர், அவன் நாட்டில் ஓடுவது அயிரியாறு என்றும் கூறுவர். எருமைக் குரிய நாடு குடநாடு என்பர் மாமூலனார். அவ்வூரின் பிறந்து வெளியன் என்ற இயற்பெயருடைமையால் நம் புலவர் எருமை வெளியனார் எனப்பட்டார் என்பர் சிலர்; சிலர், வீரைவெளி என்பதேபோல், எருமைவெளி என்பதும் ஓர் ஊரின் பெயராம்; அவ்வூரினராதலின் இவர் எருமை வெளியனார் என்று அழைக்கப்பெற்றார் என்ப. எருமை நாட்டிலேயே வெளியம் என்றோர் ஊர் உண்டு; அதுவே இவர் ஊராதலும் கூடும். இவருக்குக் கடலனார் என்ற புலமைநலம் சான்ற மகனார் ஒருவர் உளர்.

“தம்பொருள் என்பதம் மக்கள்” என்றும், “பெறு மவற்றுள் யாமறிவதில்லை, அறிவறிந்த மக்கட்பேறு அல்ல பிற” என்றும் கூறுபவாதலின், மக்கட்பேறுற்றாரைப் பெருஞ்செல்வர் எனக் கருதினர் பண்டையோர் என்பது பெற்றும்; அவர்காலப் புலவராய் நம் எருமை வெளியனார், ஒரு பெண், தன் கணவனைக் குறிப்பிடுங்கால், புதல்வர்ப் பயந்த பெருஞ்செல்வன் என்று குறிப்பிட்டாள் ஏனப் பாடியுள்ளார். “எம்மில் புல்லுனைக் குடுமிப் புதல்வன் தந்த செல்வன்” (புறம்: உஎ௩). இவர் குதிரை மறம் பாடுவதில் வல்லராவர்.

மறக்குடி வந்தானொருவன், அவ்வூர் ஏனை மறவ ரோடும் கூடிக் குதிரை ஊர்ந்து போர்க்குச் சென்றான்; போர் முடிந்தபின் குதிரைகள் வரிசையாக ஊர்நோக்கி

வந்துகொண்டிருந்தன; நம் மறவன் மனைவி, தன் கணவன் ஊர்ந்துவரும் குதிரையின் வருகையினைக் கண்கொட்டாது நோக்கி நின்றுகொண்டொள்ள; ஆனால் எல்லாக் குதிரையும் வருகின்றன; அவன் குதிரைமட்டும் வந்திலது; அவளுக்கு ஐயம் உண்டாயிற்று; அவன் குதிரை களத்தில் மாண்டு விட்டதோ என எண்ணினான்; உடனே ஆங்கு மாண்டிருப்பின், அது வறிதே மாண்டிராது; அதை எளிதில் அழிக்க எவர்க்கும் ஆகாது; பெரும்போர் ஆற்றிய பின்னரே அது அழிந்திருக்கும் என்ற உறுதி உண்டாயிற்று; அஃது ஆற்றிய அவ் அரும் போர்க்காட்சி அவள் அகக்கண் முன் தோன்றியது. உடனே, அவளுக்கு ஓர் அரிய காட்சி கட்புலனாயிற்று; இருபெரும் ஆறுகள் ஒன்றுகூடும் கூடலில் நிற்கும் ஒரு பெரிய மரம், அவ்வாற்றுப் பெருக்கினைப் பலகாலும் தாங்கித் தாங்கி இறுதியில் அடியற்று வீழ்ந்துவிட்டது; இந்தக் காட்சி அவள் கண்முன் தோன்றியவுடனே, நம் தலைவன் ஊர்ந்து சென்ற குதிரையும் இவ்வாறு பெரும்படையால் பலகாலும் தாக்குதலுற்றே இறுதியில் மாண்டிருத்தல் கூடும் என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று; அவன் வராமையால் தோன்றிய வருத்தத்திற்கிடையே இக்காட்சி ஓர் அமைதியினை உண்டாக்கிற்று. மறக்குடி மகளின் இந்நிலையினைக்கண்ட புலவர் அழகிய ஒரு பாட்டால் பாடிப் பாராட்டுகிறார் :

“மா வாராதே; மா வாராதே;
எல்லார் மாவும் வந்தன; எம்மில்
புல்உளைக் குடுமிப் புதல்வன் தந்த
செல்வன் ஊரும் மா வாராதே;
இருபேர் யாற்ற ஒருபெருங் கூடல்
விலங்கு பெருமரம் போல
உலர்தன்று கொல் அவன் மலைந்த மாவே.”

(புறம்: உஎங்)

தோழியும், தலைமகளும் ஒருவரின் ஒருவர் வேறு அல்லர்; உடலால் வேறுபட்டுத் தோன்றினும் உணர்வால் ஒருவரே என்று கூறுவர் பழந்தமிழ் ஆசிரியர். இந்த

உண்மையினை, “தோழி! தலைவன் வாராமையால் தனித்து நின்றுஉறும் நின் நோய்க்கேயல்லாமல், நின் துயர்நிலை கண்டு வருந்தும் என் நோய்க்கும் வருந்துகின்றனை நீ; யானோ, நீ ஒன்றை நினைப்பின், அஃது அறத்தாறு அன்று என மாறுபடக்கருதாது நீ நினைத்த அதனையே நினைக்கும் இயல்புடையேன்,” என்று தோழி கூறினாளுகப் பாடிக் காட்டுகின்றார் :

“நின்னோய்த் தலையையும் அல்லை; தெறுவர
என்னொருவள் கொல்! அளியள்தான்! என
என்அழிபு இரங்கும் நின்னொடு யானும்
ஆறன்று என்னு வேறல் காட்சி
இருவேம்.”

(அகம் : எங்)

உள. எருமை வெளியனார் மகனுர் கடலனார்

இவர் முன்கூறிய எருமை வெளியனாரின் மகனும் மாண்புடையராவர்; இவர் பாடிய பாட்டொன்று நெடுநொகையுள் இடம் பெற்றுள்ளது; இரவில், மின்மினி மொய்க்கும் புற்றினை, அம் மின்மினிகள் ஒடுமாறு பெயர்த்து, அப்புற்றினுள் கைவிட்டுக் குரும்பி கெண்டி உண்ணும் கரடி, ஒளிவிடும் இரும்புத் தூள்கள் சிதறுமாறு இரும்பினைக் காய்ச்சியடிக்கும் கொல்லன்போல் தோன்றும் என்று கூறும் உவமை மிகவும் அழகு வாய்ந்தது.

“மின்மினி மொய்த்த முரவுவாய்ப் புற்றம்
பொன்றி பிதிரிற் சுடர வாங்கிக்
குரும்பி கெண்டும் பெருங்கை ஏற்றை
இரும்புசெய் கொல் எனத் தோன்றும்.” (அகம்: எஉ)

இருள் செறிந்த நள்ளிரவில் மின்னல் தோன்றுவது இருளை இரண்டாகக் கிழிப்பதுபோலும், “இருள் கிழிப்பதுபோல் மின்னி” எனவும், கருவுற்றிருக்கும் புலியினை, இரண்டு உயிர்க்கொடியுடைய பெண்புலி “ஈருயிர்ப் பிணவு” எனவும் கூறுவது அவர் புலமை நலத்தினைப் புலப்படுத்துவதாம்.

அரவும், புலியும், கரடியும், முதலையும் வாழும் கொடிய வழியில், தன்மேல் கொண்ட அன்பின் மிகுதியால், அஞ்சாது வரும் தலைமகனுக்கு ஏதம் உண்டாம் என அஞ்சும் தலைமகள், அவ்வாறு அவன் வரும் கொடுஞ்செயலுக்கு அவனும் காரணமல்லன்; அவன் வரத்துணைபுரியும் தோழியும் காரணமல்லன்; அவன் வருதற்காம் வேட்கையினை உண்டாக்கும் தானே காரணமாவள் எனக்கூறி வருந்தும் துயர்தரு காட்சியினை நன்கு காட்டுகிறார் புலவர் :

“வந்தோன் கொடியனும் அல்லன்; தந்த
நீ தவறுடையையும் அல்லே; நின்வயின்
ஆன அரும்படர் செய்த
யானே, தோழி! தவறுடையேனே.” (அகம்: எஉ)

உஅ. எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனார்

பழைய புதுக்கோட்டைத் தனியரசு நாட்டிற்குப் பண்டைத் தமிழர் வைத்து வழங்கிய பெயரே கோனாடு. இதன் பரப்பு இருபத்துநாற்காத வட்டகையாகும். கோனாடு, இரட்டபாடி கொண்ட சோழவளநாடான கோனாடு என்றும், கோளாந்தக வளநாடான கோனாடு என்றும் கல்வெட்டுக்களில் பெயர்பெறும். கோனாடு, வட கோனாடு, தென் கோனாடு, கீழ் கோனாடு என மூவகைப் படும். சோழநாட்டிற்கும், பாண்டி நாட்டிற்கும் எல்லை யாக ஒரீடும் தென் வெள்ளாற்றின் தென்கரை தென் கோனாடு என்றும், வடகரை வடகோனாடு என்றும் பெயர் பெறும். கீழ்கோனாடு, இளங்கோனாடு என்றும் வழங்கும். தஞ்சை மாவட்டம், அறந்தாங்கி வட்டத்தின் மேலைப் பகுதியே கீழ்கோனாடாகும். மதுரைக்குமரனாரின் எறிச்சிலூர் கீழ்கோனாட்டில் உளது. குமரனார், மதுரையினின்றும் வந்து கோனாட்டு எறிச்சிலூரில் வாழ்ந்த அந்தணராவர்.

மதுரைக்குமரனார், இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நலங்கிள்ளி சேட்சென்னி, குராப்பள்ளித்துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன் ஆய இரு சோழ வேந்தர்களையும் குட்டுவன் கோதை என்ற சேரவேந்தன் ஒருவனையும், ஏனாதி திருக்கிள்ளி, ஏனாதி திருக்குட்டுவன் ஆய இரு சோழர் படைத்தலைவர்களையும், ஈரந்தூர்க்கிழான் தோயன்மாறன் என்ற குறுநிலத் தலைவன் ஒருவனையும் பாடிப் பாராட்டியுள்ளார். இவர் பாடல்கள் புலமைநலம் சான்று அரிய அறமுரைக்கும் அழகுவாய்ந்தனவாய்க் காணப்படுகின்றன.

இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நலங்கிள்ளி சேட்சென்னி, நலங்கிள்ளி என்பானின் மகன் என்றும், வேனிற் காலத்தே வெய்யிலின் வெப்பம் பொறுத வேந்தர்கள் விரும்பியுறையும் இலவந்திகைச் சோலைக்கண் அமைந்த அரண்மனையில் இருந்து உயிர்விட்டவன் என்றும் கூறுவர்

ஆராய்ச்சியாளர்; “எஃகு விளங்குதடக்கை இயல்தேர்ச் சென்னி” என இவன் பெயர்கூறிப் பாராட்டியுள்ளார் புலவர் மதுரைக்குமரனார். சேட்சென்னி, தன்னைச் சேர்ந்தார்க்கு மிகமிக எளியனாய், அவர்க்குச் சிறு துயரும் உண்டாகாவண்ணம் பேணிக்காக்கும் இயல்புடையவன்; ஆனால், தன்னை எதிர்த்துநிற்பார், இவ்வுலகில் வாழவும் காணப்பொருக் கொடுமையும் உடையனாவன்; ஆதலின் அவனை எதிர்ப்பார், அவ்வாறு எதிர்ப்பதால் தமக்கு உண்டாம் கேடு எவ்வளவு என்பதை அவர் தாமே அறிய வேண்டியவரேயன்றிப் பிறர் எவரும் அதை அளவிட்டுக் கூறல் இயலாது என அவன் ஆற்றலும், அன்பும் தோன்றப் பாடியுள்ளார் :

“சிலைத்தார் அகலம் மலைக்கூநர் உளர்எனில்
தாமறிகுவர் தமக்குறுதி; யாம், அவன்
எழுவுறழ் திணிதோள் வழுவின்று மலைந்தோர்
வாழக் கண்டன்று மிலமே; தாழாது
திருந்தடி பொருந்த வல்லோர்
வருந்தக் காண்டல் அதனினும் இலமே.”

(புறம்: கூக)

குரரப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந் திருமாவளவன், அவன் காலத்தே வாழ்ந்த பிற அரசர்போலாது, குலப் பகைவர், குடிப் பகைவர் என்று கருதப்பட்டோரையும் தம் நண்பர்களாகக்கொண்டு அன்புநெறி தழைக்க அரசாண்டவனாவன் ; பெருந்திருமாவளவன்பால் காணலாம் இப் பண்பு பாராட்டற்குரியதாதலின், அவன், பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதியோடு நட்புப் பூண்டு ஒழுகிய காட்சியினைப் புலவர் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார், பலபடப் பாராட்டிப் புகழ்ந்துள்ளார் ; இவ்வாறு புலவர் பாராட்ட வாழும் பண்புடையான் பெருந் திருமாவளவன் என்பதறிந்த மதுரைக் குமரனார், ஆண்டுச்சென்று அவனைப் பாராட்டினார் ; அவன் தன் படைப் பெருமையினாலோ, அன்றிச் செல்வச் செருக்காலோ, புலவரை உடனே அழைத்து

அவர் வேண்டும் பரிசிற் பொருளைத் தாராளயினன் ; அதனால் சினங்கொண்ட புலவர், அவனுக்கும் அவனைப் போன்ற ஏனைப் பெருவேந்தர்க்கும் அறிவு வரும்வண்ணம் அழகிய பாட்டொன்றைப் பாடிச் சென்றார்.

“வேந்தே ! அரசர்கள், காற்றெனக் கடிதுசெல்லும் குதிரைகளை உடையரென்றே, நெடிய பல தேர்களை உடையரென்றே, கடல்போலும் படையினை உடைய ரென்றே, மலைபோலும் களிறுகளை யுடையரென்றே, முரசு முழங்கச்சென்று அரசர் அடிபணியப் பெறும் வெற்றி யுடையரென்றே கருதி, அவர்கள் ஆற்றல் ஒன்றையே கண்டு வியந்து பாராட்டும் பண்பினோம்ல்லோம் ; எம்மால் வியந்து பாராட்டத்தக்கார், முள்வேலி உள்ளே முளைத்து, மறியுள், மாடும் மேய்ந்து ஒழித்த முன்னைக்கிரையும், வரகரிச்சோறும் ஆய புல்லிய உணவினையே அளிக்கவல்ல, செல்வத்தாற் செழிக்கப் பெருத சிற்றூர் மன்னரேயாயினும், எம்பெருமையறிந்து பேணும் பண்புடையாளரே யாவர் ; எத்துணைக் கொடிய துன்பம் வந்துற்றபோதும், உயரிய புலவர்களை உணர்ந்து பாராட்டத்தக்க உணர்ச்சியில்லார் தம் உறுபொருள் விரும்பேம் : நல்லறியும், நற்பண்பும் உடையார் நல்குரவினராயின், அவர் நல்குரவினையே நயந்து பாராட்டுவோம்.” மதுரைக்குமாரனார், தம் மதித்துப் பரிசளியாத பெருந்திருமாவளவனை நோக்கிப் பாடிய இப் பாட்டின் பொருள், புலவர்தம் பெருமிதப் பண்பினை உணர்த்திப் பெருமையுற்று விளங்குவது காண்க.

வளி நடந்தன்ன வாச்செல்ல இவளியொடு
கொடி துடங்கு மிசைய தேரினர் எனாஅக்,
கடல் கண்டன்ன ஒண்படைத் தானை யொடு
மலைமாறு மலைக்கும் களிற்றினர் எனாஅ,
உரும் உரற்றன்ன உட்குவரு முரசுமொடு
செருமேம் படுஉம் வென்றியர் எனாஅ,
மண்கெழு தானை ஒண்பூண் வேந்தர்
வெண்குடைச் செல்வம் வியத்தலோ இலமே ;

எம்மால் வியக்கப் படுஉ மோரே,
இடுமுட் படப்பை, மறிமேய்ந் தொழிந்த
குறுநறு முஞ்ஞைக் கொழுங்கண் குற்றடகு
புன்புல வரகின் சொன்றியொடு பெறுஉம்,
சீறார் மன்னரா யினும், எம்வயின்
பாடறிந் தொழுகும் பண்பி னாரே ;
மிகப்பேர் எவ்வம் உறினும், எனைத்தும்
உணர்ச்சி இல்லோர் உடைமை உள்ளேம் ;
நல்லறி வுடையோர் நல்குரவு
உள்ளுதும் பெரும, யாம் உவந்து நனி பெரிதே.”

(புறம் : கக௭)

சேர வேந்தர், குட்டுவர், குடவர், பொறையர் எனக் குடிவகையாற் பலராவர் ; சேரநாட்டின் ஒரு பகுதியாகிய குட்ட நாட்டை ஆண்டவர் குட்டுவர் எனப்படுவர் ; மதுரைக் குமரனார் காலத்தே, அக் குட்டுவர் குடியில், கோதை என்பான் ஒரு கோ, கோலோச்சி யிருந்தான் ; அவன் புலவர்களை விரும்பி வரவேற்று, வாரிவழங்கும் வள்ளியோனாவன் ; பகைவர்க்குப் புலிபோலும் பெரு வீரமும் உடையவன் ; அவன் ஆற்றலும் அருட்குணமும் அறிந்த மதுரைக் குமரனார், அவன் அரசவை நோக்கிச் சென்றார் ; அவன் ஆங்கனித்த அன்பும், அரும்பொருளும் கண்ட புலவர், “ஒரு நாட்டிற்குரிய ஓர் அரசன், அந் நாட்டுள், தன்னை எதிர்தின்று தடுப்பார் எவரும் இன்றி, எவரையும் கேளாதே, மாறாக, எல்லோரும் எதிர்வந்து போற்ற, இறுமாந்து, தன் தலைதூக்கிச் செல்வதேபோல், குட்டுவன் கோதையின் அரசவையுள், சென்று இருத்தல், எம்போலும் புலவர்க்கு மிக மிக எளிது ; ஆனால், அவனோடு பகைகொண்டு வாழ்வார்க்கு, அவன் நாடு, ஆட்டிடையர்க்குப் புக அரிதாய், புலிவாழும் காடேபோல், புகுதற்கரிதாம்,” என்று பாராட்டிப் பரவிப் போந்தார்.

“எங்கோன் இருந்த கம்பலை மூதார்,
உடையோர் போல் இடையின்று குறுகிச்
செம்மல் நாளவை அண்ணாந்து புகுதல்,

எம்மன வாழ்க்கை இரவலர்க் கெளிதே ;
இரவலர்க்கு என்மை அல்லது,.....

.....
கடுமான் கோதை தூப்பெதிர்த் தெழுந்த
நெடுமொழி மன்னர் நினைக்கும் காலைப்
பாசிலைத் தொடுத்த வுலலைக் கண்ணி
மாசுண் உடுக்கை மடிவாய் இடையன்
சிறுசிலை யாயமொடு குறுகல் செல்லாப்
புலிதுஞ்ச வியன்புலத் தற்றே
வலிதுஞ்ச தடக்கை அவனுடை நாடே.” (புறம்: ௫௪)

மதுரைக் குமரனார் காலத்தில், திருக்கிள்ளி என்ற பெயருடைய சோழர்குலச் சேனாபதி ஒருவன் இருந்தான்; சோழ அரசிற்குப் பணிந்த சிற்றரசர்களும், அவர் படையில் பணியாற்றுவோரும், அச் சோழர்க்குரிய பெயரைத் தாழும் மேற்கொள்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர்; அவ்வாறு, அச் சோழர்க்குரிய திருக்கிள்ளி என்ற பெயருடையான இவன், அவர் படைத்தலைமை மேற்கொண்டிருந்தமையால் ஏனாதி என்ற பட்டமும் பெற்றிருந்தான்; அவன் போர் பல வென்றவனாதலின், அவன் உடல் முழுதும், வீரப் புண்களால் ஆய வடுக்கள் நிறைந்து, காண்டற்குக் கவின் குறைந்து விளங்கினான்; ஆனால், அவன் வெற்றிப் புகழ், தமிழகமெங்கும் விளங்கிப் பரவியிருந்தது. இத்தகைய பெருமையுடையானைக் கண்டு மகிழ எண்ணினார் மதுரைக் குமரனார்; அவன் வாழிடம் சென்றார்; அவனைக் கண்டார்; “கிள்ளி! நீ, வாள்வடுப் பொருந்திய யாக்கையை உடையை; ஆகலின் காண்டற்கு இனியையல்லை; ஆனால், வெற்றிச் சிறப்புடையயாதலின், கேட்டற்கியை புகழ் உடையை; நின் பகைவரோ, நின்னோடு எதிர்த்துப் போரிடுதற்குஞ்சிப் புறங்கொடுத்து ஒடிவிடுவராதலின், பழிநிறைந்து கேட்டற் கின்றாராயினும், வாள்வடுப்பொரு வனப்புடைய உடலினராய்க் காண்டற்கினியராவர்; இதனால், நீ இனியனாதலைப்போன்றே, அவரும் ஒருவாற்றான் இனியராவர்; இவ்வாறு, இனிமைப் பண்பு இருவர்பாலும் அமைந்திருப்பவும், உலகத்தார் நின்னை

மட்டும் புகழ்ந்து கூறுகிறார்களே ! அதற்கு என்னையோ காரணம் ?' என்று அவனைப் பழிப்பார்போல் புகழ்ந்தும், அவன் பகைவரைப் புகழ்வார்போல் பழித்தும் மீண்டார். இவ்வாறு பாராட்டிய இப் பாராட்டுரைவழியே, காட்சி அறிவினும், கேள்வி அறிவே சிறந்தது ; உண்மையாயது என்பதையும் உணர்த்தினார்.

“நீயே, அமர்காணின் அமர்கடந்து அவர்
படைவிலக்கி எதிர் நின்றலின்,
வாஅள் வாய்த்த வடுவாழ் யாக்கையொடு
கேள்விக்கு இனியை ; கட்டு இன்னாயே ;
அவரே, நிற்காணின், புறம் கொடுத்தலின்,
ஊறு அறிபா மெய்யாக்கை யொடு
கண்ணுக்கு இனியர் ; செவிக்கு.இன்னாரே ;
அதனூல், நீயும்ஒன்று இனியை ; அவரும்ஒன்று இனியர் ;
ஒவ்வா யாவுள் ? மற்றே ; வெல் போர்க்
கழல்புனை திருந்தடிக்கடுமான் கிள்ளி !
நின்னை வியக்கும் இவ்வுலகம் ; அஃது
என்றோ ? பெரும ! உரைத்திசின் எமக்கே.” (புறம்: ௧௬௭)

சோழர் படைத்தலைவருள் ஒருவனாய் ஏனாதி திருக் கிள்ளியைப் பாராட்டிய புலவர் மதுரைக்குமரனார், திருக் கிள்ளியைப் போன்றே, சோழர் படையின் மற்றொரு படைத்தலைவனாய் திருக்குட்டுவன் என்பானையும் பாராட்ட விரும்பினார். திருக்குட்டுவன், சோழ அரசின் கீழ்ப் பணியாற்றுவோனாயினும், சேரர் வழிவந்தவனாவன்; இவன் பெயர் அவன் ஒரு சேரன் என்பதை அறிவிக்கும் ஆதலின் ஏனாதி திருக்குட்டுவன் என்றுமட்டும் கூறினால், அவன் சேர அரசின் கீழ்ப் படைத்தலைமைப் பணிமேற்கொண்டவனாவன் என்று பின்னுள்ளோர் எண்ணிவிடுவர் என்று எண்ணிய அக்காலத்தார், அவனைச் சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவன் என்று அழைப்பாராயினர்; இவன் வெண்குடை என்ற ஊரில் வாழ்ந்தவனாவன்; இவன் வள்ளியோன் என்பதை வையகத்தில் உள்ளார் அனைவரும் அறிந்து பாராட்டினர்; இவன்பால்சென்ற புலவர் மாடலன்

மதுரைக்குமசனாக்கு, அவனோர் ஆற்றல் மிக்க யானை ஒன்றைப் பரிசு அளித்தான்; யானையைக் கொண்டுபோதற்கு அஞ்சிய அவர் அதை அவன்பாலே திருப்பி அனுப்பி விட்டார். புலவர், தான் கொடுத்த பொருளைத் தன்பாலே அனுப்பியது கண்ட அவன், “அவர் அது சிறிது என எண்ணிவிட்டார்போலும்,” என்று எண்ணி, மற்றுமோர் யானையைப் பரிசளித்தான்; அவன் அளித்த இரு யானைகளையும் பெற்று, அவற்றால் தம் வறுமை ஒழிந்துவிட்டமையால், அவன்பால் மீட்டும் சென்று பொருள் வேண்டி நிற்கும் நிலை ஒழிந்தமைகண்ட புலவர் மகிழ்ந்து, அம் மகிழ்ச்சியால், “புலவர்களே! யான் குட்டுவன்பால் சென்று பொருள்வேண்டி நின்றேன்; அவன் அனுகற்கரிய யானையைப் பரிசாக அளித்தான்; அதுகொண்டு அவன்பால் செல்லின், நீயும் அனுகற்கரிய பொருளையே பரிசாக அளிப்பான் என அஞ்சி, அவன்பால் என்றும் செல்லேன்; உலகம் அவனை வள்ளியோன் எனப் புகழினும், நீவிர் அவனை நினைத்துச் செல்வதைக் கைவிடுவீராக!” என அவனைப் பழிப்பார்போல் புகழ்ந்து பாராட்டி வந்தார்.

“வாய்வான் குட்டுவன்,

வள்ளியனாதல், வையகம் புகழினும்,

உள்ளல் ஒம்புமின்; உயர்மொழிப் புலவீர்!

.....

வாடாவஞ்சி பாடினோனாக,

அகமலி உவகையொடு அனுகல் வேண்டிக்

கொன்றுசினம் தணியாப் புலவுநாறு மருப்பின்

வெஞ்சினவேழம் நல்கினன்; அஞ்சி

யானது பெயர்த்தனோகத், தான் அது

சிறிதென உணர்ந்தமை நாணிப், பிறிதுமோர்

பெருங்களிறு நல்கியோனே; அதற்கொண்டு

இரும்பேர் ஒக்கல் பெரும்புலம் புறினும்

துன்னரும் பரிசில் தரும்என

என்றும் செல்லேன்; அவன் குன்றுகெழு நாட்டே.”

(புறம்: ௩௧௬)

இவ்வாறு இருபெரும் படைவீரர்களின் வண்மையினை விளங்கப்பாடிய புலவர் மாடலன் மதுரைக்குமரனார், தமிழகத்தே மற்றொரு வீரனும், சிறந்த கொடையாளனாய் விளங்குவதைக் கண்டார். அவன் கொங்குநாட்டில் ஈரந்தூர் என்ற ஊரில் வாழ்ந்திருந்தான்; பெருஞ்செல்வனல்லன்; ஆயினும், தன்பால் வந்து இரந்தார்க்கு இல்லை என்னுது ஈழம் சிறப்புடையவன்; இரப்பார்க்கு அளிக்கத் தன்பால் பொருள் இல்லையாயின், உடனே பகைவர் நாடு சென்று போர்செய்து பெரும்பொருள் கொணர்ந்து கொடுக்கும் குணமுடையவன்; இவன் பெருமையுணர்ந்த புலவர், அவன்பால் சென்று அவனைப் பாராட்டி, அவன் அளித்த பரிசில் பெற்று மகிழ்ந்தார். உடனே அவன்பால் பொருள் பெற்ற பாணன் ஒருவன், வறுமையால் வாடிப் பொருள் அளிப்பாரைத் தேடி எதிர்வரும் பாணன் ஒருவனை நோக்கி, “பாண! நம்போலும் பாணர்தம் பசி போக்கிப் பாண்பசிப் பகைஞன் என்ற பெயர்கொண்டான் ஒருவன் ஈர்ந்தையில் உள்ளான்; அவன் வருவார்க்கு வாரி வாரி வழங்கத்தக்க வளமுடையனல்லன்; ஆயினும், வருவார்க்கு இல்லெனக்கூறி வறிதே அனுப்பும் சிறுமையும் உடையனல்லன்; நின் வறுமை கெடவேண்டுமாயின், எம்மோடு வருக; யாம் சென்று அவன்பால் இரந்துநிற் போமாயின், அவன் தன்னூர்க் கொல்லன்பால் சென்று, அவனுக்கு வறுமையால் உண்ணுது வாடிய நம் வயிற்றினைக் காட்டி, ‘இவர் பசிதீர்ப் பொருள் கொண்டுவருதல் வேண்டும்; ஆதலின் அதற்குவேண்டும் வேல் வடித்துக் கொடுக்க வேண்டுகின்றேன்’ என்று இரந்துநிற்பன்,” என்று கூறுவதாகப் பாடிப் பாராட்டினார் :

“நிரப்பாது கொடுக்கும் செல்வமும் இலனே;

இல்லென மறுக்கும் சிறுமையும் இலனே;

.....

கருங்கைக் கொல்லனை இரக்கும்

திருந்திலை நெடுவேல் வடித்திசின் எனவே.” (புறம்: கஅ௦)

உகை. ஐயாதிச் சிறுவெண்தேரையார்

முற்காலத்தும், பிற்காலத்தும் வாழ்ந்த புலவர்கள் எல்லாம் விரும்பி மேற்கொண்ட பெயர்களுள் தேரையார் என்பதும் ஒன்று; பதார்த்தகுண சிந்தாமணி என்னும் நூலை எழுதியவரும் ஒரு தேரையார் என்பது உணர்க. ஐயாதிச் சிறுவெண் தேரையார், ஊர்ப்பெயர் குறிக்கப் பெறாமல், சிறுவெண் தேரையார் என அழைக்கப்பெறுதலும் உண்டு. இவர் பிறந்த ஊர் ஐயாதி எனும் பெயருடையது. அஃது யாண்டுளது என்பதை அறிதற்கு இல்லை. தொண்டைநாட்டு ஊர்களுள் ஒன்றாய் சலவாறு என்பது, சலவாரி என வழங்கப்பெறுதல்போல், இவ் ஐயாதி என்பதுவே இடைக்காலத்தில் ஐயாறு என ஆயிற்றே என எண்ணுதற்கும் இடனுண்டாம். வேந்தர்தம் போர் வேட்கைக்காம் காரணம் குறித்தும், நிலையாமை கூறி அறம் வலியுறுத்தல் குறித்தும் இவர் பாடிய பாக்கள் மிகமிக அழகுடையனவாம்.

உலகிற் பிறந்தார் ஒவ்வொருவரும் இம்மையில் உயர் பெரும்புகழ் பெற்று வாழவும், மறுமையில் மாற்றரும் மகிழ்ச்சிநிறை மறையோர் உலகெய்தி இன்புறவும் எண்ணும் இயல்பினராவர்; உலகில் புகழ் உண்டாதல், அந்தணர் முதலாம் அறிஞர் பெருமக்கட்கு நாடு பல நல்குவதாலும், இரவலர்க்குச் சோறளிப்பதாலும், பரிசிலர்க்குப் பொருள் பல அளிப்பதாலும் ஆம்; அது, பெரும்பொருள் உடையார்க்கே இயலும்; அப்பொருள் பகைவர் நாட்டைப் பாழாக்கிப் பெறுதலாலேயே பேரரசர்க்குண்டாம்; உம்பர் உலகில் உடலோடு சென்று உறைதல், போரிற் பெற்ற புண் உடையார்க்கும் உண்டாம். ஆக எவ்வகை நோக்கினும், இம்மையிற் புகழும், மறுமையில் இன்பமும் பெறத் துணைபுரிதல் போரோயாதல் புலனும். ஆகவே, அரசர் போர் மேற்கொள்வதில் பெருவிருப்பினராகின்றனர்; அரசர் மேற்கொள்ளும் அப்போர்ச்செயல், அருள்நெறிக்கு அப்பாற்பட்டது ஆகலின், அது அருள்நெறி உரைக்கும் அந்தணர் நூல்களுள் கூறப்படுவதில்லை. அது புறத்துறை

பற்றிய பொருள் குறித்து நின்றனின், ஒழுக்கநெறி உரைக்கும் அறநூல்களானும் அறியப்படுவதன்று. இவ்வாறு வேந்தர்தம் போர் வேட்கைக்காம் காரணம் இது; அவ்வேட்கையால் உண்டாம் விளைவு இது என விளங்க உரைத்துள்ளார் புலவர்.

உலகும் பொருளும் நிலைபெறுடையன என்ற நெஞ்சுடையார், புகழும் புத்தேளுலக வாழ்வும் வேண்டும் என எண்ணார்; அவை நிலையற்றனவாம் என்று எண்ணுவார்க்கே, அவ் ஆசை உண்டாம்; ஆகவே, அவ்வெண்ணம் மயக்கத்தின் நீங்கிய மதியுடையார்க்கே உண்டாம்; அவ்வெண்ணம் வரப்பெற்றோர், கடல்போல் பெருகிய சுற்றத்தார், தம்மைச்சூழ வாழினும், தாம் அழியாது நின்றல் ஆகாது என்பதை உணர்வர்; அவரே தம் புகழ் உலகெலாம் பரவியதனால், அது மேலும் பரத்தற்காம் இடம் இன்மை கண்டு, இனி ஈண்டில்லை நமக்கு இடம் என்று எண்ணியவராய், ஈண்டிய புகழும், வேண்டிய புண்ணும் பெற்று விண்ணுலகெய்துவர் என வேந்தர்க்கு விண்ணுலகு எய்துதல்வேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டாதற்காம் காரணம் இஃது எனவும் விளக்கியுள்ளமையுணர்க.

“நான் மறைக் குறித்தன்று அருளார்காமையின்!

அறங்குறித்தன்று பொருளாகுதலின்;

மருள் தீர்ந்து மயக்கு ஓர் இக்,

கைபெய்த நீர் கடல் பரப்ப

ஆம் இருந்த அடை நல்கிச்,

சோறு கொடுத்து, மிகப் பெரிதும்

வீறுசால் நன்கலம் வீசி, நன்றும்

.....

காடுகண் மறைத்த கல்லென் சுற்றமொடு

இல் என்று இவ்வயிற் பெயர, மெல்ல

இடம் சிறிது ஒதுங்கல் அஞ்சி

உடம்பொடும் சென்மார் உயர்ந்தோர் நாட்டே.”

(புறம் : ஈசுஉ)

புறநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ள புலவரின் மற்றொரு செய்யுட்கண், புலவர் நிலையாமை கூறி, அறன் அறிவுறுத்தும் முறை மிகமிக அழகாக அமைந்துள்ளது.

கடல்குழந்த இப் பெருங்கிணை, இடையே, உடைவேல மரத்தின் இலையளவு சிற்றிடமும் பிறர்க்கு உரியதன்று எனப் போற்றிப் புகழுமாறு தாமே ஆண்ட பேரரசர் மிக மிகப் பலராம்; கடல்அலை கொழிக்கக் குவிந்த மணலை எண்ணிக் காணினும், அவ்வாறு உலகாண்ட உயர்ந்தோர் தொகையினை எண்ணிக் காணல் இயலாது; அவ்வாறு ஆண்ட அவர்களும் மாளாது வாழ்ந்தாரல்லர்; தாம் ஆண்ட, தமக்குரிய அந்நாட்டைத் தமக்குப் பின்னே, பிறப்பற்றி ஆளுமாறு கைவிட்டு மாண்டு மறைந்தே போயினர்; வேந்தர்தம் நிலைமையே அஃது எனின், ஏனையோர் தம் நிலைமையினை எடுத்துக்கூறலோ வேண்டுவ தின்று; அவரெல்லாம் இறத்தல் உண்மை; இது பொய் யுரையன்று; இறப்பு எப்போது வரும் என அறிந்து கூறுவார் உலகத்தில் ஒருவரும் இல்; அஃது எந்தக் கணத்தினும் வந்துறும். ஆதலின், அது வாராதமுன்னரே, தம் எதிர்கால வாழ்விற்காம் நல்வினையினை முடித்து விடுதல் முதறிவுடைமையாம்; ஆகவே, அந்நாள் வாரா முன்னரே, துறவுநெறி பூண்டு தவமேற் கொள்க! என அவர் கூறும் அறிவுரையினை உளங்கொண்டு உய்வோமாக!

“இருங்கடல் உடுத்த இப் பெருங்கண் மாநிலம்
உடைஇலை நடுவணது இடை பிறர்க் கின்றித்
தாமே ஆண்ட ஏமங் காவலர்,
இடுதிரை மணலினும் பலரே; சுடுபிணக்
காடு பதியாகப் போகித் தத்தம்
நாடு பிறர்கொளச் சென்று மாய்ந்தனரே;
அதனால், நீயும் கேண்மதியத்தை! வீயாது
உடம்பொடு நின்ற உயிரும் இல்லை;
மடங்கல் உண்மை; மாயமோ அன்றே;

.....
இன்ன வைகல் வாரா முன்னே
செய், நீ முன்னிய வினையே,
முந்நீர் வரைப்பகம் முழுதுடன் துறந்தே”

(புறம்: ௩௬௩)

ந.0. ஒக்கூர் மாசாத்தனார்

சோழ நாடு, பாண்டிநாடு ஆகிய இரு நாடுகளிலும் இப் பெயருடைய ஊர்கள் பல இருத்தலின், மாசாத்தனார் பிறந்த ஒக்கூர் யாண்டுளது என்பதைத் துணிந்து கூறுதற்கில்லை; இவ்வூர் புலவர் பலர் வாழ்ந்த பெருமையுடைய தாம்; மாசாத்தியார் என்ற பெண்பாற் புலவரொருவர் இவ்வூரில் பிறந்து பெருமையுற்றுளார்.

கணவனோடு கலந்துறையும் இளமைக் காலத்தே அல்லித் தழையாலாய ஆடை உடுத்து அழகுமிக்கு வாழ்ந்தாளொருத்தி, கணவன் இறந்தபின்னர்த், தனக்கு ஆடைக்காம் அழகிய தழை அளித்த ஆம்பல் உண்ணுதற்காம் புல்லரிசி அளித்துத் துணை புரியும் கொடுங்காட்சியினைக் கண்டு கண்ணீர்விடும் தாபதிலையினைப் புலவர் ஒக்கூர் மாசாத்தனார் நன்கு விளங்கப் பாடிபுள்ளார்.

“அளிய தாமே சிறுவெள் ளாம்பல்

இளைய மாகத் தழையா யினவே

இனியே, பெருவளக் கொழுநன் மாய்ந்தெனப் பொழுது

தின்ன வைக லுண்ணும்

[மறுத்

அல்லிப் படுஉம் புல்லா யினவே.”

(புறம்: உசஅ)

காலையில் காடுசென்று, அறுகம்புல்லாம் நல்லுணவுண்டு, மடிநிறையப் பால்கொண்டு, தம் கன்றுகளை நினைந்து அழைக்கும் அம்மா எனும் ஒலியோடு வீடுநோக்கி ஓடிவரும் கறவைகளைக் கண்டாளொருத்தி, பொருள் கருதிப் பிரிந்த தலைமகன் வாராமையால் வருந்தி, தம் தொழில் முடிந்தவுடன் விரைந்து வீடு திரும்புதல்வேண்டும் எனக் கறவைகளும் எண்ணுகின்றன; ஆனால் நம் தலைவர்க்கு அக் கருத்திலையோ எனக் கலங்கும் காட்சியினையும், அவளுக்கு யாதும் கூறமாட்டாமையால், தன்கையாழிசைத்து, அவள் துயர்தீரக் கடவுளைப் பரவுவான் போல் ஆண்டிருந்து மீண்டுசெல்லும் பாணன் செய்கையினையும் புலவர் ஒருங்கே பாடி மகிழ்கிறார்.

“.....
 பதவுமேயல் அருந்து மதவுநடை நல்லான்
 வீங்குமாண் செருத்தல் தீம்பால் பிழிற்றக்
 கன்றுபயிர் குரல மன்றுநிரை புகுதரு
 மாலையும் உள்ளா ராயிற் காலை
 யாங்கா குவங்கொல் பாண வென்ற
 மனையோள் சொல்லெதிர் சொல்லல் செல்லேன்
 செவ்வழி நல்யாழ் இசையினென் பையெனக்
 கடவுள் வாழ்த்திப் பையுள் மெய்நிறுத்
 தவர்திறஞ் செல்வேன் கண்டனென் பானே
 விடுவிசைக் குதிரை விலங்குபரி முடுகக்
 கல்பொரு திரங்கும் பல்லார் நேமிக்
 கார்மழை முழக்கிசை கடுக்கும்
 முனைநல் லூரன் புனைநெடுந் தேரே.” (அக)

